PASIUNE ROȘIE

2

CATHIE LINZ

Întâlnire în amurg

CUPLURI

„Mitch se delecta cu acest corp perfect, cu linia dulce a umerilor, cu rotunjimea sânilor, cu pântecele neted şi alb, întindere de zăpadă care nu aştepta decât focul pentru a se topi. Atunci el despărţi buzele iubitei sale şi-i savură gura proaspătă în timp ce mâinile sale mângâiau corpul sidefiu şi înfiorat ce i se oferea."

Cum să pătrundeţi în lumea misterului erotic şi a aventurii ?

Răspunsul îl puteţi afla numai evadînd în lumea colecţiei

PASIUNE ROŞIE

BEST LOVE

colemus

Preţ : 980 lei

ÎN ATENŢIA DIFUZORILOR !

SERIE DE CARTE DE MARE SUCCES !
APARIŢIILE ANTERIOARE STOC 0 !
TIRAJ LIMITAT.

CĂRŢILE NOASTRE POT FI TRIMISE ŞI ÎN PROVINCIE.
ASIGURĂM TRANSPORTUL.
COMISION MARE. GRĂBIŢI-VĂ !

Telefon :
614.95.2
614.65.4

CATHIE LINZ

ÎNTÂLNIRE ÎN AMURG

Traducere de Monica Constantin

Editura COLEMUS
1994 Craiova

CAPITOLUL 1

— Aceste valize sunt ale dvs.?

Alicia Donnely aprobă fără să dea prea multă importanţă celui care punea această întrebare. Era prea ocupată să-şi caute tatăl prin mulţimea de oameni veniţi să întâmpine pasagerii. Avionul său aterizase cu mai multe ore întârziere, transformând această călătorie de agrement într-un veritabil traseu de luptă.

Câteva minute mai târziu, tânăra femeie se întoarse. Bagajele sale dispăruseră. Şi iată, acolo, individul care i se adresase o ştergea cu bagajele ei.

— Hei! Dumneata! Vino înapoi!

Dar necunoscutul îşi continua drumul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Alicia sări şi îl prinse exact în momentul în care arunca bagajele în port-bagajul din spate al unei Cherokee murdare de noroi.

Între timp avertizase un poliţist şi se felicită pentru asta. Căci adversarul era impresionant. N-ar fi fost o idee prea grozavă să fie singură cu el.

— El este, domnule poliţist, spuse ea, şi acestea sunt valizele mele.

Imperturbabil, individul abia reacţionă, ca şi cum Alicia n-ar fi meritat nici o privire măcar. Tânăra

femeie rămase stupefiată în faţa unei atari insolenţe. De acord, poate că nu era o frumuseţe, dar acest mitocan depăşea orice limită.

Cu arătătorul îşi ridică pălăria.

— Există vreo lege care interzice atingerea valizelor dumneavoastră?

Această ironie era total deplasată. Alicia rectifică:

— Nu numai că nu v-aţi mulţumit să le *atingeţi* doar, dar le-aţi luat cu totul, ca să spun aşa.

— Domnişoara spune că încercaţi să-i furaţi bagajele, preciză poliţistul.

— De ce-aş face asta?

— V-am spus că aceste valize îmi aparţin şi cu toate acestea aţi plecat cu ele. De ce?

— Am primit nişte ordine — replică necunoscutul.

— Vreţi să vă depărtaţi de maşină, vă rog, ordonă poliţistul cu fermitate.

De această dată, omul dădea semne de enervare. Murmură ceva de neînţeles, o înjurătură, fără îndoială, şi protestă:

— Ascultaţi, am venit să o caut pe această domnişoară.

— Ce?! Dar e prima oară când îl văd, strigă Alicia către poliţist.

— Pretindeţi că o cunoaşteţi pe această tânără?

— Nu. De fapt, n-am întâlnit-o niciodată, recunoscu omul.

— Auziţi? Recunoaşte!

Alicia triumfa.

— Dar îl cunosc foarte bine pe tatăl ei, adăugă el.

— Într-adevăr? se miră tânără femeie. În acest caz, ar trebui să ştiţi că mă aşteaptă în hol, chiar în acest moment.

— A fost împiedicat s-o facă. Şi, cum trebuia să vin la Calgary după provizii, m-a însărcinat ca în trecere să vin să vă iau.

Alicia îl privi cu suspiciune. Nu credea un cuvânt din această poveste.

Dintr-o privire ea încurajă poliţistul să preia iniţiativa.

— Actele dvs., vă rog, ceru acesta.

Necunoscutul îi aruncă tinerei femei o privire duşmănoasă. Apoi scoase din buzunarul din spate un portofel, pe care îl deschise pentru a-şi prezenta permisul de conducere. Arbora acum un aer decontractat, foarte viril.

— Mă numesc Mitch Johnson. Lucrez pentru tatăl ei.

Şi, cu un gest o indică pe Alicia.

Ce grosolănie! Alicia îşi reţinu furia, gata să explodeze şi încercă să-şi amintească mai degrabă de o conversaţie pe care o avusese cu tatăl ei cu câtva timp în urmă. Acesta îi vorbise ce-i drept, despre sosirea unui nou administrator, dar care era numele său? Parcă John... Nu mai era foarte sigură. În schimb, era foarte sigură că nu este de acord cu atitudinea arogantă a acestui Johnson.

— Deci, spuneţi că tatăl meu a fost reţinut? reluă ea.

Omul aprobă totul aranjându-şi actele de identitate.

— Exact.

— Ştiţi că aş putea să-i telefonez şi să verific spusele dvs., nu? întrebă Alicia.

— Mai bine aruncaţi o privire pe portiera maşinii.

Se retrase un pas şi arătă inscripţia: Riverside Lodge. Era într-adevăr vorba despre proprietatea familiei Donnely.

— În sfârşit, dacă asta vă poate linişti, adăugă el, poftiţi, chemaţi-l.

Apoi se întoarse către poliţist, ridicând ochii spre cer ca pentru a spune: „Ah, femeile astea!" şi începu să vorbească despre meciul de hockey din ajun. Pentru el, Alicia nu mai exista.

Tânăra femeie venea la Calgary de când avea şapte ani şi avusese deci timpul să se obişnuiască deja cu comportamentul trăznit al majorităţii oamenilor din această regiune: Calgary era un ţinut de ciudaţi, trebuia să cedeze în faţa evidenţei. Aşa cum trebuia să admită că, într-adevăr, neisprăvitul cu Cherokee-ul chiar venise să o ia de la aeroport.

— Dezolat, broscuţa mea, îi spuse tatăl la telefon.

Alicia remarcă, cu tandreţe, că pentru el ea rămăsese încă un copil. Va rămâne mereu „broscuţa" sau „biscuit"-ul lui.

— Voiam să vin să te iau eu însumi, ca întotdeauna. Dar Gloria nu se simţea prea bine şi nu-mi prea venea s-o las singură.

Erau căsătoriţi de douăzeci şi doi de ani şi Alicia nu şi-ar fi putut imagina o mamă vitregă mai drăguţă şi mai plăcută.

— Sper că nu e grav? întrebă, alarmată.

— Nu, medicul spune să nu ne facem griji. Cum Mitch trebuia să meargă la Calgary, i-am cerut să treacă să te ia. A întârziat?

— Linişteşte-te, nu e nici o problemă, tată. Voiam doar să- ţi aud glasul. Şi acest... Mitch cum este? În jur de 1,90 m., brunet, ochi albaştri, o bărbie pătrată şi un accent puţin tărăgănat. Asta e?

— Ştii, draga mea, îmi faci aici portretul-robot al tuturor bărbaţilor din Montana!

— Da, dar acesta este diferit, spuse ea gânditor.

— Diferit? Atunci, este chiar el!

Alicia oftă.

— Bine, în acest caz, ar fi mai bine să-l scot din ghearele poliţiei.

— Poliţiei? Dar ce s-a întâmplat?

— Nu te îngrijora, tată. Administratorul tău mi-a luat bagajele la aeroport şi am crezut că încerca să mi le fure. Nimic grav, după cum vezi. Acum că totul este clar, vom putea pleca. Cum e vremea la Jasper?

— Frumoasă! Pe curând, broscuţa mea.

Alicia închise şi se grăbi să se întoarcă în parking, stăpânită de sentimente contrare: remuşcarea de a fi acuzat pe cineva pe nedrept şi agasarea datorată unei aroganţe care nu făcuse decât să înveninеze situaţia. Dar abia ajunse la maşină că se simţi în plus. În timpul absenţei sale, cei doi bărbaţi găsiseră că se simpatizează şi îşi descoperiseră o pasiune comună pentru hockey. Refuzând să mai stea pe tuşă, Alicia îi întrerupse:

— Am verificat afirmaţiile d-lui Johnson pe lângă tatăl meu. Acesta mi-a confirmat că într-adevăr v-a cerut să mă însoţiţi în locul său. Acestea fiind zise, nu înţeleg totuşi de ce aţi plecat cu valizele mele fără să mă preveniţi. În orice caz, îmi pare rău că v-am deranjat, domnule ofiţer de poliţie.

— Nu face nimic, d-şoară.

— Şi eu? exclamă Mitch după plecarea agentului. Eu n-am dreptul la scuze?

— În ce calitate?

— Era cât pe-aci să mă trimiteţi la puşcărie!

— Păi, ar trebui să vă supăraţi doar pe dvs. Dacă v-aţi fi prezentat, cum ar fi făcut orice persoană rezonabilă...

— Dar eu n-am pretins deloc că sunt rezonabil. Şi ridică din umeri.

Iată ceva ce n-o liniştea deloc pe Alicia. Se pregătea deci să parcurgă 400 de kilometri pe munte cu un tip extravagant şi pe deasupra şi foarte mândru de aceasta! Era un pariu cam riscant. Poate că era mai bine să ia autobuzul. Îşi consultă ceasul. Prea târziu. Ultimul autobuz plecase deja. Sau poate trenul...

— Ei bine? Mitch ţinea portiera maşinii. Urcaţi sau nu?

— Cum, ăă... n-am luat încă nici o hotărâre.

— Ce hotărâre?

— Dacă sunt sau nu dispusă să-mi încredinţez viaţa unui om care se laudă că nu este rezonabil şi care păstrează în portofelul său un trifoi cu patru foi?!

Spre marea sa surpriză, Alicia văzu că interlocutorul său este tulburat, dar îşi reveni foarte repede. Tânăra femeie îl observa acum cu cea mai mare atenţie. Căci o preocupa o chestiune esenţială: era el în stare să preia volanul? Desigur, ştia că tatăl său n-ar fi angajat un iresponsabil, dar „prudenţa este mama siguranţei" era fraza pe care acesta i-o repetase destul de des.

În ciuda privirii sale misterioase, Mitch Johnson părea perfect lucid. Mâinile sale, chiar crispate de nervozitatea aşteptării, nu tremurau. Părea capabil să conducă cu siguranţă până la Riverside Lodge... dar, ţinând cont de caracterul său, de asemenea părea capabil să devină nebun furios dacă ea i-ar fi refuzat serviciile.

Mormăi:

— Atunci veniţi, da sau nu?

— Ei, cum să refuzi o invitaţie atât de amicală? ricană ea.

— Bine. Atunci, urcaţi.

Alicia luă repede loc în maşină, de teamă să nu-i închidă portiera peste picioare. Era atât de enervat!

În maşină, deodată, tânăra femeie simţi o răsuflare caldă în ureche. Ţipă, surprinsă. Mitch deschise imediat portiera.

— Ce s-a mai întâmplat?

Aruncând o privire spre stânga, Alicia văzu cu stupoare limba atârnândă a unui câine. A unui setter irlandez, descoperi ea curând.

— Câinele dvs. m-a speriat.

Puţin liniştită, în ciuda a tot, ea murmură:

— Drăguţ căţeluşul.

Iubea animalele, dar nu era obişnuită cu coloşii.

Mitch încruntă din sprâncene.

— Se numeşte Red şi nu „căţeluşul"!

— Şi nu muşcă?

— Doar la comandă, spuse el, pe un ton sinistru.

— Iată ceva ce mă linişteşte! Ei bine, hai! Muşcă-l, Red! îl tachină ea.

— Doar la comanda *mea*, preciză el.

— Păcat!

— Sunteţi o adevărată diavoliţă!

Alicia se întoarse, sufocată de indignare.

Nimeni nu-i mai spusese diavoliţă. Mai degrabă era numită „draga mea", „îngerul meu" dar în nici un caz...

— Aţi gândit serios ceea ce aţi spus?

Mitch deveni brusc reţinut. Nu avusese intenţia să o facă să se simtă prost.

— Să spunem că amândoi ne-am trezit azi cu faţa la cearceaf. Nu voiam să vă insult.

— Dar nu mă simt absolut deloc ofensată! îl asigură ea.

Se apropie cu solicitudine.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr.

Se priviră un moment. „Frumoşi ochi", gândi Mitch. Această tânără femeie avea o privire deschisă, directă. Lipsită de afectare. De multă vreme nu-l mai privise astfel o femeie, fără să aibă vreo idee ascunsă.

— Hai să mergem odată!

Şi trânti portiera.

Înconjură maşina. Această fată nu semăna cu imaginea pe care şi-o făcuse despre ea. Ryan Donnely îi arătase o fotografie a Aliciei. Îi spusese cu mândrie că fiica lui era bibliotecară. Sau poate învăţătoare? În orice caz, Mitch aştepta să întâlnească o persoană ternă şi stângace. Şi iată că tânăra demonstra prezenţa de spirit a unui gardian! Era combativă şi vioaie ca argintul viu. Ca dovadă, nu chemase ea un poliţist în ajutor, în urmărirea hoţului? Desigur, nu era ea prea frumoasă, dar Mitch nu făcea mare caz de frumuseţe. În trecut, fusese captivat de o figură drăgălaşă şi încă mai purta cicatricele în suflet. De atunci nu mai căuta pe nimeni. Sau, mai bine zis, nu mai căuta nimic. Se consacrase muncii sale.

„Încerc, cel puţin" îşi spuse el. Căci această domnişoară cu aerul ei inofensiv îl surprinsese, ca şi acele feluri de mâncare mexicană care nu-ţi spun la început nimic şi apoi îţi ia foc cerul gurii de la prima îmbucătură. „Şi aminteşte-ţi că mâncărurile foarte condimentate şi cu tine nu fac casă bună".

Alicia, în acest timp, îşi lega centura de siguranţă, liniştită de a fi intrat prima în vehicul. Căci, a urca într-o maşină de teren, un 4×4, era „o probă de trecut", cum ar fi spus tatăl său. Şi cel

mai bine era să poarte o îmbrăcăminte comodă, aşa cum făcea altădată pe cheltuiala personală.

Tânăra femeie surâse acestei amintiri de când avea şapte ani. În anul acela, primise cadou nişte ghetuţe de lac alb de ultimă modă. În avionul care o ducea la Calgary, atât de mult o implorase pe mama sa să o lase să-şi pună ghetuţele la sosire, încât aceasta cedase. Dar... de abia coborâtă, Alicia se afundase până la gleznă într-o băltoacă. Ghetuţele erau acum numai bune de aruncat.

Atunci, tatăl său hotărâse să-şi ia fata în oraş, unde îi oferise o îngheţată de lămâie şi o pereche de ghetuţe de lac alb noi-nouţe.

Această evocare îi era deosebit de dragă,... şi acum era foarte grăbită să-şi regăsească tatăl. Mitch, urcând în maşină, remarcă un surâs pe buzele Aliciei.

— Ce este atât de amuzant?

Îşi bătea joc de el tânăra femeie? Îi ghicise ea oare gândurile? Spera că nu.

Alicia clipi nedumerită, privindu-l.

— Poftim? Scuzaţi, eu...

— Este puţin cam târziu. Ar fi trebuit s-o faceţi după ce l-aţi pus pe poliţist pe urmele mele.

— E şi acesta un punct de vedere.

— De ce surâdeaţi mai devreme?

— Chiar trebuie să mă justific?

— Da.

— Poate pentru a vă agasa, sugeră ea, pe un ton poznaş.

— Asta nu m-ar mira. Deja mi-aţi întors programul pe dos, aterizând cu întârziere şi chemând poliţia.

— Să fim corecţi. Niciodată n-aş fi ajuns la un rezultat atât de „grozav" fără sprijinul companiei

aeriene! Trebuie să le mulţumim pentru faptul că m-au ajutat să vă dezorganizez timpul!...

— Aţi fi capabilă să fi pus la cale toate astea, răspunse Mitch, sec. Sunteţi genul de om pe care nimic nu-l opreşte.

— Ce vreţi să spuneţi, de fapt? spuse ea, ridicând vocea.

— Nu vă înfuriaţi. Era un compliment.

— Vă cred!

— A, da? Nu păreţi prea convinsă.

— Într-adevăr, dar văd că asta nu vă deranjează. Un semafor roşu oprea acum accesul spre ieşirea din aeroport. Mitch frână şi o privi pe Alicia. Avea un nas uşor cârn, absolut adorabil.

— Sunteţi bibliotecară, învăţătoare, sau aşa ceva, nu? întrebă el.

— Cam aşa ceva. Iar meseria dvs. este de administrator, nu?

— Cam aşa ceva.

— O meserie pasionantă, presupun.

— De ce? Aveţi ceva împotriva acestei meserii?

— Nu. Dar dvs., nu vă plac bibliotecarii?

— Ba da.

— Perfect. Atunci haideţi să petrecem în pace cele cinci ore de drum care ne separă de Jasper. Dacă doriţi, pot prelua eu volanul.

— Nici vorbă.

— În cazul în care aţi fi obosit, doar.

— Drăguţă, nu mă sperie pe mine un mic tur la ţară.

Alicia îşi stăpâni impulsul de a-l face atent că nu era „drăguţă" lui, pentru că vroia să ştie ceva mult mai important:

— Sper că n-aţi făcut drumul acesta la sosire tot azi?

— Nu, am condus noaptea trecută.

— Ah! Mai bine!

— Dar să ştiţi că pot foarte bine să fac 800 km în aceeaşi zi.

— Ascultaţi. Ştiu că sunteţi un Superman, dar eu am nevoie de un şofer conştient de responsabilităţile sale. De acord?

— Ce vă face să credeţi că sunt un irresponsabil?

Mitch era exasperat. Ce zi! Totul mergea pe dos.

Alicia explică:

— Am avut un accident de maşină când eram studentă. Băiatul care conducea era logodnicul celei mai bune prietene a mea. A adormit la volan. Am rămas toţi întregi şi teferi, dar n-aş vrea să reînnoiesc experienţa.

— Înţeleg.

Când semaforul fu verde, administratorul demară imediat. Ar fi vrut să-i spună acestei tinere femei că putea avea încredere în el, că va avea grijă de ea, că va călători în siguranţă. Ar fi vrut să-i mărturisească faptul că de patru ani, nimeni... Dar cum să facă? Nu. Preferă să rămână mut şi se concentră pe şosea.

În sfârşit părăsiseră Calgary pentru şoseaua care trecea prin munţi. Alicia se destinse, deşi şoferul său nu deschisese gura de mai bine de o jumătate de oră. În acest fel, drumul risca să fie mai lung. Tânăra femeie se decise să spargă gheaţa.

— Dacă mi-aţi vorbi despre dvs., d-le Johnson?

— Mă numesc Mitch.

— Dar totuşi...

— Dar totuşi ce?

— Ce-aţi spune despre dvs.?

— Nimic.

— Nu vă place să vorbiţi despre dvs.? Foarte bine. Şi despre Red?

— Red este o adevărată căţea!

— Poftim?!

— Căţea, adică femela câinelui.

— Mulţumesc, ştiu.

Alicia se îndreptă în scaun. Era licenţiată în litere şi citea dicţionarul pentru plăcerea proprie încă din copilărie. Cunoştea deci cuvintele şi semnificaţia lor. În schimb, nu ştia nimic despre acest om şi bănuia că n-o să afle niciodată nimic mai mult. Şi apoi, de ce să se încăpăţâneze să-i facă conversaţie? Va aştepta până când îi va vorbi din nou.

În sfârşit, câteva minute mai târziu, Mitch se hotărî.

— Am găsit-o la S.P.A.

— Pe cine?

— Pe Red, desigur.

— Desigur.

— Dacă nu vă interesează, de ce m-aţi mai întrebat?

— Dar aş vrea s-o cunosc mai bine pe Red! Are un aer atât de drăguţ, şi pare foarte blândă.

Alicia era din ce în ce mai încurcată. Exact în acest moment, câinele îşi aşeză botul pe umărul tinerei femei.

— Cel puţin e afectuoasă. Nu prea seamănă cu stăpânul ei, nu-i aşa?

— Dvs. aţi spus-o.

— Ce anume v-a lăsat impresia asta?

— Chiar mă întreb.

Ea urmă, ironică:

— Poate felul în carė v-aţi însuşit bagajele mele fără măcar să vă fi prezentat. Sau poate această

privire ucigătoare cu care m-aţi gratulat la aeroport? Sau poate faptul că nu puteţi pronunţa mai mult de zece cuvinte, unul după celălalt? Alegeţi d-voastră.

— Pot să fiu şi mai vorbăreţ. Totul depinde de interlocutor.

— O.K. Abandonez.

— Nu faceţi asta.

— De ce?

— Detest victoriile uşoare.

— Dar noi nu ne luptăm.

— Sunteţi atât de sigură?

— Sigură. Ştiţi cum se numeşte ceea ce facem noi acum? O conversaţie. Majoritatea oamenilor practică acest exerciţiu pentru a se cunoaşte, sau poate doar pentru a fi politicoşi. Lăsaţi-mă să ghicesc, nu aţi pretins deloc că aţi fi politicos, nu? Mă înşel?

El surâse, şi nişte mici riduri seducătoare se iviră în colţul ochilor săi.

— Începeţi să mă cunoaşteţi foarte bine. Continuaţi.

— Bine. Ştiu deja că vă apăraţi cu dinţii viaţa dvs. particulară, că sunteţi un pasionat de hockey şi că aveţi o căţea aici prezentă, Red.

Alicia îi mângâie urechile.

— Era să uit: păstraţi cu deosebită grijă un trifoi cu patru foi în portofel. Dar cred că acest subiect este tabu.

Mitch ridică din umeri.

— Este o amintire despre vremurile mai fericite de altădată.

— Sunteţi chiar atât de nefericit în acest moment?

— N-am spus asta. De ce femeile au această manie de a deforma totul? strigă el, impacientat.

— Fără îndoială pentru că bărbaţii se exprimă prost, răspunse ea pe acelaşi ton.

— În orice caz, dvs. sunteţi foarte curioasă...

— Deloc. Întreţin conversaţia.

— Atunci, aş prefera să vorbim despre dvs.

— Sau despre peisaj, sugeră ea. Priviţi.

Intrau în parcul naţional din Banff, care ducea la cel din Jasper.

— E minunat, nu găsiţi?

Alicia nu aştepta nici un răspuns. Din punctul ei de vedere nimeni nu putea rămâne indiferent la splendoarea acestui ţinut. Munţii sălbatici, cu creste zdrenţuite străpungând cerul se înălţau deasupra câmpiilor de un verde intens de la picioarele lor.

— Toate acestea mi-au lipsit atâta... adăugă ea.

— Nu v-aţi gândit niciodată să vă instalaţi aici, în regiune?

— Ba da. Deseori. Din păcate, lucrez la Minneapolis.

— Şi totuşi sunt şi aici şcoli.

— Nu toate au biblioteci. Şi oficiile poştale sunt rare. Dar îmi petrec aici toate verile. Îl ajut pe tata şi pe Gloria. E destul de muncă şi niciodată n-am avut chef să-mi petrec vacanţele în altă parte.

Atunci Mitch fu surprins de el însuşi. În acest moment nu ar fi vrut să fie în altă parte, pentru nimic în lume. Singura sa dorinţă ar fi fost să fie aici, la volanul camionetei sale, cu Alicia. O asculta cum se extazia în faţa acestor munţi minunaţi, se lăsa legănat de vocea caldă, amplă, pasionată a tinerei femei.

Era viaţa însăşi. Şi asta îl biciuia pe Mitch, era ca o înghiţitură arzătoare de whisky, care îi aluneca pe gât.

Îşi arunca privirea din ce în ce mai des asupra pasagerei sale. Faţa tinerei femei se lumina la fiecare nouă descoperire. Ceea ce se întâmpla la fiecare kilometru.

— Oh! Muntele Castle este mai nins decât anul trecut exclamă ea.

— Nu eram aici.

— Unde eraţi?

— În altă parte.

— *În altă parte?* Am trecut pe aici o dată sau de două ori, replică ea cu voioşie. Nu este nicăieri mai frumos ca aici.

El aprobă.

— Este mai puţin agreabil.

— Vă puteţi opri la următoarea turnantă? Aş vrea să fac o fotografie.

Alicia scotocea în geantă pentru a scoate aparatul, format 24×36, care nu o părăsea niciodată.

— Mai avem destul până să ajungem. Nu pot să mă opresc la fiecare curbă, replică Mitch.

Bombănind în continuare, semnaliză totuşi de oprire.

— Faceţi doar o singură fotografie. Şi repede, vă rog.

— Ei hai! Avem nevoie să ne dezmorţim picioarele reluă Alicia. Priviţi-o pe Red!

Căţeaua înţelesese totul şi îşi agită coada, nerăbdătoare să iasă din maşină.

— Bine, de acord.

Mitch scoase lesa din cutia pentru mănuşi şi o agăţă de gâtul câinelui.

— Hai vino, fetiţo, tu, cel puţin asculţi când ţi se spune ce să faci.

Alicia era deja la al treilea clişeu. Reperase un coiot pe o coastă.

— Tu nu eşti ca alte persoane, repetă Mitch, tu asculţi de ordine, nu-i aşa, Red?

Parcă pentru a-l contrazice, căţeaua îl trase către o pajişte verde.

Mitch înjură.

— Această femeie are o influenţă proastă asupra ta, Red! Iată-te şi independentă acum! Şi nu te uita la mine cu ochii ăştia! Mă înţelegi perfect.

Animalul îşi plecă supus capul şi-l urmă pe Mitch parcă împotriva voinţei sale către maşină.

Alicia îi aştepta acum lângă maşină.

— Frumos din partea dumitale că te-ai oprit. Cred că am făcut nişte fotografii bune.

Radia.

— Sunteţi în elementul dvs. aici, nu-i aşa? spuse el.

— Reînviu aici, în mijlocul acestor munţi. Cine ar putea să nu fie sedus de acest loc?

Fosta mea soţie, Iris, gândi imediat Mitch. Ea ar fi rămas de gheaţă. De altfel, ea nu ar fi fost atentă la nimic altceva decât la ea însăşi. Propria frumuseţe era singura ei grijă. Chiar îmbrăcată cu nişte jeanşi uzaţi, cu siguranţă că nu şi-ar fi murdărit genunchii ca să fotografieze un coiot obişnuit. Alicia nu-şi făcuse probleme. Şi, cu toate acestea, purta un pantalon după ultima modă şi foarte mulat. Mitch o măsură din priviri.

— Ştiaţi că milioane de vizitatori vin din lumea întreagă pentru a descoperi această regiune? spuse ea.

Şi continuă:

— Cele 4 parcuri naţionale Banff, Jasper, Yoho şi Kootenay sunt înscrise în patrimoniul mondial al UNESCO. Ceea ce explică, desigur, caracterul excepţional al acestora.

— Şi faptul că reprezintă un punct de interes incomparabil, pentru că includ cele patru zone geografice ale Munţilor Stâncoşi, concluzionă subit administratorul, smulgându-se din contemplaţie.

Ce-şi imagina ea? Citise şi el aceste informaţii într-un ghid turistic imediat ce ajunsese în Jasper! Surâsul pe care i-l adresă atunci tânăra femeie îi dădu sentimentul că a marcat un punct.

— Bravo! Vă cunoaşteţi bine lecţia, ricană ea.

— Şi dvs. sunteţi perfectă în rolul de bibliotecară pentru copii.

Ea plecă ochii.

— Îmi pare rău. Nu voiam să vă rănesc.

— Nu vă faceţi probleme. Îmi place să aud pe cineva exprimându-se cu un astfel de entuziasm.

Mitch şi-l pierduse de mult pe al său. Aşadar, scurtă conversaţia.

— Haidem. Am pierdut deja destul timp. Ar fi trebuit să aterizaţi la Edmonton, distanţa este mult mai mică până la Riverside Lodge.

— Dar n-aş fi putut să admir acest peisaj! E un obicei de al meu: ajung într-un oraş şi plec din altul. Voi decola de la Edmonton.

— E o pierdere de timp.

Alicia încruntă din sprâncene. Ce om ciudat! Era din nou întunecat. Tânăra încercă să reia firul discuţiei, dar de această dată Mitch tăcu, cu încăpăţânare. Atunci, în disperare de cauză, se lăsă să alunece în fundul scaunului şi contemplă locurile sale preferate: lacul Waterfowl şi gheţarul din Columbia.

Puţin înaintea sosirii, Alicia se îndreptă brusc.

— Să oprim! Am văzut un elan!

— Veniţi aici de ani de zile. Să nu-mi spuneţi că n-aţi mai văzut elani până acum!

— Ba chiar am fotografiat o turmă care se plimba pe terenul de golf al hotelului din Banff Springs...

— Vedeţi! Nu suntem deci pe teren necunoscut. Şi nu elanii ne lipsesc în regiune.

Ea mormăi, cu o voce abia auzită:

— Tiranule...

— Aveţi vreo problemă, d-şoară?

— Nici una. Dar dvs.?

— A, eu nu am *decât* aşa ceva. Dar nu doresc să vi le expun.

— Foarte bună idee.

Păstrară aşadar liniştе în timpul ultimilor 30 de kilometri. Dar, încetul cu încetul, Mitch începu să regrete sunetul vocii Aliciei şi întoarse maşina cu regret pe aleea care ducea la Riverside Lodge.

— Am ajuns, anunţă el. Terminus. Toată lumea coboară.

Era sfârşitul drumului, dar Alicia presimţea că aventura abia începea.

CAPITOLUL 2

Alicia auzi strigăte de bun venit şi abia apoi observă micul comitet de primire care o aştepta la intrarea pe proprietate. Surâse, radioasă şi îşi agită braţele pentru a-i saluta pe toţi. După liniştea acestui sfârşit de călătorie căldura cu care era întâmpinată îi mergea drept la inimă. În sfârşit îşi regăsea casa!

Nici nu apucase Mitch să întrerupă motorul, că Alicia deschise portiera şi urcă treptele.

Tatăl său o strânse în braţe şi o ridică de la pământ.

— Bine ai venit în cuibul tău, broscuţa mea!

Gloria apăruse şi ea. O linişti pe Alicia care deja se îngrijorase:

— Nu era nimic grav, doar o simplă migrenă. Acum mă simt mult mai bine. Dar îl cunoşti şi tu pe bătrânul tău tată, mereu e gata să-şi facă sânge rău.

— Cine e bătrân aici? protestă Ray, luând-o pe Gloria de mijloc.

S-ar fi putut crede că erau un cuplu tânăr, deşi erau căsătoriţi de douăzeci de ani. Alicia îi admira. Se întreba cu oarecare strângere de inimă dacă şi ea va avea vreodată ocazia să trăiască o dragoste atât de puternică. Dar, din nou fu acaparată de vârtejul regăsirilor.

Rămas în camionetă, Mitch îi ordonă lui Red, care lătra cu furie, să stea liniştită. Câinele îl privi perplex. De ce nu se alăturau şi ei bucuriei generale? părea să spună. Regizorul îşi întoarse privirea către grup.

Doi copii împreună cu mama lor, o femeie mărunţică, o îmbrăţişară pe Alicia. Băiatul, un roşcovan mititel, avea în mână o îngheţată de ciocolată care ameninţa să pice pe tânăra femeie, dar aceasta nu-şi făcea griji. Era de-a dreptul încântată de a fi astfel sărbătorită, se arunca când în braţele unuia, când în ale altuia. Mai schimbară câteva cuvinte, apoi intrară toţi în casă.

Liniştea reveni. Straniu, lui Mitch îi plăcea să rămână singur de obicei, dar astăzi ceva se schimbase.

— Hai, vino, Red. Hai să descărcăm bagajele. Ăsta e rolul meu aici.

În aceeaşi dimineaţă îi telefonase fosta lui soţie şi de atunci era într-o dispoziţie de-a dreptul ucigătoare. Acesta era motivul pentru care luase valizele tinerei femei la aeroport, fără să-i spună nimic.

În mod ciudat, de când plecase Alicia avea o senzaţie de gol, ca atunci când intră soarele în nor. Mica bibliotecară îi sucise minţile. Era evident.

În timp ce scotea bagajele din port-bagajul Cherokee-ului, Mitch Johnson rememora această călătorie. Trecuse totul parcă prea repede... până ce Alicia tăcuse. Era o adevărată plăcere să o asculţi povestind despre verile petrecute pe aceste meleaguri pe vremea când era copil. Sau, mai degabă să o asculţi vorbind pur şi simplu. Vocea acestei femei îţi lumina viaţa, îţi încălzea inima.

Cufundat în gânduri, administratorul nu se aştepta să întâlnească pe cineva la colţul casei. Surprins, scăpă una dintre valize, care îi căzu pe jos şi fu cât pe-aci să-l lovească peste picior.

Înjură cu furie printre dinţi şi o privi pe Alicia care rămăsese în faţa lui încercând să nu izbucnească în râs.

— Ştiţi, aveţi un vocabular foarte interesant. Nu cred să fi auzit nişte cuvinte atât de pitoreşti de anul trecut de când tatăl meu şi-a tras un ciocan peste deget. Oricum, cruţaţi, vă rog, urechile copiilor. Îi dau destul de furcă lui Julie.

— Aţi ieşit doar ca să-mi faceţi morală?

— Voiam să vă propun ajutorul meu.

— Pentru două prăpădite de valize? Inutil.

— Şi dacă v-aş ajuta să vă modificaţi comportamentul?

— Dacă nu vă place comportamentul meu, ştiţi ce vă rămâne de făcut.

— Am jurat ca niciodată să nu lovesc un biet bărbat fără apărare, spuse Alicia cu un ton blajin.

Apoi urmă pe un ton ferm:

— Ascultaţi, nu vreau ca tatăl meu să ştie despre neînţelegerile noastre.

— Neînţelegeri? Şi eu care găseam că, dimporivă, începem să ne apreciem reciproc.

— De acord cu dvs. Cu condiţia să ne ignorăm unul pe celălalt. Să evităm deci să ne adresăm unul altuia şi totul va fi bine. Vă puteţi descurca singur, ce credeţi? Atunci, eu am intrat în casă.

Era cât pe-aci să-i întoarcă spatele, când Mitch o apucă de braţ. Tânăra tresări. „Calm, calm, îşi spuse, respiră adânc".

Era oare Mitch tot atât de emoţionat ca şi ea? Tânăra încercă să-i prindă privirea pentru a se convinge de aceasta, dar nu reuşi. Mitch, surprins el însuşi de bruscheţea propriului său gest, îi dădu drumul repede.

— Unde este camera dvs.? întrebă.

Alicia tresări.

— De ce?

El surâse şi inima tinerei femei o luă din nou la galop.

— Pentru că trebuie să vă pun undeva bagajele, d-şoară!

— Primul etaj, a treia uşă la dreapta.

Ea se gândi cu oroare că în camera sa nu se schimbase nimic de când avea şaisprezece ani, mai cu seamă tapiseria cu dunguliţe roz şi bucheţele albe! Cu nici un preţ Mitch nu trebuia să intre acolo! Ar fi însemnat să-i dea ocazia să-şi bată joc de ea.

— Puteţi lăsa totul în faţa uşii, adăugă ea.

— Nici vorbă!

Evident! Întotdeauna trebuia să aibă un punct de vedere opus. Fusese de ajuns ca ea să-i ceară ceva, pentru ca el să facă opusul. Acest om era de-a dreptul pervers.

Ridicând bagajele cu o mână, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, porni înaintea Aliciei. Ea urcă împotriva voinţei sale. Ajunsă la etaj, încercă să-l oprească până a nu intra în cameră.

— Mulţumesc. E foarte bine aşa. Mă voi ocupa chiar eu de aceasta.

— Deschideţi-mi uşa.

Nu fu chip să se mai opună şi se mulţumi să-i scoată limba în timp ce el trecea prin faţa ei.

Puse bagajele lângă pat.

— Eram sigur, spuse el, aruncând o privire în jurul său. A, ce crocodil de pluş drăguţ! Vă jucaţi des cu el?

Alicia i-l smulse din mână.

— Nu este un crocodil, este un ornitorinc.

Şi puse jucăria la loc pe pat.

— Aceasta este camera mea din copilărie, reluă ea, şi nimic nu s-a schimbat aici de atunci.

Mitch remarcase o fotografie cu clasa, unde era şi Alicia. Aici Alicia arăta slăbuţă, purta un aparat dentar şi se uita cruciş în direcţia fotografului. „De atunci şi până acum, a devenit încântătoare", gândi el.

— Ei bine! Mulţumesc pentru că mi-ai cărat bagajele.

Cum el nu se mişca din loc, adăugă:

— Mă aşteaptă jos!

El se îndreptă încet spre uşă.

— Cine este doamna cu copiii? întrebă el.

— Julie. O prietenă. Locuieşte aici, la Jasper.

— Exact la ceea ce m-am gândit văzându-vă împreună.

Pentru o fracţiune de secundă, vocea îi devenise tristă. Mişcată, Alicia nu ezită să-i spună:

— Ne puteţi însoţi, dacă vă face plăcere!

Nu fu o inspiraţie prea grozavă. Mitch se întunecă.

— Vă faceţi griji pentru mine? Nu aveţi de ce!

— Nu vă impacientaţi. Nu mă voi mai îngrijora deloc!

Şi îl lăsă la mijlocul scărilor. Din nou mi-a jucat imaginaţia o festă, gândi ea. Oare ce-şi închipuise? Că în câteva minute el să fi devenit brusc agreabil? Acest om era incapabil să se distanţeze de neîncrederea sa exasperantă.

Julie, venită să-şi caute prietena, îl privi, nu fără curiozitate pe Mitch, care se îndepărta.

— E totul în regulă? se interesă ea. Ai un aer furios.

— E din cauza tipului ăstuia.

Alicia puse în cuvintele rostite toată antipatia de care se simţea cuprinsă.

Julie se strâmbă.

— E destul de drăguţ, nu?

— E mai degrabă imposibil, asta e!

— Ei bine! Nu te-ai plictisit în timpul călătoriei de la Calgary încoace?

— Am încheiat un acord. Dar nu suntem de acord cu nimic unul cu altul.

Julie surâse.

— Am simţit eu că ceva nu e în regulă între voi.

— Te rog! Acest om nu e deloc genul meu. E prea bădăran, prea închis şi prea sigur de el.

Seara, Alicia adormi cu greu. Se sucea şi se răsucea în pat gândindu-se la Mitch. Îşi aminti de momentul de pe scară când citise dorinţă în privirea lui. Acum ar fi putut să jure că văzuse în

privirea lui un imens sentiment de singurătate. Şi acest lucru o tulburase.

— Ei hai, te-ai înduioşat, asta-i tot! murmură ea, trăgând un pumn în pernă.

Dacă acest om era singur, era pentru că voia asta cu tot dinadinsul. De altfel, nici nu era cu adevărat singur: avea câinele, care de altminteri era foarte afectuos.

Alicia suspină, împinse cuverturile cu piciorul şi se apropie de fereastră. Perdelele fluturau în vântul rece şi tânăra femeie se înfăşură într-o plapumă. Priveliştea care se deschidea de la această fereastră îi aducea mereu aminte de trecut, ceea ce o liniştea întotdeauna. De ce oare în această seară nu mai era la fel?

Luna strălucea dintr-o puzderie de stele semănate pe cerul nopţii şi se reflecta în apa repede a pârâului din apropiere. Un câine lătra. Să fie Red? Alicia se aplecă, dar nu văzu nici un câine. În schimb, observă un om cu cască neagră călare pe o motocicletă. Nu i se puteau distinge trăsăturile, dar tânăra femeie era sigură: era vorba de Mitch.

Motociclistul solitar se îndepărtă, apoi dispăru şi ea se reîntoarse la culcare, mai agitată decât înainte.

Când în sfârşit îşi regăsi somnul, visă un cow-boy călare pe o motocicletă, care îi aducea bagajele şi îi oferea un buchet de trifoi cu patru foi...

După o astfel de noapte, se trezi bineînţeles destul de tulburată. Pentru astfel de cazuri, Alicia cunoştea un foarte bun remediu: să meargă direct în grădină. Să lucreze cu mâinile pământul, ceea ce i-ar fi schimbat ideile pentru toată ziua. Părăsi aşadar camera, se opri prin bucătărie — la timp ca să şterpelească una din brioşele cu afine pe care

Gloria tocmai le scotea din cuptor, se asigură că nimeni nu avea nevoie de ea şi o şterse afară.

Soarele dimineţii arunca valuri de lumină peste brazii şi molizii argintii, creând o tablă de şah din umbre şi lumini. Pentru Alicia, această pădure era magică. Era pădurea micuţei Scufiţe Roşii din copilăria sa. Şi acum, iată, apărea şi lupul cel rău: Mitch Johnson.

Bungalow-urile, aşezate în semicerc într-un luminiş, păreau nişte excursionişti aşezaţi în jurul focurilor. Căsuţele erau destul de apropiate unele de altele ca locuitorii lor să nu se simtă izolaţi şi destul de izolate ca să nu depindă unii de alţii. Alicia regăsea acest parfum unic de foc de lemne şi de esenţă de pin, amestecat cu aroma prăjiturilor aburinde pe care Gloria le aducea în fiecare dimineaţă locuitorilor bungalow-urilor. Toate erau neschimbate, aşa cum fuseseră dintotdeauna. Chiar şi plantele care aşteptau în seră ca ea să le pună în pământ. La Jasper se plantau trei varietăţi de plante, mereu aceleaşi de-a lungul anilor: margarete, filimici şi petunii.

O oră mai târziu, Alicia fredona, pregătind pământul pentru petuniile de pe răzoarele ei. Această muncă o absorbea în întregime. Deodată, tresări şi se pomeni strigând. Ceva o atinsese pe braţul gol.

— Red!

Câinele o luă la fugă şi apoi reveni către tânăra femeie, cu un frisbee în gură.

— Nu te juca aici.

La aceste cuvinte, câinele lăsă să-i cadă din gură jucăria peste petuniile pe care tocmai le plantase Alicia şi se culcă în faţa ei, cu o privire atât de disperată, încât tânăra fu cuprinsă de remuşcări.

— Bine. Foarte bine!

Tânăra luă atunci discul şi citi pe el numele lui Mitch.

— Hai! Aport!

Ea lansă discul cât putu mai departe de florile sale. Acesta se răsuci prin aer cu viteză, înainte de a-l lovi pe... Mitch, care apăruse pe neaşteptate.

Alicia alergă spre el.

— Îmi pare rău! Totul e în regulă?

Nu putea să-i vadă faţa, căci Mitch se îndoise din cauza loviturii. Aşteptând-o pe tânăra femeie, se îndreptă de bine de rău şi murmură:

— E bine... E bine...

— Vocea dvs. îmi dovedeşte contrariul. Şi sunteţi foarte palid!

— Ei, pe dracu'! Şi dumneavoastră aţi fi fost foarte palidă dacă aţi fi primit o astfel de lovitură.

Strânse din dinţi.

— Îmi pare rău. Nu v-am văzut sosind. Ce pot să fac?

— Aţi făcut destul, nu?

— Ascultaţi-mă! Red voia să se joace, şi atunci am...

— Aţi încercat să-l ucideţi pe stăpânul său?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci, de-a ce vă jucaţi?

— Am aruncat discul şi dumneavoastră eraţi pe traseu.

— Pe cinstea mea, în curând totul va fi din cauza mea!

— De fapt, n-a greşit nimeni. Dacă m-aţi fi prevenit...

Alicia văzu figura lui Mitch întunecându-se ameninţător. Adăugă:

— Oh! Şi de fapt, este fără importanţă.

— Foarte bine. Hai, vino, Red!

Şi îi întoarse spatele.

Alicia îl strigă.

— Domnule Johnson!

El se prefăcu că nu aude.

— Mitch!

— Da.

— Discul dumitale!

Ea îi întinse discul şi când îl luă, degetele lor se întâlniră.

— Aveţi şi ale proiectile de rezervă? întrebă el ceva mai încet.

— Nu mai am nimic.

Şi ridică mâinile pentru a-i demonstra.

Atunci Mitch o privi surâzându-i şi fu surprins să se simtă atât de bucuros.

— Nu mai aveţi de ce vă teme de mine, reluă ea, ironică.

Nu era chiar atât de sigur. Această tânără femeie ştia cum să-i capteze atenţia. Nu erau oare acestea suficiente mijloace de teamă?

Această chestiune continuă să-l preocupe, dar rămase fără răspuns.

Două ore mai târziu o descoperi pe Alicia în genunchi ocupându-se de grădinărit în continuare. Avansase destul de mult şi acum se găsea în celălalt colţ al casei.

El o observă. Faţa îi era stacojie. Purta un tricou fără mâneci care îi lăsa braţele pradă soarelui şi nişte jeânşi tăiaţi la genunchi, care îi dezvăluiau grăitor picioarele lungi, fără ca ea să pară că ar avea nici cea mai mică idee despre aceasta.

Nu-l auzi apropiindu-se.

— Tot te mai joci în pământ? întrebă el.

— Da, spuse ea, ridicându-şi părul care îi ascundea ochii.

Şi adăugă:

— Cum îţi e cu lovitura?

— Bine. Am rezolvat-o.

— Sunt încântată să aud asta.

— Dar dumneata vei face o insolaţie. Oricine ştie că nu se lucrează cu capul descoperit în plin soare.

Ea clipi din ochi.

— Vrei să insinuezi că eu aş fi vreo proastă?

Mitch, neştiind ce să răspundă, rezolvă situaţia printr-o altă întrebare:

— Unde îţi este pălăria?

Ea răspunse îndreptându-se, cu o condescendenţă imperială:

— Nu port niciodată.

— Ai pământ pe faţă, spuse el cu scopul de a o face să-şi schimbe tonul.

Dar dintr-o privire, ea îi tăie orice vorbă. Faţa ei era murdară. Ei şi? Mare lucru! gândi ea, prost dispusă. Ce aştepta el de la o femeie? Perfecţiunea?

— Nu vă mai reţin, replică ea sec. Sunt sigură că aveţi lucruri mult mai importante de făcut decât să vă plângeţi de înfăţişarea mea.

— Dar nu mă plângeam deloc.

— Atunci ce făceaţi?

— O simplă remarcă!

— Ei bine, pe viitor v-aş ruga să vă păstraţi *remarcile* pentru dumneavoastră.

Acest om îşi bătea joc de ea. N-avea nici un motiv să fie amabilă cu el. Dar Mitch, în loc să plece, rămânea aici, examinând răzorul. Alicia nu mai putea să-şi ascundă iritarea.

— Ce mai e acum?

— Nu sunt expert în grădinărit, zise el, dar rădăcinile trebuie să stea în aer şi florile în sol?!

Şi arătă o petunie înfiptă într-o moviliţă de pământ.

Alicia se enervă.

— N-am nevoie de reflecţiile dvs.

— De ce vă enervaţi? Eu vorbesc şi dvs. vă enervaţi. Ah, femeile astea!

Zicând acestea, luă un aer de martir.

— Hai vino, Red!

Departe de a-l asculta setter-ul sări pe Alicia care căzu pe spate, strivind mai multe petunii în cădere.

— Totul e în regulă? se interesă Mitch, încercând în acelaşi timp să stăpânească câinele.

Dar tânăra femeie nu putea să-i răspundă pentru că animalul îi lingea faţa cu o afecţiune debordantă.

— Red!

Mitch strigase ordinul şi câinele se aşeză imediat, cu un aer vinovat. În sfârşit administratorul reuşi să îngenuncheze lângă Alicia, care îşi ascundea faţa în mâini. Văzând că umerii tinerei femei se scutură, se îndoioşă.

— Nu plângeţi! Unde v-aţi lovit? V-aţi rupt ceva?

Ea îşi scutura capul, incapabilă să pronunţe vreun cuvânt. El adăugă, cu tristeţe:

— Sunt dezolat!

Dar Alicia nu se mai putu abţine multă vreme şi începu să râdă în hohote: Mitch era furios, căci căzuse în plasă.

— Ce e atât de amuzant? bombăni el?

— Totul! Acest câine mi-a lins faţa... Beurk! Cum ar spune Lucy.

— Nu înţeleg nimic. Cine este Lucy?

— „Alunele", nu-i ştiţi? Benzile desenate cu Charlie Brown şi prietenii săi.

El rămăsese mut, interzis. Ea îi puse mâna pe umăr.

— Nu voiam să-mi bat joc de dvs... Îmi pare rău.

Prin tricoul bărbatului, ea simţi căldura incitantă a pielii lui. Îşi retrase repede mâna plină de pământ şi observă că lăsase o urmă.

— Şi nici să vă murdăresc tricoul.

— Cu siguranţă, azi nu e ziua mea norocoasă!

El apucă degetele care încercau să cureţe pata şi murmură:

— Ei, eşti deja nebună după mine?

Privirea lui o tulbură. Evoca intimitate, senzualitate. Era o invitaţie profundă, incendiară. Nici un bărbat n-o privise vreodată astfel. Şi mai ales nu aşezată în mijlocul unui răzor de petunii, cu faţa mânjită de noroi.

— Nebună după dumneata... Nu m-am decis încă.

Oare cum făcea ca să trezească în ea această dorinţă încă neclară?

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse ea.

— Gândeşte-te.

Îşi dădu brusc seama că îl priveşte ca o adolescentă fascinată de idolul său şi se grăbi să se desprindă de această stare. Degeaba!

— Îmi pare rău pentru tricoul dvs., spuse ea, banal.

Mitch ridică din umeri.

— Nu-i nimic.

— Oricum, nu mă aşteptam la asemenea probă de afecţiune din partea câinelui dumitale.

— Red este la fel de imprevizibilă ca şi anumite femei. Lasă-mă să te ajut!

Îi luă mâna,dar ea nu simţi deloc strânsoarea la care se aştepta. Dimpotrivă, fu invadată de un val

de căldură şi amorţeală. Dar o trase spre el atât de tare încât se clătină din nou. O opri să nu cadă, ţinând-o de umeri.

— Dumnezeule, dar eşti uşoară ca un fulg dumneata, constată el.

— Da, par solidă la prima vedere, dar...

Rămase cu ochii ţintă la ea.

— Nu pari chiar aşa de solidă!

— Nu?

Alicia crezu că va leşina. Mângâierea privirii acestui bărbat îi tăia respiraţia. Noroc că îi rămâneau gândul şi vorba. Mulţumi cerului pentru asta şi continuă:

— Ştii, am apreciat destul de mult aceste jocuri prin ţărână cu dumneata şi cu Red, dar acum trebuie să plec. Şi te rog să nu te mai apropii de petunii! Acum, dacă le striveşti, le vei replanta.

— Ai auzit, Red?

Câinele lătră. Mitch îşi scoase pălăria şi se înclină:

— O să ne înţelegem bine, doamnă, pe viitor!

Alicia îşi spuse: „Şi eu la fel. Auzi, inima mea? Trebuie să te ţin în frâu, să te calmez, altfel"...

*
* *

— Ei, Mitch, ce spui de fiică-mea?

Iată întrebarea pe care i-o puse Ray Donnely lui Mitch Johnson ceva mai târziu, după-amiaza.

Administratorul repezi cu violenţă securea în trunchiul arborelui pe care încerca să-l taie şi se opri un moment să-şi şteargă fruntea.

— Nu mi-aţi spus nimic despre temperamentul ei vulcanic.

— Alicia? făcu Ray, stupefiat. Eşti sigur că vorbim despre fie-mea? Atât de calmă, de blajină?

— Da, tot atât de blajină ca şi flăcările iadului!

— Nu mi-a spus nimeni nimic de felul acesta despre ea de pe vremea când era de patru ani. De când munceşte atât de mult, nu mai e atât de infernală.

— Nu?

— Nu!

Mitch aruncă alături un butuc pe care tocmai îl spărsese şi se întoarse spre Ray.

— Dar nu este un defect.

— Ştiu. Şi totuşi nu-mi imaginez broscuţa mea ca pe o creatură a iadului.

— Broscuţa dvs. a crescut, spuse Mitch.

— Da. Asta-mi spune şi ea.

— Şi acum se joacă cu discul.

— Zău? Mă uimeşti. A preferat întotdeauna lectura activităţilor fizice.

— Eu sunt sigur că se descurcă la fel de bine în toate domeniile.

Şi mai ales în acelea în care excelează femeile, gândi el. Cum făcuse oare ca să-l determine să-i regrete prezenţa atât de repede? Femeile astea sunt nişte vrăjitoare!

— Adevărat, zise Ray cu mândrie părintească. Alicia îşi cunoaşte foarte bine interesul.

Această laudă îi confirmă temerile lui Mitch. Va trebui să fie foarte atent ca să nu cadă pradă vrăjilor acestei „broscuţe".

*

* *

Mitch n-o revăzu pe Alicia înainte de apusul soarelui. Noaptea cădea pe nesimţite din ce în ce mai târziu în fiecare zi. Administratorul stătea lângă motocicleta sa şi contempla seninătatea apusului.

Era ora lui preferată, când, o dată munca terminată, putea să plece cu motocicleta şi să lase în urmă toate grijile.

Auzi uşa casei închizându-se şi Alicia apăru în prag. Mitch observă că tânăra se făcuse frumoasă. Purta o rochie simplă, dar fermecătoare, ca şi ea.

Observându-l încheindu-şi casca neagră, ea îl întrebă:

— Cu cine am onoarea? Fără îndoială, cu vreun viteaz cavaler.

— Da. Venit să vă răpească, prinţesă.

Şi îşi ridică viziera. Ceea ce urma să facă n-avea nici un sens, dar nimic nu l-ar fi putut împiedica s-o facă.

— Veniţi cu mine, întrebă el.

— Cu dumneata? Unde?

— Pe motocicletă.

Aliciei i-ar fi plăcut la nebunie provocarea. Dar bunul ei simţ o opri şi scutură din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Fricoasă?

— Prudentă.

— Întotdeauna gândeşti înainte să acţionezi?

— De obicei, da.

— Păcat!

— Dumneata nu?

El mormăi, demarând:

— S-ar zice că nu.

Oare de ce o invitase? Până acum nu avusese nevoie de companie. Atunci, se schimbase ceva? Şi de ce s-o invite pe ea?

Între regret şi dorinţă, Alicia urmări din ochi motocicleta care se îndepărta. Oare făcuse bine refuzând propunerea lui Mitch? Mai întâi că nu era îmbrăcată pentru o cursă pe motocicletă. Apoi,

foarte probabil că nu-i făcuse propunerea decât din politeţe. În mod sigur ştia că îl va refuza şi voise să-şi bată joc de ea. Suspină adânc. Acest om avea darul să trezească în ea un spirit de revoltă pe care până acum nu-l cunoscuse.

Urcă în camera ei şi aruncă o ultimă privire afară. Şi în noaptea aceasta simţi că-şi va găsi greu somnul.

*
* *

Două zile mai târziu, Alicia şi Julie dejunau în oraş într-un restaurant recent deschis.

— Ei, povesteşte-mi tot, spuse Julie imediat ce chelnerul se îndepărtă. Seara trecută n-am putut vorbi. Vrea să recuperez acum. Ai putea să începi povestindu-mi ce este între tine şi acest administrator.

— Dar nu e nimic. Uite, mai bine gustă acest sos ţărănesc la salata ta.

Şi Alicia îi întinse sticla de sos.

— Nu, mulţumesc!

Râzând, Julie o ameninţă pe Julie cu furculiţa.

— Nu încerça să schimbi subiectul!

— Nu se vorbeşte cu gura plină!

— Nu risc să comit această impoliteţe. N-am comandat o salată de plăcere, ci din obligaţie. Sunt la regim.

— Şi eu.

— Tu? La regim? Incredibil! Când eram adolescente, tu puteai să mănânci orice, şi nu luai un gram în greutate.

Şi adăugă, cu veselie:

— Te-am urât întotdeauna pentru asta.

— Şi eu te-am urât pentru părul tău buclat. Al meu era ţeapăn ca un băţ!

Şi izbucniră în râs.

— De când ne cunoaştem?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că o să împlinesc treizeci de ani, Julie, şi mă uit cum trăiesc prietenele mele. Tu, de exemplu, nu eşti decât cu doi ani mai mare ca mine şi deja ai doi copii.

— Şi cicatricele care o dovedesc.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun! Am câteodată impresia că viaţa trece fără mine.

Julie voia să glumească, pentru că Alicia devenea din ce în ce mai serioasă.

— Ascultă, dacă vrei copii, ţi-i împrumut pe ai mei, din când în când!

— Mulţumesc, mi s-a mai făcut o astfel de propunere.

— Vorbeşti despre individul cu care ieşeai anul trecut? Şi de monştrii lui de copii?

— Da, despre el vorbesc!

Era de altfel singurul care o ceruse în căsătorie. În speranţa de a găsi o mamă pentru mucoşii lui imposibili! Adevărata lor mamă plecase „ca să se regăsească pe sine" şi nu voia să se ocupe de educaţia copiilor săi. Din păcate, Alicia nu descoperise aceste amănunte decât după ce se îndrăgostise de tatăl lor, Rob. Ce nebunie! Era încă zăpăcită. Niciodată n-o să uite recepţia unde surprinsese o conversaţie total lipsită de consideraţie la adresa ei, între Rob şi unul dintre colegii săi. Nu va uita niciodată umilinţa usturătoare la care fusese supusă. Cu o voce răguşită de alcool, Rob vorbise despre ea ca despre o „urâtă cu ochi de peşte prăjit". Celelalte complimente la adresa ei se imprimaseră adânc în memoria tinerei femei.

— „În sfârşit, voi şti cum e la pat. Înţelegi ce vreau să spun?"

Şi adăugase, râzând cu cinism:

— Se va ocupa de puşti. Altfel de ce crezi că stau cu ea?

Sunetul vocii lui Julie o aduse pe Alicia la realitate.

— Tipul ăla era un nimic.

— Adevărat. Dar de unde ştii? Nu l-ai văzut niciodată.

— Nu l-am văzut niciodată, dar cineva care nu vede calităţile tale nu poate fi decât o nulitate. Acest om de nimic a profitat de generozitatea ta.

Mai rău, îi distrusese încrederea pe care Alicia o avea în ea şi în discernământul ei. Oh! Nu-şi făcuse nici o iluzie în ceea ce priveşte fizicul ei. La şcoală, era considerată o oarecare. În vara anului în care împlinise şaisprezece ani, se vopsise blondă, din spirit de revoltă, dar o alergie la peroxid îi distrusese părul. Rezultatul fusese atroce. Din fericire, culoarea alb gălbuie se estompase puţin câte puţin şi totul era în regulă înainte de începerea şcolii. De atunci, îşi jurase să profite de părul ei deschis la culoare, de ochii căprui şi de avantajele pe care i le dăruise natura. Dar trecuse multă vreme până ce Alicia să se accepte şi să se găsească în armonie cu ea însăşi.

Julie continuă:

— Eşti prea drăguţă, prea încrezătoare, prea sentimentală! Totdeauna ai fost aşa.

— N-am să mai fiu niciodată aşa. Am să fiu necruţătoare!

Julie n-avea un aer prea convins.

— Dar e adevărat! exclamă Alicia. Am fost prea bună până acum. Ştii de câte ori am împrumutat bani fără să mi se returneze?

— E cumva vreun à propos ca să mă previi că trebuie să plătesc eu masa?

Alicia surâse.

— De loc.

— Exact ce mă gândeam şi eu. Ei, şi când o să începi să devii nemiloasă?

— Nu cu tine, fireşte!

— Da... şi nici cu chelneriţa, adăugă Julie, aruncând o privire la bacşişul generos lăsat de Alicia.

— Ai auzit, doar e obligată să lucreze ca să-şi plătească studiile, se apără tânăra femeie.

— Asta e, eşti de o candoare!

— N-aş zice. Uite, am fost destul de şmecheră ca să evit toate întrebările tale despre Mitch Johnson, de exemplu.

— Oh! E doar remiză. Nu mă las eu bătută cu una, cu două. Data viitoare, vreau un raport complet.

— Despre ce?

— Despre tot.

Alicia se înfurie.

— De ce toate prietenele mele măritate vor să se joace de-a codoaşele? Toate vedeţi câte o idilă la fiecare colţ de stradă.

— E simplu. Vrem să fii la fel de nefericită ca şi noi.

— Adevărat. Tu eşti un exemplu viu. Să trăieşti cu un om atât de minunat ca David ar aduce pe oricine la disperare!

Julie aprobă.

— Soţul meu este cu siguranţă minunat, dar acum stă de prea multe ore cu copiii. Aş face mai bine să mă întorc acasă înainte să fie devastată. Dar, atenţie! Nu eşti chit cu acest Johnson. Pe curând!

*
* *

Când Alicia îl revăzu pe Mitch, acesta era călare pe motocicletă. Ziua se terminase, dar tânăra femeie încerca să se convingă că nu stătuse în prag decât ca să admire apusul, şi nu ca să-l întâlnească pe Mitch.

El o interpelă.

— Ţi-ai schimbat părerea?

— În legătură cu ce?

— Cu plimbarea.

Ea ezită puţin înainte de a răspunde:

— Nu.

— Te gândeşti prea mult. Păcat!

Seara următoare, Mitch se mulţumi să ridice din sprâncene şi să-i adreseze o privire care părea să spună: „Nu ştii ce pierzi". Alicia se afla la câţiva paşi depărtare. Deşi mută, invitaţia rămânea aceeaşi.

Mitch se gândi că poate timiditatea o îndemna să refuze o astfel de propunere. Îşi încercă atunci norocul altfel.

— Urcaţi în şa pentru plimbare, d-şoară?

Şi, de această dată, Alicia răspunse:

— De acord... În şa...

CAPITOLUL 3

Mitch nu putea să creadă.

— Vorbiţi serios?

— Nu par? replică Alicia, cam încordată.

Din moment ce era prima oară când fata îi vorbea deschis fără ocolişuri, el ar fi putut să se abţină să pună această întrebare de doi bani.

— Cum se urcă pe aşa ceva? adăugă ea arătând spre motocicletă.

— Cu grijă!

Îi luă mâna ca să o ajute şi se întrerupse.

— Ah! Cât pe-aici să uit o măsură de precauţie!

Tânăra încercă să-şi disimuleze spaima sub masca umorului.

— Trebuie să semnez un contract de asigurare pe viaţă?

— Nu. Motocicleta nu prezintă nici un pericol, dacă vă conformaţi regulilor. Şi acesta este cazul meu. De altfel, anumite studii arată că există mai multe accidente de pescuit decât de motocicletă.

— Într-adevăr? Şi ce studii?

— Cele pe care le-am întreprins eu. Eu n-am fost la pescuit decât o singură dată. Ei bine, am căzut din barcă şi era să mă înec. În schimb, pe motocicleta mea n-am avut decât nişte zgârieturi.

— Atunci, spuse Alicia, despre ce fel de precauţii vorbeai?

— Bate-n lemn!

Ea întinse atunci mâna spre un cedru din apropiere.

— Ia stai, doar nu eşti superstiţioasă?

— D-ta pui această întrebare? Mi se pare că am văzut un trifoi cu patru foi în portofelul dumitale. Spune-mi mai degrabă ce trebuie să fac înainte de a urca pe motocicleta dumitale!

El deschise un compartiment în spatele maşinii şi scoase o haină de piele şi o cască, asemănătoare cu a sa, dar mai mică.

— Ar trebui să îmbrăcaţi acest echipament.

Costumul părea luat dintr-un film cu Mad Max. Alicia crezu la început că este o glumă, dar Mitch părea foarte serios. Devenise chiar nerăbdător.

— Care este problema? întrebă el.

Alicia ridică din umeri. Era prima oară când purta piele neagră! Îşi puse încet bluza prea largă: nu se mai vedeau decât vârfurile degetelor şi părul lung, înghesuit în guler, dar, înainte ca să fi schiţat cea mai mică mişcare, Mitch i-l eliberase cu o blândeţe infinită şi neaşteptată.

— Aşa, murmură el. Puneţi-vă asta şi veţi fi gata.

Ea luă casca. Cum să lege cureaua?

— Lăsaţi-mă pe mine.

Degetele bărbatului atinseră bărbia Aliciei care se înfioră.

— E bine aşa?

Emoţionată, ea se temu ca vocea să n-o trădeze şi se mulţumi să ridice capul.

La rândul său, el îşi aranjă propria cască, urcă pe motocicletă, pe care o susţinea propţindu-se în picioare.

— E rândul dvs. Puneţi-vă braţele în jurul mijlocului meu.

Ea se conformă şi se aşeză atât de aproape de el încât s-ar fi zis că sunt înlănţuiţi.

Alicia ciuli urechile ca să audă vocea lui Mitch, în ciuda căştii şi a zbârnâitului motorului.

— Gata? întrebă el.

În loc de răspuns, tânăra femeie se aplecă şi-şi puse bărbia pe gâtul administratorului. Acesta demară şi, deodată tânăra realiză că habar n-avea care le era destinaţia. Dar ce importanţă avea! Poate din cauza costumului de piele, poate din cauza lui Mitch, dar se simţea fără griji. Curajul Aliciei slăbi când ieşiră în autostradă şi văzu asfaltul şoselei zburând pe lângă ei. Dar refuză eroic să închidă ochii. Ar fi fost mai rău. Din fericire, totul se aranjă când Mitch încetini ca să o ia pe o

scurtătură care ducea afară din oraş. Tânăra femeie recunoscu drumul. Îi ducea la lacul Pyramide, unul dintre locurile sale preferate.

Libertatea! Iată ce reprezenta această plimbare pentru Alicia, care simţea că-i face o plăcere mai mare decât ar fi crezut. Se ţinea foarte strâns de Mitch, care conducea cu mare abilitate. Se simţea în siguranţă, dar acest sentiment se amesteca şi cu un fel de subtilă încântare.

Ajunseră la primul lac şi se opriră. Era deja ora nouă şi jumătate, dar soarele începea deja să coboare către apus într-o risipă de culori.

Alicia coborî prima de pe motocicletă, destul de mândră de felul în care reuşise această manevră delicată. Ea, care se căţăra atât de greu într-o camionetă, coborâse de pe motocicletă fără nici o complicaţie. Era precis efectul costumului de piele!

Mitch îi surâse.

— S-ar zice că sunteţi foarte mulţumită de dvs.?

— Oricine ar fi în locul meu, răspunse ea prompt.

Mitch ar fi vrut să-i spună că era încântat s-o vadă lângă el, dar încă o dată îi lipsiră cuvintele.

„Ai stat prea mult în munţi, gândi el, şi te-ai sălbăticit".

Niciodată nu fusese vreun timid sau vreun stângaci. Dimpotrivă, altădată găsea imediat cuvintele care plăceau femeilor. Dar acum nu ştia cum să facă şi cum să culeagă această promisiune de blândeţe care părea a fi Alicia. Totuşi era sigur de un lucru: voia să rămână aproape de ea, dacă această atracţie era reală, dacă *ea* era reală.

Tocmai se pregătea să se apropie de tânăra femeie pentru a o lua în braţe, când un strigăt de

copil sfâşie liniştea. Se întoarseră amândoi. Strigătele păreau să vină dintr-o maşină parcată lângă lac. Nu se vedea nimeni în maşină decât bebeluşul care ţipa încontinuu. Alicia se repezi într-acolo.

— Vin, uite, vin! Totul o să fie bine!

Fereastra din spate era deschisă. Tânăra văzu un mic băieţel care îşi striga mama de zor.

— O să se întoarcă imediat, îi spuse ea. Nu te îngrijora.

Într-adevăr un cuplu tânăr alerga către ei.

— Ia uită-te, acolo nu e mămica ta?

Copilul aprobă din cap şi îşi înghiţi ultimele suspine. Apoi îi întinse Aliciei mânuţa lui durdulie. Aceasta continua să-l liniştească.

— Iat-o. Totul e bine acum.

Tânăra femeie avea, fără să-şi dea seama, vocea blajină care calma copilaşii de la grădiniţă.

În ceea ce o priveşte pe mamă, părea furioasă.

— Ce i-aţi făcut copilaşului meu? strigă ea.

— Încerc să-l liniştesc. Cum aţi putut să-l lăsaţi singur în maşină?

— Dar n-am plecat decât câteva minute, ca să facem câteva fotografii. Dormea şi n-am vrut să-l trezim. Nu mai plânge, Billy. Mă obosești.

Şi-i dădu o palmă uşoară. Apoi urcară în maşină şi plecară fără măcar să-i mulţumească Aliciei.

— Ştii să te porţi cu copiii, remarcă Mitch ceva mai târziu.

— Da, dar părinţii lor mă înnebunesc câteodată. A fi mamă sau tată este cea mai serioasă meserie din lume şi nu ar trebui lăsat orice imbecil s-o exerseze, fără să se ia în consideraţie facultăţile lor intelectuale şi calităţile educative.

— Dumneata pari să nu duci lipsă de aşa ceva. Vei fi o mamă bună.

Cuvintele, venite din partea lui Mitch, reprezentau un compliment, dar Aliciei îi trezeau amintiri dureroase. Rob îi spusese asta înaintea lui.

— Iată riscurile meseriei, reluă ea. Când văd modul în care mă ocup de copiii lor, părinţii vor să fac eu treaba în locul lor. Asta mă scoate din fire.

Ea remarcă aerul deconcertat al lui Mitch şi adăugă:

— Îmi pare rău. Nu voiam să mă descarc pe dumneata.

— Nici o problemă.

Alicia se întoarse să privească peisajul ca să se calmeze. Pinii care mărgineau lacul se reflectau în apa verde. Imaginea reflectată a pomilor, cu vârfurile în joc, ar fi meritat să fie pictată.

Alicia se simţea şi ea cu capul în jos. Inspiră adânc şi alungă imaginea lui Rob din minte, lăsând loc frumuseţii senine care o înconjura. Apoi se întrebă: oare cum ştiuse Mitch că marginea lacului era unul din locurile sale preferate?

— Cine v-a dat ideea să opriţi aici în seara asta? întrebă ea.

Mitch ridică din umeri.

— Nu ştiu. Pe zidul unuia dintre bungalow-uri este agăţată fotografia unui peisaj care seamănă mult cu acesta.

Văzuse bine.

— Ai dreptate. Eu am făcut fotografia, chiar aici.

— Dumneata?

— Da. Te miră?

— E foarte reuşită, remarcă Mitch.

— Mulţumesc.

— Înţelegeţi-mă bine. Vreau să spun că este *într-adevăr* reuşită. Profesional făcută. Trebuie că ai oarecare experienţă.

„Dacă ai şti!" gândi Alicia.

Începu să viseze, contemplând desenul buzelor tânărului. Părea că surâde. Îşi bătea oare joc de ea? În fond, nu ştia mare lucru despre el, altceva decât că deseori jongla cu ironiile. Dar ştia, de asemenea să fie, atunci când hotăra el, de o sinceritate dezarmantă.

Ea încercă să creadă că era sincer şi arborâ surâsul Giocondei că să răspundă:

— Ştii, majoritatea timpului tatonez.

Mitch simţi că se sufocă. Acest surâs... oare şi-l calculase? Remarcase deja cât de atrăgătoare era gura acestei femei şi brusc i se făcu poftă să-i guste savoarea.

Alicia reluă, tachinându-l:

— Da, tatonez. Fac cât mai multe fotografii posibile. Sau cel puţin cât îmi permite amabilitatea şoferului meu.

— Încă mai eşti supărată pe mine pentru că nu te-am lăsat să fotografiezi elanul acela?

— E mai degrabă dificil să faci fotografii bune dintr-un vehicul în mişcare. Dar nu aceasta este lucrul cel mai important. Am detestat dintotdeauna să mi se dicteze comportamentul.

— Fiecare dintre noi ne întâlnim cu tot felul de obstacole.

— Chiar şi d-ta? Nu cred.

— Aparenţele înşeală uneori.

— Vrei să spui că nu eşti liber ca pasărea cerului?

— Cine n-are responsabilităţi pe lumea asta?

— Şi care sunt ale dumitale?

— Să o hrănesc pe Red de două ori pe zi. Să asigur întreţinerea bungalow-urilor. Şi să admir apusul din când în când.

— Şi nu mai aştepţi nimic de la viaţă?

— Ce altceva ar trebui să aştept?

— O familie. O casă.

El ridică o sprânceană, intrigat, şi observă:

— Cum dracu' de-a devenit conversaţia asta atât de serioasă?

Alicia răspunse cu un aer nevinovat:

— N-am nici cea mai mică idee.

— Să revenim la ce vorbeam.

— La... încercările mele?

— Asta e. Te cred capabilă de lucruri mai bune. E păcat să se piardă un astfel de talent.

— Eşti sincer?

— Cum nu se poate mai sincer! Natura ne dă haruri, pe care trebuie să le cultivăm, pentru plăcerea celor ce ştiu să le aprecieze.

— Nu cunosc pe nimeni care să corespundă acestui portret.

— Mă cunoşti pe mine.

— Nu tocmai. Dar mă străduiesc.

Alicia se amuza copios de acest interogatoriu care îi permitea să-l cunoască mai bine pe Mitch. N-ar fi bănuit niciodată că poate fi atât de interesantă compania acestui bărbat. Cu condiţia să păstrezi distanţa şi să nu-i devii pradă.

Se apropia un grup de tineri.

— Dacă am continua această discuţie într-un loc mai puţin circulat?

Tânăra femeie se simţea plină de îndrăzneală şi răspunse amuzată:

— De ce nu? Lacul Pyramide nu e departe. Şi panorama este şi mai frumoasă de acolo. Cred că îţi va place mult.

— Cine vorbeşte de panoramă?

— Noi.

— Eu nu, Alicia.

Tânăra luă un aer ofensat, ca şi cum nu înţelesese aluzia.

— Atunci nu vrei să descoperi unul dintre locurile mele preferate?

Ar fi vrut să descopere atâtea lucruri despre ea! Făptura ei, fără acest costum de piele prea mare, chiar fără nici un veşmânt...

Fu cuprins de propriile sale gânduri. Alicia nu era deloc genul lui. Lui îi plăceau blondele planturoase. Până acum, în orice caz. Acum câţiva ani nici n-ar fi observat prezenţa ei. Şi acum... acum ar fi putut rămâne multă vreme privind-o. Era încântat să descopere de fiecare dată o nouă faţă a tinerei femei. Flirta cu el, dar, în acelaşi timp păstra în ochi o delicată timiditate. Regăsea privirea pe care o avusese când coborâse de pe motocicletă, oarecum mirată că reuşise să se descurce.

De la bun început îşi spusese că Alicia nu era deloc oarecare. Acum avea un chef nebun s-o sărute. Dar hohotele de râs ale grupului de tineri îi amintiră că locul nu era propice. Poate la lacul Pyramide...

Urcară din nou pe motocicletă şi ajunseră peste puţin timp la destinaţie. Soarele mai arunca încă lumini roşii.

— Hei! Unde te duci? întrebă Mitch văzând-o pe tânăra femeie sărind ca o expertă de pe motocicletă şi îndreptându-se spre o cărare noroioasă care se înfunda în tufişuri.

Alicia se mulţumi să râdă peste umăr şi să-i facă un semn.

— Urmează-mă, îi strigă ea.

Ceea ce şi făcu. Când o reîntâlni, tocmai intra pe un pod de lemn care lega ţărmul de o mică insulă. Cărarea, care părea să nu ducă nicăieri, îi adusese totuşi într-un loc de o frumuseţe uluitoare.

Mitch era din ce în ce mai uimit. Ce alte comori îi va mai arăta Alicia?

— Priveşte! spuse ea cu însufleţire. Apa este atât de transparentă! Se pot vedea chiar şi peştii înotând!

Mitch se aplecă spre suprafaţa lacului surâzând. În mod sigur, tânăra femeie remarca fiecare detaliu cu o plăcere simplă. Era o calitate rară, la femei ca şi la bărbaţi.

În fond, dacă cuvântul „decepţionat" era şters din vocabularul Aliciei, de multă vreme era adânc înrădăcinat în cel al lui Mitch. Era necesar să se modifice aceasta, iar lui să-i revină cheful de a trăi. A împărtăşi entuziasmul tinerei femei ar putea fi un prim pas.

Dar deja ea părăsise peştii pentru a admira cerul care ardea. Câte apusuri nu contemplase ea! Şi totuşi acest spectacol o emoţiona de fiecare dată. Acum poalele munţilor erau încă scufundate în umbră, în timp ce vârfurile acoperite de zăpadă, păreau că ard în lumina apusului.

Mitch nu ştia că-i plăcea mai mult, spectacolul somptuos oferit de natură sau încântarea Aliciei în faţa unei astfel de splendori. Optă pentru Alicia. Nimic nu putea rivaliza cu această figură iluminată, cu aceşti ochi strălucitori şi cu buzele ei incitante care surâdeau.

Nu o văzuse niciodată pe Iris înflăcărându-se astfel, poate doar când primise o haină de blană...

O briză uşoară răvăşi părul Aliciei şi o şuviţă îi acoperi ochii. Mitch ridică mâna ca să i-o îndepărteze dar tânăra fu mai iute ca el. El suspină cu regret.

— Ceva nu e în regulă? întrebă atunci Alicia.

Administratorul ridică fruntea. Apoi se căţără lângă ea masându-şi şoldul: vechea rană îşi făcea din nou simţită prezenţa, mai ales când rămânea multă vreme în picioare fără să se mişte. Încercă primul pretext care-i venea în minte:

— Hai să găsim un loc unde să ne aşezăm pentru a profita mai mult de spectacol, propuse el.

Se îndreptară spre insulă şi se instalară sub o stâncă masivă, la malul apei, pentru a fi martorii declinului zilei. Scânteieri de lumină roşiatică iluminau crestele zdrenţuite, încoronate de zăpadă.

Aşezat aici, cu Alicia lângă el, Mitch se împărtăşea dintr-un sentiment de linişte interioară pe care nu-l mai întâlnise de ani de zile.

— Iată adevărata viaţă, spuse el cu blândeţe.

Alicia fu de acord. Soarele dispăruse şi odată cu el şi căldura. Se răcorea. Tânăra îşi ridică gulerul bluzonului şi această mişcare îl readuse pe Mitch cu picioarele pe pământ.

— Ar trebui să ne întoarcem. E frig şi părinţii dumitale se vor îngrijora.

— M-au văzut plecând cu dumneata.

— Asta spuneam şi eu.

— Tata n-o să ne facă nici un fel de necazuri.

— Eşti broscuţa dumisale. Îşi va pune cu siguranţă întrebări, răspunse Mitch.

— Dar are încredere în d-ta!

— Poate că n-ar trebui!

Îi reveniră îndată în memorie gândurile voluptoase pe care i le inspirase Alicia.

— Suntem aici în ţara nimănui. Se poate întâmpla orice, adăugă el, misterios.

— Eşti cumva pe punctul de a-mi mărturisi că eşti un criminal periculos evadat? i-o întoarse Alicia, deloc impresionată.

— Fiecare din noi fuge de ceva, fiecare în felul său.

— Dumneata de ce fugi?

— De ceea ce poate fugi un bărbat de 32 de ani.

— Vrei să spui că fugi de promisiuni, de angajamente?

El rămase nehotărât.

— E mai bine decât să cauţi să scapi de lege, nu?

Ea se întunecă.

— Nu pot să discut cu d-ta.

— Ar fi pentru prima oară? exclamă el.

— Ai un dar nemaipomenit de a mă scoate din fire.

— Am observat. Tatăl d-tale a părut surprins când i-am spus că eşti infernală. Nu vedea în d-ta decât o bibliotecară drăguţă, calmă şi blajină.

— Dar *sunt* o bibliotecară drăguţă, calmă şi blajină... în anumite momente. În altele, sunt...

— ...infernală, încheie el cu un surâs.

— Puţini oameni mă văd în această lumină.

— Nu ştiu ce pierd, murmură el, cu mult farmec.

— De fapt, reluă Alicia puţin tulburată de această dată, majoritatea prietenilor mei ar fi surprinşi să mă vadă pe motocicleta d-tale. D-ta erai, de altfel, primul uluit.

— Nu. Ştiam că vei sfârşi prin a spune da.

Jenată, Alicia se înfofoli şi mai tare în bluzonul ei, înainte de a se întoarce spre Mitch.

— Cum poţi fi atât de sigur? Crezi că farmecul d-tale este irezistibil?

— Găseşti că am farmec? Ia te uită! Este încurajator ce-mi spui.

Îşi trecu braţul peste umerii tinerei femei.

— În realitate, Alicia, ştiam că nu vei putea rezista curiozităţii acestui drăcuşor care s-a aplecat peste umărul d-tale şi te înţeapă.

— *D-ta* mă presezi să accept, acuzându-mă că sunt sălbatică sau prea prudentă, spuse ea fără să caute să se elibereze din îmbrăţişare.

— Şi-a mers, nu?

— Mama d-tale nu te-a învăţat niciodată că a te lăuda cu propriul succes este un semn de foarte proastă creştere?

— Mama a murit când aveam nouă ani. Am fost crescut de tatăl meu. M-a învăţat doar să fiu fair-play şi să nu scuip în public. Asta-i tot.

— Vă înţelegeţi bine, voi doi?

— Merge. E un om bun. Tatăl d-tale mă face să mă gândesc la al meu, dacă n-ar detesta zăpada. Aşa că el a plecat în Arizona. Acum e pensionar.

— Ai fraţi, surori?

— Un frate mai mare.

— Şi eu la fel. Veneam amândoi la Jasper când eram copii. Acum, că şi-a făcut o familie nu mai vine prea des aici. Oricum, fratele meu nu era la fel de ataşat ca şi mine de aceşti munţi, care pe mine m-au fascinat dintotdeauna.

— Ca şi acum, de altfel.

— Ai răbdare. Ca şi acum.

— Ai venit şi iarna?

Alicia plecă fruntea.

— Da. Câteodată. Mi-ar place să petrec un timp aici şi toamna. Trebuie să fie minunat, când toţi aceşti arbori explodează în culori şi se schimbă pe zi ce trece!

— Da. Toamna nu e rău, murmură el.

— Nu e rău? Dar ai un entuziasm ucigător!

— N-am prea avut până acum prea multe subiecte de entuziasm. Dar... presimt că asta se va schimba.

— Sunt încântată să o aud.

Mitch era de asemenea încântat că tânăra femeie a acceptat să-l însoţească. Şi ea era la fel de proaspătă ca şi parfumul molizilor. Era topit văzând-o în acest bluzon prea mare pentru ea. Şi descoperea cu mirare că avea chef s-o protejeze. De ce oare îi stârnea acest sentiment? Nu era nici fragilă şi nici incapabilă să se descurce singură. Ceea ce dorea să protejeze cel mai mult în ea era această flacără, această căldură... Nu voia mai ales să vadă stingându-se această pasiune. Atâţia oameni păreau dezabuzaţi sau animaţi de intenţii îndoielnice.

Alicia se întoarse spre el.

— Atunci, ce crezi?

Mitch o privi ţintă.

— Unde eram?

— Vorbeam despre apus.

— A, da! Soarele... Apusul este mai lung aici decât în Colorado.

Spusese asta cu un aer absent, captivat fiind de desenul graţios al buzelor tinerei femei care îi surâdea.

— De acolo vii? întrebă ea. Din Colorado?

— Da. Am crescut acolo. În împrejurimile Denver-ului. Într-un mic orăşel liniştit, Idaho Springs.

— Cum ai ajuns în Canada?

El privi în depărtări, ca pentru a rememora etapele care îl aduseseră la Jasper.

— Tatăl meu este originar din Edmonton. Iată de ce urăşte zăpada. A întâlnit-o pe mama, care venise pentru ski. După căsătorie, a urmat-o în Colorado.

— Şi acolo ninge mult.

Alicia jubila văzând că dezvăluie atâtea despre el.

Ştiu. Mama se născuse în Colorado şi-i lipsea mult familia ei.

— Pentru cineva care a crescut ca d-ta în Colorado, Munţii Stâncoşi nu sunt prea departe de imaginea locurilor familiare.

— Sunt totuşi diferiţi, mai împăduriţi, mai aspri ca alţi munţi.

— Asta pentru că la noi exploatările forestiere sunt interzise în parcurile naţionale. Astfel, vizitatorii înţeleg ce înseamnă o adevărată pădure.

— Poţi să-ţi dai seama mai bine de pe cal.

— Călăreşti?

El găsi întrebarea ciudată.

— Bineînţeles, spuse el. Ca toată lumea.

— Ba nu. Am căzut de pe cal când aveam unsprezece ani şi mi-am scrântit glezna. Am tras concluzia că nu eram făcută pentru echitaţii.

— D-ta n-ai auzit niciodată că trebuie să urci din nou după ce ai căzut?

— Asta am şi făcut! Şi mi-am rupt un braţ...

— Asta se cheamă predispoziţie pentru căzături!

— D-ta nu ţi-ai rupt niciodată nimic? N-ai avut niciodată un accident?

— Ba da, o groază!

— A... Asta se cheamă predispoziţie... replică Alicia, ca un ecou.

— E ceea ce pretind unii, cu siguranţă...

Răspunsese cu o voce gravă şi, în ciuda luminii slabe, Alicia văzu trăsăturile lui Mitch asprindu-se şi durerea învadându-i ochii.

— Îmi pare rău, spuse ea cu voce slabă. Îţi reamintesc momente neplăcute?

— Cam aşa ceva.

Respiră adânc, ca să alunge gândurile negre care îl asaltau. Veneau doar de atât de departe!

De puţină vreme reîncepuse să doarmă noaptea. Multă vreme rămăsese cu ochii larg deschişi în întuneric, şi prin faţa lor îi treceau imagini neplăcute care continuau încă să-i dea o stare de agitaţie. De acum înainte nu se va mai lăsa pradă acestui abis.

— Ei bine! Hai să schimbăm subiectul, spuse Alicia. Şi îşi ridică fruntea către bolta cerului care începea să se acopere de stele.

— Care din ele este Ursa Mare?

— Eşti învăţătoare şi nu ştii care este Ursa Mare!

— Sunt bibliotecar, nu profesor.

— Asta nu te scuză.

— Nici d-ta nu o poţi localiza.

— Ba da. Orice scout de cinci ani ştie asta.

— Credeam că trebuie să ai cel puţin şapte ani ca să intri la scout-i?

— E un subiect delicat. Să-l evităm. Uite, acolo este Ursa Mare.

Alicia încearcă să urmărească din ochi direcţia pe care el i-o indica, dar atenţia îi fu atrasă de mâna atât de apropiată a tânărului.

— O vezi, acum? spuse el.

Ea nu vedea decât această mână, o mână de artist, care îi înflăcăra imaginaţia.

— O văd, răspunse ea, absentă.

— Şi mai departe, Centura lui Orion.

Tânăra femeie se întoarse şi figurile lor aproape că se atinseră. Astfel, nici Mitch nu mai privea cerul, ci o privea pe ea. Atât de aproape încât îşi putea vedea imaginea reflectată în albastrul profund al ochilor lui. Citea de asemenea dorinţă. Dar oare o dorea pe ea?

Alicia îşi dădea acum foarte bine seama: era atrasă de Mitch ca şi cum ar fi capturat-o cu un

lasso invizibil. Se apropie şi mai mult, ascultând de mâinile lui care îi strângeau umerii cu blândeţe. Apoi buzele lor se atinseră. Era pierdută...

Mitch, ameţit, o înlănţui din nou. Buzele tinerei femei aveau un gust fără egal... Îşi trecu degetele prin mătasea părului Aliciei şi o atrase către el. Ea i se abandonă în braţe, răspunzând dorinţei mute a lui Mitch şi oferindu-se unui sărut pătimaş.

Cu siguranţă, Alicia nu era pregătită pentru o astfel de pasiune. Niciodată sentimentele ei nu au avut o asemenea amploare nici nu se gândise măcar că poate simţi o emoţie atât de intensă, care o făcea să tremure.

Conştient de tulburarea şi ezitările care o bântuiau pe tânără, Mitch îşi înfrână dorinţa şi deveni tandru. Gura sa atinse uşor buzele Aliciei înainte să le părăsească cu regret.

— Buzele d-tale au un gust de fragi, şopti el.

Alicia ridică privirea către Mitch şi nu întâlni în privirea acestuia nici un strop de ironie.

În sfârşit, ea îşi dădu seama că mâinile sale rămăseseră pe pieptul lui Mitch şi că aceste pulsaţii stranii de sub palmele sale nu erau altceva decât bătăile inimii agitate a tânărului. Alicia îşi apăsă şi mai mult degetele pe această pulsaţie a vieţii şi fu încă şi mai emoţionată simţind prin cămaşă căldura pielii acestuia.

— Ştii la ce te expui, prinţesă?

Ea scutură din cap.

El murmură:

— Lisha...

Vocea sa înceată şi estompată transformă prenumele tinerei femei într-un cuvânt tandru şi senzual.

El se înclină pentru a desfiinţa din nou spaţiul care le separa gurile. Buzele lor se atinseră într-o şoaptă abolită de un sărut, de o blândă promisiune. Îi şopti încă o dată numele, înainte de a o îndepărta cu curaj.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse el pe un ton dintr-o dată morocănos.

Alicia aprobă. Dar în ea sălăşluia încă gândul, deşi încă destul de confuz, că nici unul dintre ei nu putea uita sărutul împărtăşit şi nici nu s-ar putea mulţumi doar cu atât prea multă vreme.

CAPITOLUL 4

La întoarcere călătoriră ca printre nori. Alicia era aşezată în spatele lui Mitch, lipită de spatele tânărului, şi-i simţea căldura trupului prin costumul de piele. De acum încolo niciodată nu va mai putea respira mireasma hainelor de piele fără a se gândi la Mitch. Niciodată nu va mai contempla un apus sau nu va mai privi stelele fără să-şi amintească de această clipă. Astfel de gânduri, departe de a o întrista, îi stârniră cheful de a bate din palme ca un copil bucuros de apropierea sărbătorilor Crăciunului. Se simţea clocotind de viaţă. Nu se afla ea oare într-un moment esenţial al existenţei sale? Acest gând o făcu să tremure.

Alicia nu era în stare să se desprindă de sărutul lor. Când îl privise pe Mitch în ochi, avusese senzaţia că-şi văzuse ursita. Mitch nu se grăbise, totul se desfăşurase fără grabă dar sigur, şi îi condusese spre o culme a extazului.

...Cum, deja? Tocmai ajunseseră la Riverside Lodge şi părea că drumul durase cât un vis. Alicia coborî de pe motocicletă şi se întoarse spre Mitch, care o privea cu intensitate. Citi în privirea lui o dorinţă căreia i s-ar fi abandonat din nou dacă nu i-ar fi observat, din păcate, pe Ray Donnely care îi aştepta, împreună cu Red, sub terasa casei...

— Ei, v-aţi distrat bine, voi doi?

De când administratorul terminase liceul, tatăl nici unei fete nu-i mai pusese întrebarea asta! Nu prea se simţi deci în largul său.

— Am făcut un tur până la lacul Pyramide ca să admirăm apusul, spuse Alicia.

— Nu-i spuneţi Gloriei, dar întotdeauna am visat să am o maşinărie ca a d-tale, mărturisi Ray.

— O puteţi încerca pe a mea. Am să vă învăţ să vă folosiţi de ea.

Ray deschise ochii mari, ca şi cum tânărul îi oferea cheile raiului.

— Adevărat? întrebă el.

— Dar bineînţeles! Chiar de mâine, dacă vreţi.

— Minunat! Dar — nici un cuvânt Gloriei.

În aceeaşi clipă, stăpâna apăru pe terasă.

— Nici un cuvânt despre ce? Ce-mi ascundeţi? Bună seara, Mitch.

Mitch ezită puţin înainte să răspundă, laconic:

— Bună seara, d-nă.

— Cafeaua e gata, reluă Gloria, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Vrei?

— Nu, mulţumesc. Am să fac o plimbare pe jos. Hai, vino, Red!

Setter-ul irlandez ridică nasul, mişcă din coadă, dar nu se mişcă deloc. Mitch căzu pe gânduri. Ei, asta-i bună! Neamul femeiesc fusese oare creat ca

să-i reziste? Îşi fluieră câinele cu putere. Red se ridică, căscă şi în sfârşit tropăi în întâmpinarea sa.

— Unde-ai lăsat ascultarea orbească faţă de stăpân, murmură el.

— A fost uitată, ca şi armurile şi ghilotina, slavă Domnului, răspunse Alicia.

— Păcat! replică administratorul.

— Eu nu sunt atât de sigură. Acum avem libertatea de a alege şi de a acţiona conform dorinţelor noastre.

Era o modalitate personală de a-i spune că hotărâse nesilită de nimeni să se lase sărutată. Oare înţelesese el acest mesaj? Îndoiala îi fu de scurtă durată.

— Cred că libertatea de a alege este un sfătuitor bun, murmură Mitch, aruncându-i o privire elocventă. Da, foarte bun sfătuitor.

Surâse văzând-o roşind, înainte de a pocni din degete în direcţia lui Red care, de această dată îl aştepta cu nerăbdare.

— Noapte bună tuturor! Vise plăcute!

Plăcute... şi înflăcărate... Frumoase şi voluptuoase... Demne de cele mai incitante romane de dragoste. Dar, nu pentru oricine, în mod sigur, gândi Alicia!

*
* *

A doua zi, Alicia fu acaparată de un grup de turişti englezi proaspăt sosiţi. Ghidul rezervase jumătatea disponibilă a bungalow-urilor, iar celelalte erau ocupate de clienţi obişnuiţi care veneau în fiecare vară. Către ora unu după prânz, reşedinţa era plină.

Solicitată ba de turiştii care doreau şezlonguri, ba de cei care doreau cu ardoare să cunoască adresa saloanelor de ceai, tânăra nu avusese timp să se odihnească.

Când în sfârşit putu să respire pentru câteva momente, gândurile îi zburară imediat spre Mitch. Nu era de mirare! Lucra la acoperişul casei din faţa recepţiei. De fiecare dacă când Alicia ridica ochii, îl vedea. Nu putea să nu-l vadă, după cum nu-l putea uita!

Printr-un noroc nesperat, el rămase toată ziua la mică distanţă de ea. Cu ochiul fotografului, Alicia admira conturul corpului tânărului decupându-se pe fondul cerului de un albastru strălucitor. Dar cu ochii femeii din ea, era pur şi simplu orbită.

Evident, asta nu prea o ajuta să se concentreze.

— Vă rog să mă scuzaţi. Puteţi să repetaţi întrebarea? bâlbâi ea organizatorului care telefona. Desigur, răspunse, după ce-l ascultă atent pe interlocutorul său, câteva din bungalow-urile noastre sunt echipate cu o mică bucătărioară.

„Şi într-un alt bungalow de-al nostru, urmă în gând tânăra femeie aruncând o privire către Mitch, avem o perspectivă inedită asupra celui mai seducător dintre bărbaţii pe care-i cunosc."

— Doriţi către râu, către vale sau către munte? Doriţi un cămin?... Da, încă mai avem disponibilităţi la această oră... A, pentru cea de-a patruzecea dvs. aniversare! Felicitări!

Alicia notă această informaţie pe manşeta rezervării. Astfel, un buchet urma să fie pregătit special pentru sosirea acestor clienţi.

— Vom fi încântaţi să vă revedem.

Tânăra închise telefonul şi căzu din nou în contemplarea administratorului, care era ocupat în continuare cu repararea acoperişului.

— Ce e atât de pasionant acolo sus? întrebă o nouă venită, cu o voce stridentă.

Oh, fusese prinsă pe picior greşit de cea mai mare mahalagioaică din tot Riverside Lodge-ul!

— O, d-na Humphries! Nu v-am văzut venind.

— Ţi-am spus doar să-mi spui Darlène.

Darlène Humphries şi soţul ei Dick erau clienţi vechi. Dick venea pentru pescuitul păstrăvilor, iar în ceea ce o priveşte pe Darlène, ea se consacra ocupaţiei ei favorite: a istorisi povestioare, şi în special povestea vieţii ei. Toată lumea avea acces la povestea vieţii d-nei Humphries. Ceilalţi obişnuiţi ai bungalow-urilor o cunoşteau şi, prudenţi, se eschivau imediat ce ea apărea. Alicia, în general, făcea acelaşi lucru, dar de această dată faptul că fusese distrată o aruncase-n gura lupului.

— Cu ce pot să te ajut, Darlène? se interesă ea, politicos.

— Ei bine, mă uitam la tine cum îl priveai prin geam pe acest tânăr şi sunt mirată. Spune-mi, draga mea, este unul dintre prietenii tăi?

— Este noul nostru administrator.

Darlène păru decepţionată. Un simplu angajat! Asta nu prezenta nici un interes. Trecu imediat la un alt subiect.

— Ai văzut-o pe Gloria? O cauţ. Ador accentul ei canadian! Ce crezi?! Eram pe punctul de a-i da veşti despre sora mea — ştii, cea care suferă teribil de reumatism — când a fugit! Trebuia să scoată din cuptor o tavă cu brioşele acelea delicioase ale ei! O încântare! De fapt, ţi-am spus că mi-am făcut analiza colesterolului înainte de a veni?...

Era aproape imposibil să ai o conversaţie coerentă cu Darlène Humphries. Trecea fără oprire de la una la alta şi totul cu un debit extraordinar. Cel mai bine era să surâzi amabil şi să aştepţi sfârşitul monologului. Ceea ce Alicia şi făcu cu o răbdare îngerească.

— Îl cunoşti pe noul medic din Jasper? E un bărbat foarte frumos, continuă d-na Humphries, i-am sugerat să petreacă câteva zile la reşedinţa noastră. Ar fi un soţ excelent, draga mea. Ştii c-a escaladat Himalaya? Oh! la te uită cine vine! Această adorabilă doamnă Levitz! Trebuie neapărat să merg să o salut! Pe curând, draga mea!

Alicia nu putu să-şi reprime un suspin de uşurare. În acelaşi timp se simţea vinovată de a nu o fi prevenit pe d-na Levitz despre prezenţa acestei incorigibile mahalagioaice. Majoritatea locatarilor nu veneau să asculte confidenţe, ci mai degrabă să fugă de ele, sau poate doar să fugă de ceva. Era oare şi cazul lui Mitch? Şi de ce? Ce anume dorea el oare să lase în urmă?

Alicia îşi reluă postul de observaţie. Administratorul era mereu pe acoperişul din faţa biroului. Îşi scosese cămaşa şi îşi oferea torsul gol razelor soarelui. Un fior o străbătu pe Alicia.

— Iar admiri peisajul?

Tânăra tresări. Ghinion! Cum de fusese din nou surprinsă asupra faptului? şi de data asta de Gloria, care intrase în birou. Aceasta o bătu uşor pe obrazul îmbujorat şi adăugă:

— Ei, revino-ţi! Totul e-n regulă, draga mea. Nu-ţi face griji, ştiu despre ce este vorba.

— Aş vrea să ştiu şi eu, murmură Alicia pentru sine.

Apoi începu să-şi aranjeze formularele şi se lansă într-o întrebare imprudentă:

— Despre ce vorbeşti, Gloria? Ce anume cunoşti atât de bine?

— Viaţa, draga mea.

— Ei bine, atunci vorbeşte-mi despre asta:

— Imposibil. Fiecare trebuie să o descopere prin experienţă proprie, prin întâlniri, conversaţii... Aşa am mirosit eu ciudăţeniile lui taică-tău. Ca de exemplu urcatul pe motocicleta lui Mich de azi după-amiază.

— Tata ştie că eşti la curent? se informă Alicia.

— Dacă n-a aflat-o, i-o spun eu imediat.

Drept pentru care, Gloria se întoarse către Ray, care venea în întâmpinarea lor.

— Aşadar, ai crezut că poţi să-mi ascunzi mie ceva? Îţi interzic să faci astfel de nebunii, mă auzi?

Ray încercă s-o calmeze.

— Te rog, Gloria, nu este momentul să faci o scenă.

Aceasta nu dezarmă.

— N-am auzit în viaţa mea o prostie mai mare. Dacă e cineva care să te înveţe să conduci o motocicletă, eu sunt aceea!

Şi se aşeză în faţa lor, cu mâinile-n şolduri ca să le arate că nu glumeşte.

— Ce mă priviţi aşa, voi doi? reluă ea? N-aţi văzut niciodată o femeie care să ştie să conducă o motocicletă?

— Dar... glumeşti?! întrebă Alicia, stupefiată.

— Nu te-am văzut niciodată pe o motocicletă, adăugă Ray. Când ai învăţat?

— Uiţi că am fost singura fată alături de şase fraţi, dintre care unul şi-a făcut din acest sport o meserie. Ţi-aduci acum aminte, Ray?

— Faptul că fratele tău ar fi un campion nu dovedeşte deloc faptul că tu ai fi capabilă să conduci o maşinărie ca cea a lui Mitch. Suntem

căsătoriţi de 22 de ani şi repet, nu te-am văzut niciodată căţărându-te pe aşa ceva.

— Poate, dar aşa ceva nu se uită niciodată, spuse Gloria, hotărâtă.

— Vom continua conversaţia ceva mai târziu, concluzionă Ray, căci se apropiau alţi turişti de recepţie.

— Oh, bineînţeles. Contează pe mine la asta! răspunse Gloria, cu voce scăzută.

Abia îşi luară noii veniţi cheile, că discuţia se reluă cu şi mai mare însufleţire. Alicia ar fi vrut să-i lase singuri, dar trebuia să stea în spatele biroului. Imposibil să scape de acolo. Încercând să aibă răbdare, aruncă o privire pe geam. Mitch nu se mai afla la locul lui, se îndrepta la rândul său spre recepţie. Câteva clipe mai târziu intră şi îi descoperi pe Ray şi pe Gloria în plină discuţie.

Ce surpriză! Deodată, rolurile se inversaseră. De obicei Gloria reprezenta elementul dinamic al cuplului iar Ray partea visătoare, dar de data aceasta, el se apăra cu o vehemenţă neobişnuită.

— Dacă asta nu este prudent pentru mine, nu văd de ce ar fi pentru tine! pleda el.

Mitch înţelese imediat ce subiect determinase conflictul şi interveni:

— Îmi permiteţi? Am o sugestie pentru dvs. De ce n-aţi urma amândoi nişte cursuri de perfecţionare? Administraţia parcului organizează cursuri gratuite în oraş. Astfel, puteţi învăţa sau perfecţiona conducerea unei motociclete. Împreună.

Un moment de tăcere urmă acestei propuneri.

Gloria răspunse prima:

— Ideea d-tale îmi place.

— Vă împrumut motocicleta mea, dacă vreţi, se oferi Mitch.

— Mulţumesc. Nu va fi nevoie, afirmă Ray. Dacă ideea mea a cucerit-o pe Gloria, vom încerca un scuter. Nu mă gândeam că-mi vei împărtăşi nebunia, draga mea.

Şi-i înconjură umerii cu tandreţe

— Ai fi putut totuşi să-mi vorbeşti despre asta, insistă Gloria, privindu-l cu afecţiune. Nu e corect să iei o decizie pe ascuns faţă de cea care te iubeşte.

În faţa unei astfel de înţelegeri, Mitch fu oarecum tulburat, dar atât de rapid încât Alicia se îndoia de ceea ce văzuse pe faţa lui. Era deci posibil să fie mai puţin insensibil decât voia să pară?

Zilele următoare, tânăra continua să plutească, cu capul în nori. Totul mergea de minune. Desigur, frumosul său administrator era foarte prins şi valul de turişti sosiţi nu le lăsa prea mult timp ca să se vadă în timpul zilei. Dar seara, Alicia îl regăsea pe Mitch pe motocicleta sa şi plecau amândoi în câte un loc minunat.

De-a lungul acestor plimbări, o legătură aparte se ţesea între ei. Iar îmbrăţişările? Fantastice — un cuvânt prea banal ca să descrie intensitatea emoţiilor lor. Dar Alicia nu era numai fascinată de Mitch, mai mult decât atât, era intrigată de el. În timpul primei lor întâlniri la aeroport, crezuse că are de-a face cu un vagabond, un nomad fără rădăcini. Cu toate acestea, cu cât timpul trecea mai repede, cu atât presimţea că îi rămâneau încă multe de descoperit despre acest cow-boy. Ce ascundea de pildă în spatele acestei nonşalanţe? Câteodată aerul său absent, privirea pierdută trădau vreun secret dureros. În astfel de momente, Alicia rămânea profund impresionată. Ar fi vrut să-i împărtăşească misterul care nu-i dădea pace, dar

Mitch se ţinea bine şi nu prea vorbea despre asta. Era imposibil să ştii mai mult.

Era de asemenea în acest om o profundă onestitate, un ascuţit simţ al binelui şi răului. Ar fi putut foarte bine fi un erou al secolelor trecute, trăind în epoca în care bărbaţii vegheau asupra femeilor. Şi chiar această trăsătură de caracter al lui Mitch putea da ocazia unor incidente amuzante.

Astfel, într-o zi, un vilegiaturist făcea scandal. „Această maşină mizerabilă de floricele s-a dus dracului!" ţipa el. Mitch intervenise, adresându-i un avertisment usturător. Omul aruncase o privire temătoare asupra staturii impozante a administratorului apoi dispăruse, fără să mai spună nimic.

Alicia nu rezistase să nu-şi tachineze prietenul.

— Dar, pe cinstea mea! Acum te joci de-a justiţiarul?

— Cine, eu? Mă mulţumesc să-i fac să respecte ordinea.

— Şi găseşti deseori un partener pentru o astfel de joacă?

— În ziua în care am să fiu sigur că am găsit partenera ideală, vei fi pusă în temă, chiar prima.

Şi o privire cu ochii lui de jar. Ce promisiuni lăsa să se întrevadă?

*

* *

Luni, Mitch avu o după-amiază liberă şi o invită pe Alicia la un pick-nick. Ar fi vrut să ia motocicleta, dar tânăra înfundase nişte coşuri mari de răchită până sus, fără a mai vorbi de păturile pe care voia să le transporte... Pentru a transporta toate acestea, fură nevoiţi să apeleze la camioneta lui Mitch.

Ca şi proprietarul său, vehiculul nu ducea lipsă de personalitate!

Era acoperit de zorzoane autocolante de toate felurile, un steguleţ al echipei din Denver se legăna prins de retrovizoare, şi jucăriile lui Red erau cam peste tot. De altfel, Alicia se aşeză pe un os de plastic, care piui jalnic.

— Poţi să-l arunci în spate, spuse Mitch demarând cu zgomot.

— Mă simt puţin vinovată că o lăsăm pe Red aici. spuse Alicia văzând aerul nefericit al câinelui care îi privea îndepărtându-se.

— Nu trebuie. Această după-amiază este a noastră, chiar dacă te-ai pregătit să hrăneşti o armată întreagă.

— Nu ţi-e foame? se interesă Alicia.

— Ba sunt înfometat. Şi arboră un astfel de surâs care o făcu pe tânăra femeie să i se urce sângele la cap.

Ca de obicei, Mitch nu-i spusese Aliciei nimic despre destinaţia lor. Astfel încât fu mai mult decât emoţionată văzând camioneta îndreptându-se spre lacul Pyramide. Ce delicateţe din partea lui. Nu uitase aşadar locul primului lor sărut... Tremura de emoţie.

Ajunşi pe malul lacului, Mitch opri vehiculul şi veni repede să deschidă portiera pasagerei sale. Aici, nimeni nu risca să-i surprindă şi profită pentru a o lua de mijloc şi a o ţine suspendată între cer şi pământ. Apoi o sărută pe îndelete.

Când în sfârşit o puse pe pământ, Alicia se simţea încă plutind în aer. La drept vorbind, sărutările lui Mitch o aduceau mereu în această stare. Când îşi recăpătă răsuflarea îi spuse cu voce slabă:

— Ajută-mă să întind pătura asta.

El ascultă şi ea îşi dădu seama că nu făcea decât s-o încurce.

— la du-te de aici, cow-boy, îi aruncă ea atunci cu un aer de sus, o să-ţi arăt eu la ce se pricep femeile.

— Da, nu aşteptam decât asta. Vino puţin mai aproape, ca să nu pierd nimic din lecţie, murmură el cu accentul său tărăgănat.

Râzând, Alicia îi aruncă în cap un pachet de ceşti de carton, iar Mitch se prefăcu lovit.

— N-am înţeles, d-nă. Îmi pare rău. Ştiţi, nu sunt decât un biet ţărănoi din creierii munţilor.

— Asta cam aşa e.

— Eu n-am obiceiul să frecventez cucoanele din oraş ca d-ta.

— Aş fi pariat cu ochii-nchişi pe chestia asta, continuă Alicia.

— A! Deci eşti jucăuşă, îmi place asta.

Şi, furându-i un sărut, pe care Alicia de altfel nu i l-ar fi refuzat, adăugă:

— Şi asta îmi place, spuse.

— Şi mie, şopti tânăra femeie.

Da, îl iubea, îl dorea, îi era dor de sărutările lui. El o atrase din nou spre el. „Toate astea sunt prea frumoase ca să fie adevărate" — gândi ea.

Îmbrăţişarea le fu întreruptă de protestele unui stomac înfometat. Se acuzară unul pe altul, despachetând coşurile Aliciei.

Erau sandwich-uri cu friptură de vacă, roşii, murături cu mărar şi cartofi prăjiţi. Pentru desert Alicia făcuse o tartă cu rubarbă şi căpşuni. După acest ospăţ, se întinseră, sătui. Mitch suspină: nu se mai putea mişca spunea el, dar Alicia descoperi gâdilându-l că se mai putea întoarce către ea. O prinse în braţe înainte ca ea să aibă timpul de a schiţa vreun gest. La drept vorbind, asta şi aştepta.

— Ce faci? spuse ea, cu o candoare simulată, când o răsturnă pe pătură lângă el.

— Te sărut.

Şi o făcu de îndată.

Alicia răspunse sărutului cu o febră necontrolată. Niciodată nu crezuse despre ea că ar fi o femeie pasionată sau senzuală, dar Mitch îi oferea un univers de emoţii nebănuite, pe care ardea de curiozitate să le cunoască.

El o ajută să descopere cum un sărut rafinat putea deveni flacăra unui vulcan. Repetând ceea ce el o învăţase, Alicia inventa noi variaţiuni.

Deodată, Mitch vârî o mână sub cămaşa tinerei şi ea îi răspunse cu aceeaşi monedă, eliberându-l de cămaşa bleu pe care o purta. Găsea că-i vine de minune culoarea, dar îi plăceau mai mult reflexele arămii ale pielii sale dezgolite.

Mitch trebuie că se gândea la fel în timp ce degetele lui făceau să-i alunece corsajul de pe umeri. Ea murmură ceva de nerăbdare şi suspină uşor când buzele lui Mitch începură să-i mângâie trupul. Era cât pe-aci să-şi pierdă cunoştinţa când el îi sărută curba obraznică a sânilor. Niciodată nu cunoscuse o dorinţă atât de mistuitoare. Sărutul îndrăzneţ al bărbatului o făcu să tremure de plăcere. Se lipi de el, înflăcărându-se la contactul cu torsul său viril şi degetele ei se crispară pe spinarea lui Mitch în timp ce el gemea în îmbrăţişare.

Mâinile bărbatului le căutau pe cele ale Aliciei, dar, deodată întâlni pielea rece a propriului său portofel. Fără îndoială îi alunecase din buzunar şi o dată cu el, secretul pe care îl ascundea şi despre care încă nu-i vorbise Aliciei. Trebuia să i l dezvăluie acum, înainte de a fi prea târziu.

În ciuda dorinţei de a o păstra în braţe, o lăsă încetişor. Ea îl privi, mirată. Lui Mitch îi venea să renunţe la mărturisire văzând privirea arzătoare a ochilor ei negri, dar îşi reveni.

— Trebuie să vorbim, spuse el cu o voce tensionată, am ceva să-ţi spun.

Ce gravitate neaşteptată... Alicia se ridică şi îşi încheie în grabă cămaşa.

— Ce se întâmplă? întrebă, cu jumătate de glas.

— Ţi-aduci aminte de acel trifoi cu patru foi pe care-l păstrez mereu asupra mea?

Oare unde voia să ajungă?

— Ţi-aduci aminte? repetă el.

Ea aprobă.

— Fiica mea mi l-a dat. Soseşte mâine ca să-şi petreacă vara cu mine.

La aceste cuvinte, totul se prăbuşi pentru Alicia. Avu brusc impresia unui duş rece. Nu bănuise nimic.

— Ai... o fată? bâlbâi ea.

— Da.

— Înţeleg.

Totul era la fel. Acum ghicea de ce se interesa Mitch de ea, motivul îl cunoştea foarte bine. Şi dacă Mitch nu făcuse dragoste cu ea, fără îndoială că era mai bine pentru reuşita planului lui.

Cuvintele lui Rob îi reveniră în urechi, ca dintr-un coşmar. „Va rămâne acasă să se ocupe de copii. De ce crezi că ies cu ea?" Pentru ce altceva, firește? Oare cum fusese în stare să cadă în aceeaşi capcană? Realitatea sordidă învingea visul pe care începuse să-l ţească.

— Deci... ai o fiică, reluă ea cu o voce deodată obosită. Şi o trecu brusc un frison din creştet şi până în tălpi.

Adăugă:

— Şi ai cu siguranţă şi o soţie?

— Am divorţat de patru ani. Ce crezi? Că-mi ascundeam familia acasă în timp ce eu îmi făceam de cap prin munţi?

— Asta mi se părea cu adevărat posibil.

— Ei bine, nu! strigă el, furios.

— Ce motive am să te cred?

— Credeam că ai încredere în mine.

— Eram pe punctul de a o face, murmură Alicia, întorcând capul ca să nu se vadă cât este de tulburată.

Îşi lua un răgaz de câteva clipe pentru a-şi potoli emoţiile şi a-şi regăsi controlul, apoi reluă:

— De ce nu mi-ai spus că eşti tată?

— M-am gândit, dar... nu am găsit un moment prielnic.

— Asta-i culmea! exclamă Alicia. Şi când m-ai complimentat pentru atitudinea mea faţă de copilul acela care plângea, pe malul lacului? Mi se pare că acela ar fi fost momentul!

— Mă temeam că ai reacţiona astfel, spuse el cu voce înceată. E o neînţelegere.

— Totul este foarte clar, dimpotrivă. Ai o fiică care vine în curând să-şi petreacă vacanţa cu tine. Şi... lasă-mă să ghicesc... uite aşa, din întâmplare, nu ai o guvernantă ca să vegheze asupra ei. Iar eu mă ocup atât de bine de copii, încât ţi-ai spus că te pot ajuta, nu?

— Nu.

— Oh! Trebuie să înţeleg că te-ai gândit deja să îţi păstrezi fiica lângă tine?

Mitch nu răspunse.

— Ştiam eu, continuă Alicia.

— Nu ştiai nimic. Nu vrei să te dezbari de ideile tale preconcepute, dar realitatea este cu totul alta.

— Te rog! Realitatea este că fiica ta vine mâine şi tu eşti încurcat. Ce-o să faci cu ea când lucrezi?

— E treaba mea.

— Ai s-o laşi să se descurce singură, ca şi micul băieţel din maşină, în seara aceea?

— Drept cine mă iei?

— Atunci, ce-ai să faci cu ea?

— Vom vedea.

— Le-ai spus părinţilor mei?

— Da, răspunse Mitch sec.

— De ce nu mi-au spus nimic?

— Eu le-am cerut-o. Aş fi vrut să o fac eu.

— Şi ţi-ai ales ultimul minut, când nu mai aveai încotro.

— Eram sigur că n-o să mă înţelegi. Voiam să-ţi vorbesc despre Audrey de prima oară, când am fost prima oară la lacul Pyramide. Şi apoi, ai început să te plângi de părinţii aceia care te considerau o baby-sitter benevolă.

— Da, e un bun exemplu.

— Ei drăcie! Dar nu ţi-am cerut niciodată să-mi ţii locul lângă fata mea.

— Ar fi fost şi greu, nici nu ştiam că există! Nu sunt la prima mea experienţă în domeniu, ştii, toate astea îmi sună cam prea familiar. „Fii drăguţ câteva zile cu biata bibliotecară şi apoi vei scăpa de fiică-ta".

— N-o amesteca pe fiica mea în relaţia noastră. Confunzi totul, replică Mitch. Te-a umilit vreun imbecil în trecut? Nu toţi bărbaţii sunt la fel, imaginează-ţi!

— Departe de mine ideea de a-i judeca pe toţi bărbaţii, m-aş opri la cei care au responsabilitatea unui copil, şi mai ales asupra acelora care nu mă avertizează despre asta decât în ultimul moment.

Şi ea care crezuse în integritatea lui Mitch! Ce naivitate!

— Şi dacă ţi-aş fi vorbit de Audrey din prima seară asta ar fi schimbat ceva în optica ta?

Expresia încăpăţânată a tinerei femei era foarte elocventă.

— Vezi, asta n-ar fi schimbat nimic! Ai fi tras imediat aceeaşi concluzie nedreaptă! Speram că, cunoscându-mă mai bine, nu m-ai crede capabil de o astfel de manevră ascunsă.

— A minţi în legătură cu propriul copil mi se pare o ipocrizie.

— N-am minţit nici un moment, afirmă administratorul.

— Pentru mine, există şi minciuna prin omisiune.

— Perfect. Atunci, de ce ai „omis" să-mi vorbeşti despre acest om? Cel care te-a făcut atât de nefericită.

— Dar asta n-are nimic a face! Ţine de domeniul trecutului, în timp ce fiica d-tale face parte din prezent. Aş îndrăzni să spun... este de actualitate.

— Şi eu aş spune că, judecând după reacţia d-tale povestea d-tale cu acest om este de asemenea de *actualitate.*

— Cum de mă poţi crede atât de naivă? Mai aveai puţin şi mi-ai fi declarat că eşti subjugat de frumuseţea mea, presupun!

— Sigur că nu.

Alicia îşi reprimă cu dificultate vexarea cauzată de ultimele cuvinte ale lui Mitch şi spuse, cu o voce neutră:

— Cu atât mai bine, pentru că oricum nu te credeam.

— Pasiunea pe care ţi-o citesc în ochi, înflăcărarea pe care o culeg de pe buzele d-tale, graţia pe care o descopăr în toate gesturile m-au atras către d-ta.

— Eşti mereu elocvent, nu-i aşa?

— D-ta mă provoci. Vrei să ştii cu adevărat de ce petrec atâta timp în compania d-tale?

Mitch o atrase către el şi-i acapară buzele. Pasiunea şi furia se amestecau în această

îmbrăţişare. Da, tânărra reuşise să-l facă să-şi piardă răbdarea!

Ardoarea sărutărilor sale începea să înfrângă rezistenţa Aliciei. Simţea urcând în ea o dorinţă fierbinte. Dar nu va ceda cu nici un chip. Îşi imagina oare Mitch că era suficient un sărut ca să o convingă de sinceritatea sa? O minţise. Nu umva minciuna se va repeta? Se eliberă brusc din îmbrăţişare.

— Poţi să-mi spui sincer că nu te-ai gândit să te ajut la supravegherea fetei d-tale?

— Bineînţeles, speram să vă înţelegeţi bine amândouă. Ce e rău în asta? Nici măcar n-ai întâlnit-o pe Audrey.

— Nu e nevoie s-o cunosc ca să-mi dau seama că nu vreau să-mi dedic viaţa activităţii de baby-sitter. Acum mă conduci acasă, sau trebuie să fac auto-stopul?

— Te conduc, mormăi el, este evident că nu ne putem înţelege în starea în care te afli.

Şi astfel pick-nick-ul lor se termină. Dar pentru viitor... Cum să mai poată ava încredere în el?

CAPITOLUL 5

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să petrec mai mult timp cu d-ta, spuse Alicia.

Regăsea plăcerea copilărească de a pregăti cu sirop de arţar împreună cu Gloria.

— Dar am să-mi iau revanşa acum.

— Acum, pentru că te-ai certat cu Mitch?

Surprinsă, tânăra fu cât pe aici să scape siropul pe care îl picura delicat peste aluat.

— Ce te face să spui asta?

— Azi dimineaţă nu i-ai adresat nici un cuvânt. Ceea ce mi se pare că este suficient de clar.

— Ştii că are o fiică? spuse furioasă Alicia luând o lingură de lemn pentru a amesteca aluatul cu sirop.

— Da, sunt la curent. A plecat acum s-o ia de la aeroportul din Edmonton.

— De ce bărbaţii se gândesc mereu la capacitatea mea de a mă ocupa de copiii lor?

— Pentru că acesta este purul adevăr, răspunse Gloria cu calm, luându-i castronul din mâini pentru ca pierderile să nu fie chiar ireparabile.

— Spune, când l-ai cunoscut pe tata, n-ai fost contrariată să afli că avea deja doi copii? Te-ai întrebat vreodată...

— ... dacă nu cumva căuta o mamă pentru ei? Ca să fiu sinceră, mi-a trecut ideea asta prin cap. Dar tatăl tău nu şi-a pus niciodată astfel de probleme. Dorea pur şi simplu să fim împreună. Bărbaţii sunt mai puţin complicaţi decât noi. Pentru ei, e albă sau neagră, acolo unde noi vedem o gamă întreagă de gri-uri.

— Dar li se oferă ce e mai bun, notă Alicia.

— Nu ştiu, draga mea. Trebuie că există şi bărbaţi care se întreabă dacă li se acceptă cererile în căsătorie pentru ei înşişi sau pentru securitatea materială pe care o pot asigura unei femei şi copiilor ei.

— Copiii ei, copiii tăi, copiii lor. Ce talmeş-balmeş!

— Fără îndoială. Dar ce bogăţii de viaţă nu mi-aţi adus, tu şi fratele tău. Deşi fratele tău a fost întotdeauna insuportabil! Ţi-aduci aminte de jocul său preferat? Îmi arunca baloane cu apă în cap de la fereastra sa de la etajul al doilea, de fiecare dată când treceam pe verandă.

Alicia aprobă.

— În ciuda tuturor eforturilor mele, fratele tău nu s-a simţit nicăieri bine, remarcă Gloria cu tristeţe. Sper că nu va fi cazul fetei lui Mitch.

— Ştii cumva cum o să se descurce cu ea? întrebă Alicia simulând indiferenţa.

— I-am propus ajutorul meu, dar a refuzat.

Această ştire de ultimă oră o miră pe Alicia.

— Într-adevăr?

— Da. Mi-a spus că ar vrea să petreacă cât mai mult timp împreună cu ea. Şi chiar a adăugat că n-ar vrea să-mi impună această obligaţie.

— Tu, te-ai oferit să ai grijă de fata lui! Dar eşti Dumnezeul cazurilor fără speranţă!

— Închipuieşte-ţi! replică Gloria. Dar, dacă n-ai fi fost atât de fiartă pe subiectul ăsta, ai fi făcut cu siguranţă acelaşi lucru.

Atât doar că Alicia se „prăjise" bine de tot şi nu putea să-şi alunge din minte amintirea aceasta. Din păcate însă nu-l putea alunga nici pe Mitch Johnson din minte...

Alicia făcuse în aşa fel încât să nu fie de faţă când va sosi administratorul cu fiica sa. Dar probabil că vreun drăcuşor îşi vârâse coada, căci un locatar o chemase afară chiar în clipa în care camioneta revenea de la Edmonton. Prima imagine pe care o avu despre Audrey fu o pereche de şosete cu picăţele în nişte pantofiori albi de lac. Picioruşele ei delicate călcară într-o enormă băltoacă de noroi.

Se repeta oare mereu istoria?

În aceeaşi clipă tânăra femeie auzi vocea lui Mitch care se adresa cu multă răbdare fiicei sale:

— Ar fi trebuit să-l aştepţi pe tăticul ca să te ajute.

Ia te uită, nu-i cunoştea această voce uşor răguşită vibrând ca o promisiune de fericire.

Fetiţa îşi muşcă buza ca să nu plângă. Ţinuta sa, un pantalon cu buline albe şi o bluză galben cu negru păreau scoase dintr-o revistă de modă. Cu părul coafat în formă de palmier, semăna mai mult cu un adult în miniatură decât cu o adevărată fetiţă. Şi în ochii ei de copil, tânăra descoperi o resemnare care nu era proprie vârstei.

— Nu mă interesează, spuse ea. Nu mi-au plăcut niciodată pantofii ăştia.

— Hai, vino să te curăţ, spuse Mitch, foarte răbdător. De ce imaginea unui bărbat cu o fetiţă în braţe e atât de emoţionată? De ce simţea ea nevoia să vină în ajutorul acestui individ în aparenţă înnebunit după fiica lui? Alicia se moraliză în gând: „Nu te lăsa impresionată, de data asta. Stăpâneşte-ţi emoţiile. Trebuie să-ţi păstrezi distanţa".

Restricţia era destul de grea. Audrey ar fi topit pe oricine cu ochii ei albaştri şi expresia de pui de căprioară speriat. Micuţa îi amintea Aliciei de propria ei copilărie. Şi ea fusese plimbată astfel între două căminuri. Situaţie dificilă pentru un copil.

Cu toate acestea, zilele următoare, Alicia rezistă eroic dorinţei de a-i propune lui Mitch serviciile sale, îşi cheltui energia la reşedinţă fără să facă economie de ea însăşi şi merse până acolo încât s-o secondeze pe femeia de serviciu. Dar mintea îi era în altă parte.

Mereu pierdută în gândurile sale, Alicia tocmai ieşea dintr-un bungalow unde făcuse curăţenie când fu lovită de un bolid. Era Audrey. Micuţa căzu destul de rău. Tânăra femeie îngenunche imediat lângă fetiţă.

— E-n ordine?

Micuţa aprobă cu curaj, reţinându-şi lacrimile.

— Nu-i spune lui tata că alergam, i-am promis să fiu cuminte.

— A fost doar un accident, o liniști Alicia, și nu e cine știe ce, doar o zgârietură la genunhi. De ce nu vii cu mine înăuntru, am putea să sterilizăm rana așa cum trebuie.

Audrey păru speriată de această propunere.

— Oh! Nu. Nu vreau! Tata a sterilizat-o pe Red și acum nu mai poate să aibă pui!

Alicia fu cât pe-aci să izbucnească în râs.

— Nu te îngrijora, voiam să spun că ar trebui să curățăm genunchiul și să punem un pansament ca să nu se infecteze rana.

— Nu știu dacă am voie. Tatăl meu mi-a spus să nu plec cu oamenii pe care nu-i cunosc.

— Bine a făcut. Dar știi, eu nu sunt chiar o necunoscută. Locuiesc aici, la reședință.

Audrey o privi bănuitor.

— O cunosc pe d-na care locuiește aici. Se numește Gloria și e foarte drăguță.

— Așa este, iar eu locuiesc cu Gloria. Sunt Alicia. Gloria este mama mea vitregă. Face prăjituri și tot felul de lucruri bune. Chiar acum scoate niște tăvi cu prăjituri cu ciocolată. Poate ne dă și nouă una.

— Și mă voi putea urca în go-mobil?

Go-mobil? Despre ce era oare vorba? Alicia urmări privirea lui Audrey, are se uita cu interes la vechea Caddie folosită la transportul lenjeriei din bungalow-uri.

— A, înțeleg. Sigur că da. Hai, sus, urcă. Așează-te. Și ține-te bine.

— De acord!

Cinci minute mai târziu, fetița era în bucătărie, cu un pansament la genunchi și o prăjitură caldă în mână.

— Locuiești aici mereu?

— Nu, doar vara, răspunse tânăra.

— Și eu la fel, stau aici doar vara. Dacă totul merge bine.

— Cum aşa, dacă totul merge bine?

Micuţa ridică din umeri.

— Mama hotărăşte.

Alicia nu putu să reziste întrebării care îi stătea pe buze:

— Şi ţie unde ţi-ar plăcea să rămâi?

— Aici, cu prăjiturile.

— Gloria, n-ai văzut...?

Vocea îngrijorată a lui Mitch se opri scurt când acesta o văzu pe Audrey. Se încruntă.

— Ce se întâmplă?

— Nimic grav, replică Alicia care realiză deodată că nu-i vorbise lui Mitch de patru zile.

Şi evident, trebuia s-o găsească exact când purta cei mai prăpădiţi jeanşi, cu o gaură la genunchiul stâng!

Ea adăugă:

— Făceam o pauză de prăjituri.

— Hai, vino, micuţa mea.

Şi Mitch îi întinse mâna fiicei sale, spunându-i:

— Ţi-am spus să nu-i deranjezi pe cei care locuiesc aici.

— Dar nu ne deranjează de loc, protestă Alicia.

Deodată Mitch remarcă pansamentul de la genunchiul lui Audrey şi se alarmă:

— Ce ai la genunchi?

— A, nimic. Un mic accident. Acum e bine, îl asigură Alicia. Nimic grav.

— N-am fost rea, tăticule.

Audrey se întoarse spre Alicia, cerându-i sprijinul.

— Spune-i şi tu.

— Bineînţeles că n-a fost rea, repetă tânăra femeie. A fost un simplu accident. Ştii cum e, îi spuse ea lui Mitch aruncându-i o privire complice.

— A, da, sigur. Sper că nu e vorba despre un disc de data asta.

— Nu, de data asta nu.

— Asta mă linişteşte. Pentru moment, am crezut că vreun aruncător nebun a dezgropat securea războiului.

Scurta privire pe care i-o aruncă Aliciei îi reaminti momentele şi râsetele petrecute în doi. Dar din nou administratorul îşi reluă aerul său distant şi abrupt.

— Bine, vino, micuţa mea, îi spuse fiicei sale. E timpul.

— Să mergem unde? întrebă ea.

— Afară.

— Chiar sunt obligată, tată?

— Da, desigur.

— De ce?

— Pentru că aşa spun eu.

— Dar eu aş prefera să stau aici, declară Audrey cu un aer îndoielnic.

— Ai stat destul.

— Lasă, interveni Alicia. Nu deranjează pe nimeni.

— Sigur că da, întări Gloria. Fiica d-tale e binevenită. Poate veni aici ori de câte ori o doreşte.

— Mulţumesc, spuse Mitch, ne descurcăm foarte bine.

Audrey îl întrerupse.

— Dar nu avem prăjituri aşa bune acasă!

— Mitch, vrei să vii puţin cu mine, te rog? Trebuie să-ţi vorbesc, interveni Alicia.

Hotărâse că era momentul să ia taurul de coarne şi să vorbească clar. Crezu un moment că va refuza. Dar curând o urmă.

— Ei, ce e? întrebă el, cu nerăbdare.

Alicia îi vorbi fără ocolişuri.

— De ce nu o laşi pe Audrey să vină la noi?

— Nu vreau să vă deranjeze, spuse el cu un aer încăpăţânat şi nici să faci pe baby-sitter-ul.

— Nici nu am intenţia.

— Gândeai altfel acum câtva timp. Nu vreau să fiu acuzat că am profitat de generozitatea d-tale. Pentru că, crede-mă, dacă voiam să profit de d-ta, aş fi făcut-o pentru altceva. Aş prefera să profit de...

Privirea sa înflăcărată întârzia pe buzele femeii. Nu-şi sfârşi fraza.

Alicia răsuflă adânc. El nici nu schiţase măcar vreun gest şi ea se simţea tot atât de tulburată ca şi cum ar fi îmbrăţişat-o.

— Foarte bine, bâlbâi ea, sunt de acord că te-am judecat pripit.

— Crezi?

— Poate că, într-adevăr nu aveai intenţia să mi-o încredinţezi pe fiica ta. Îţi acord circumstanţe atenuante, conveni Alicia.

— Eşti prea generoasă! bombăni Mitch. Dar asta nu-mi ajunge.

— Cum aşa, nu-ţi ajunge?

— Ai înţeles bine. Nu te mai preocupa de Audrey.

— Dar de ce eşti atât de încăpăţânat? replică tânăra, care se simţea plină de furie. Oare nu-ţi doreşti ce e mai bun pentru fiica ta?

— Ba cum să nu.

— Atunci acceptă oferta mea. De altfel vine şi din partea Gloriei.

— Eşti sigură că nu-ţi schimbi părerea până mâine? Şi nici să mă acuzi că vreau să profit de tine? insinuă Mitch.

— Deloc.

„Şi niciodată de acum încolo!" îşi jură ea.

— Ascultă, continuă ea, un profitor n-ar refuza ce i se propune.

— Doar dacă nu beneficiază de o inteligenţă redutabilă...

— Ceea ce nu este cazul d-tale, spuse ea, sarcastică.

Cu arătătorul, îşi împinse pălăria pe spate şi o privi, amuzat.

— Cum să interpretez asta? Este una din noile dumitale viclenii, tipic feminină de altfel, care consistă în a smulge aprobarea unui bărbat insultându-i inteligenţa?

— Nu uzez de nici o şmecherie feminină.

— I-auzi!

Tânărul se îndoia serios de acestă afirmaţie.

— Şi cam ce înţeles ai da d-ta acestor priviri insistente cu care mă gratificai în timp ce lucram pe acoperiş săptămâna trecută?

— Cred c-ai visat, negă Alicia.

— Nu spune altfel, că am martori. Darlène Humphries era încântată să-mi povestească, cu lux de amănunte cum te-a surprins. Ei?

— Ei bine! Dacă o crezi pe această...

— A, bună ziua, d-nă Humphries. Cum vă merge? spuse Mitch, peste umărul Aliciei, obligând-o să se întoarcă, cu un aer vinovat.

Dar... nu era nimeni!

— Foarte amuzant, bombăni ea, nemulţumită.

— Răspunde-mi sincer, nu glumesc de data asta. Trebuie să înţeleg că eşti pe cale să faci pace?

— Cred că da, murmură Alicia.

— De ce ţii atât de mult la asta? o întrebă el direct.

— Pentru că nu-mi place să mă războiesc cu tine.

— Şi ce ţi-ar place să faci cu mine? întrebă el încet.

„Să te sărut, să mă apropii de tine, să te mângâi..." O mulţime de răspunsuri îi invadară gândurile. Mitch o privea fix şi privirea lui devenise o mângâiere.

Ea se întoarse. Nici vorbă să-i arate mai mult decât era cazul.

— Îmi place să privesc apusul cu d-ta, spuse ea cu o voce care încerca să pară decontractată. Ar trebui să-i arăţi unul şi fiicei d-tale.

— Am făcut-o deja. Iar data viitoare, mă gândeam s-o duc la lacul Maligne. Se pare că este foarte frumos acolo.

— Splendid, vrei să spui! Una dintre cele mai frumoase privelişti din Munţii Stâncoşi şi poate chiar din lume.

— Sper că nu vezi nici un inconvenient în asta, o tachină el.

— Nici unul.

Privirile lor se încrucişară, dar de această dată Alicia nu se mai putu eschiva. Era prinsă în capcană! Se simţi pur şi simplu aspirată de această dorinţă sălbatică a lui Mitch, căreia ea îi răspundea cu tot ce avea mai bun din ea însăşi.

Din fericire, el continuă:

— Dacă d-ta cunoşti atât de bine regiunea, poţi să ne însoţeşti şi să ne vorbeşti din experienţa d-tale.

— Experienţa mea?

— Sigur. Şi îţi voi oferi oricâte opriri vei dori ca să faci fotografii, promise el cu un surâs abia schiţat.

— Ei bine! În acest caz, nu pot să refuz.

— Atunci, să stabilim întâlnirea luni dimineaţă, ora 10. La Tapantes.

*
* *

Alicia făcu eforturi serioase ca să fie punctuală. Era într-un aşa hal de surescitare la gândul că-l va regăsi pe Mitch! Nu se putea decide cu ce să se îmbrace! În sfârşit, se hotărî pentru ceva practic, dar încântător: un jeans albastru, o bluză largă şi o vestă din lână.

Se precipită spre intrare unde o aşteptau administratorul şi fiica sa. Se urcă rapid şi demarară. Ce fericire să-l reîntâlnească pe Mitch, să admire un nou apus de soare împreună, să simtă prospeţimea aerului în compania lui şi să stea lângă el pe bancheta din faţă.

— Gata, am ajuns? întrebă Audrey, instalată în spate cu Red, când de-abia plecaseră. Red vrea să ştie asta!

— Nu încă. Am să-i spun când vom ajunge.

Pe parcursul drumului, fetiţa întrebă de sute de ori acelaşi lucru şi Mitch îi răspundea de fiecare dată foarte calm. Alicia nu-şi credea ochilor. Aşadar, acest om ascundea adevărate comori de răbdare!

— Canionul Maligne, anunţă el trecând prin faţa unui panou indicator. Ne putem opri aici, nu?

— Dacă vă plac căderile de apă, atunci e locul visat, răspunse Alicia.

— Cred că Audrey şi Red au nevoie să-şi dezmorţească picioarele, spuse Mitch, în timp ce fiica lui piuia din nou.

— Am ajuns, tăticule?

— Da, draga mea.

Parcară, dar abia ieşiră din maşină că micuţa li se plânse:

— Dar aici nu e nimic de văzut.

— Cascadele sunt ceva mai departe, spuse Alicia. Ascultă, se aude zgomotul apei.

Într-adevăr. La câţiva paşi distanţă, apa cădea spumegând peste stânci. Tânăra femeie remarca faptul că Audrey se ţinea departe de balustrada de la marginea canionului.

— Treci înainte îi spuse ea lui Mitch, care o ţinea pe Red în lesă. Am o piatră în pantof, te prind din urmă.

— Şi eu la fel, se precipită Audrey.

— Foarte bine, spuse Mitch, dar nu ardeţi gazul prea mult, fetelor.

Alicia se aşează pe o piatră din apropiere. Audrey o imită şi se prefăcură amândouă că-şi caută pietrele din încălţăminte. Piatra era doar un biet pretext.

— Ţi-e frică de abis? o întrebă ea.

Audrey aprobă şi scotoci în pantof cu o atenţie şi mai mare.

— Nu e grav, să ştii, insită Alicia.

— Ba da. E grav să-ţi fie frică, nu e bine. E chiar stupid, afirmă Audrey.

— Cine ţi-a spus asta?

— Mama, când am văzut un film la televizor cu nişte monştri care ieşeau din apă.

Alicia se încruntă auzind titlul filmului cu pricina. Cu siguranţă că ea n-ar fi lăsat un copil să vadă astfel de filme.

— Mama ta ţi-a dat voie să-l vezi?

Audrey ridică din umeri.

— Avem televiziune prin cablu şi pot să văd tot ce vreau. Ei nu-i pasă. Dar zice că e o prostie să-ţi fie frică.

O prostie? Poate, dar e de înţeles, gândi Alicia. Oare cum putea o mamă să fie atât de dură?

— Ştii, tuturor ni se întâmplă să ne mai fie frică.

— Mie nu. Eu n-am nevoie să dorm cu veioza aprinsă sau cu ursuleţul. Asta e pentru copii!

Inima Aliciei începu să bată mai tare. Dar oare ce era Audrey altceva decât un copil, o fetiţă care încearcă să-şi ascundă teama?

— Aici nu sunt monştri, o asigură Alicia cu o voce blândă, dar să ştii că dacă ţi-e teamă, nu eşti obligată să te apropii de cascadă, dacă n-ai chef.

— Nu mi-e teamă, dar găsesc că e cam mult zgomot acolo, nu?

— E apa care împroaşcă stâncile în cădere. Dar te asigur că nu sunt monştri.

— De unde ştii? întrebă fetiţa.

— Pentru că am venit aici de mai multe ori.

— Poate că dormeau. Nu-mi place când e prea mult zgomot.

Alicia nu insistă.

— Atunci, aşteptăm aici până vin tatăl tău şi Red. Ce zici?

— De acord. Dar parcă am înţeles că vom ajunge pe malul unui lac. Acolo e la fel?

— Nu. Se aud numai motoarele vapoarelor.

Liniştită, Audrey îşi puse sandaua.

— Bine, atunci e-n regulă.

*
* *

Ceva mai târziu, ajunşi la lacul Maligne o lăsară pe Red la un prieten de al Aliciei care lucra într-un mic magazin de suveniruri şi se îndreptară spre debarcaderul supra-aglomerat.

Audrey îl întrebă pe tatăl său:

— De ce nu vine şi Red cu noi?

— Pentru că pe vapor câinii nu sunt admişi, răspunse Mitch.

— Şi pentru că precis Red vrea să rămână să se joace cu prietenii pe mal, adăugă Alicia.

Audrey ridică privirea.

— A, deci nu va rămâne singură?

La această întrebare, tânăra femeie înţelese că în materie de singurătate fetiţa avea o îndelungată experienţă.

Brusc, simţi nevoia să plângă.

Audrey, liniştită acum, ţopăia pe lângă tatăl său către un vas cu aburi care acostase ceva mai departe.

— Aveţi o fetiţă adorabilă, o complimentă o femeie pe Alicia.

— Mulţumesc.

„Dar nu este a mea. Şi nici el, de altfel. Din nefericire. Nu-ţi face iluzii. E vorba doar de o escapadă. O zi, nimic mai mult."

— Rămâi cu picioarele pe pământ, spuse ea cu voce tare.

— Ciudată remarcă pentru cineva care tocmai călătoreşte cu vaporul, şuşoti Mitch în urechea ei.

Ea tresări, dar el continuă:

— Trebuie să caut şi un alt sens?

— Nu, de loc, replică tânăra.

— Foarte bine.

Atinse tâmpla Aliciei. Era oare efectul imaginaţiei sau chiar o sărutase? El surâdea. Oare pentru că o vedea tulburată?

— Unde este Audrey? întrebă ea gâfâind.

— Acolo, dansează pe trepte.

— Dar de unde are atâta energie?

— Trebuie să spun că la chestia asta mă bate de departe.

— Cât timp va rămâne aici? adăugă ea.

Mitch îi aruncă o privire ironică.

— Ai vrea să plece deja?

— Nu, de loc, se apără Alicia, m-am exprimat greşit. Sper, dimpotrivă, că va rămâne cât mai mult timp posibil.

Tânăra femeie îşi revedea copilăria. Primele două săptămâni, tată şi fiică încercau să se obişnuiască din nou unul cu celălalt iar ultimele două — să se despartă. Rămânea atât de puţin timp să fie împreună!

— Va rămâne toată vara cu tine?

— Aşa ne-am înţeles, dar nimic nu e atât de simplu. Iris are darul de a întoarce totul pe dos. Ca să spun drept, mi-a fost teamă până în ultima clipă că nu o voi putea reîntâlni pe Audrey. Dar călătoria mamei sale în Extremul Orient a fost devansată şi...

Mitch făcu un efort vizibil să se destindă. Simplul fapt de a vorbi despre fosta lui nevastă îl făcea să devină nervos.

— Important este că Audrey e aici.

— Nu voiam să fiu indiscretă.

— Fii fără grijă, nu m-ai făcut să mărturisesc nimic din ceea ce nu voiam să-ţi spun.

— Înţeleg.

— Tată, tată! strigă Audrey, surescitată. Vaporul acela o să-l luăm?

Tocmai văzuse un minunat vapor de croazieră care se apropia de chei.

— Da, răspunse Mitch.

Văzând cum fetiţa se tot foia, Alicia se aplecă, îi şopti o întrebare la ureche şi o luă de mânuţă.

— Ţine aparatul, spuse tânăra şi i-l puse administratorului în braţe.

Nu era momentul pentru politeţuri. Vaporul nu stătea decât câteva minute. Derutat, Mitch le strigă:

— Ei, unde vă duceţi?

— La pipi! îi strigă Alicia peste umăr.

Încercă să nu pară jenat în ochii celorlalţi pasageri, care îl priveau zâmbind.

— Bine! strigă el.

Nu îndrăzni să se urce fără ele pe vapor.

Din fericire, nu întârziară prea mult.

— Mulţumesc, îi spuse Aliciei cu voce joasă.

— N-ai pentru ce.

— Trebuia să mă fi gândit. Am câteodată impresia că sunt complet depăşit de detaliile astea

practice. Oare e vreo şmecherie ca să devin un tată bun?

— Eu găsesc că te descurci foarte bine, îl linişti ea, înduioşată.

Schimbară un surâs, când Audrey îi întrerupse.

— Vreau să-mi ţin singură biletul, spuse fetiţa.

— De acc d, răspunse Mitch, dar să nu-l pierzi.

— Voi fi atentă, promise Audrey.

Curând, la bordul vaporului, Alicia observă că majoritatea pasagerilor erau femei. Dar nu se putu împiedica să nu devină puţin nervoasă, când li se anunţă numele comandantului: Hélène Parker. Din fericire, plecarea se petrecu fără probleme şi acum pluteau liniştit pe apele calme ale lacului.

— Bine aţi venit la bord, le ură ghidul în difuzoare. Astăzi vom avea plăcerea de a vă face să descoperiţi câteva dintre cele mai frumoase privelişti din lume.

— Vezi, şuşoti Alicia, n-o spun numai eu.

Vocea continuă:

— Lacul Maligne îşi trage numele de la un râu care îl alimentează. Legenda spune că râul Maligne a fost astfel denumit după un vânător francez care a fost luat de apele iuţi. Maligne semnifică „viclean" sau „având dispoziţii diabolice"

— Sunt câţiva clienţi la Riverside Lodge care corespund foarte bine acestei descrieri, şuşoti Mitch la urechea Aliciei.

— Circuitul nostru va dura aproape două ore, urmă ghidul şi veţi putea face nişte fotografii de neuitat.

Alicia avea aparatul pregătit. Nici nu se putea o vreme mai potrivită. Îşi fixă teleobiectivul şi începu să folosească transfocatorul ca să apropie gheţarii strălucind pe vârful crestelor. Totdeauna o făcuseră să se gândească la nişte coroane de diamante

înconjurând fruntea unui monarh. Incitată de jocurile de lumină dintre stânci şi gheaţă, Alicia folosi un film întreg în mai puţin de cinci minute.

— Par nişte castele de gheaţă suspendate pe cer, spuse Audrey arătând munţii.

— Adevărat, îi răspunse Alicia.

Ceva mai jos de „castelele de gheaţă" urma o pădure deasă ce cobora până pe malul lacului. Această imensă întindere împădurită, accesbilă doar pentru canoe era populată de urşi înfometaţi. Alicia nu avusese niciodată ideea să exploreze teritoriul lor. Nici o fotografie nu merita riscul de a fi urmărită de un grizzly furios!

— Lacul Maligne, reluă ghidul, este cel mai mare lac din Munţii Stâncoşi. Acum ne îndreptăm spre Insula Spiritelor. Păstraţi-vă câteva fotograme de rezervă, pentru că această insulă este renumită în lumea întreagă pentru frumuseţea ei. Când vom ajunge, veţi putea coborâ de pe vapor ca să vă dezmorţiţi picioarele şi să faceţi câteva fotografii spectaculoase.

Alicia îşi reîncărcase aparatul şi continua să-şi îmbogăţească recolta de imagini.

Imaginea reflectată a unei canoe roşii în undele liniştite îi păru un efect deosebit prin lentila obiectivului. Îi făcu lui Audrey un portret pe genunchii tatălui ei.

— Am să-ţi dau o copie, îi spuse lui Mitch.

Oare de ce făcuse această fotografie? se întrebă el. Inspiraţie artistică? Sau poate pentru că îi pierise neîncrederea? Nedorind să-şi tulbure fata, Mitch nu ieşise până acum cu ea în compania vreunei femei. Încerca acum un sentiment nemaipomenit, având-le pe amândouă lângă el. Se gândea că ar fi putut să se obişnuiască uşor cu această situaţie nouă. Oare Alicia l-ar fi urmat?

— Eşti mulţumită?

— E minunat. Şi voi doi?

— Minunat, murmură el, încălzit de limpezimea surâsului tinerei femei.

Rujul de pe buzele ei dispăruse, lăsând loc unui roz delicat. Buzele ei dezgolite, gândi Mitch. Oare când va vedea mai mult din goliciunea ei?

Audrey îl scoase din reverie sărindu-i pe genunchi.

— Hai să ne jucăm de-a calul, tată.

Mitch ascultă cu plăcere în timp ce Alicia o privea pe Audrey tropăind de zor. Împărtăşea cu ei râsetele şi chiotele. Nu era oare ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o familie? Şi totuşi, cu toată euforia momentului, nu trebuia să uite că Audrey nu îi era fiică şi că nici Mitch nu era soţul ei.

Dar când fură din nou pe vapor şi Audrey îşi vârî mânuţa în mâna Aliciei, nimic nu o împiedică să răspundă blândeţei acestei chemări.

Călătoria de întoarcere fu rapidă. Alicia ar mai fi fotografiat câteva locuri, dar se făcuse deja târziu. Aerul proaspăt şi toată această alergătură o epuizaseră pe fetiţă. Ea adormi în maşină pe drumul spre Riverside Lodge.

Înainte de a o scoate pe Audrey din maşină, Mitch se întoarse spre Alicia şi o sărută fugar pe buze. Inima tinerei tresări şi aproape că uită să respire.

Mitch îi surâse, înduioşat. Alicia avea obrajii în flăcări. El îi atinse cu delicateţe tâmpla şi murmură:

— O luăm de la început?

Da. Reîncepeau. Vor mai face un tur cu vaporul, iar ea va împărtăşi din nou cu ei bucuria de a râde şi de a se lăsa sărutată cu afecţiune. Dar oare nu era un joc periculos? N-ar suporta să fie înşelată pentru a doua oară.

CAPITOLUL 6

— Julie, am nevoie de un sfat.

Acestea fură cuvintele cu care Alicia o întâmpină pe prietena sa, a doua zi de dimineaţă, când aceasta ridică receptorul.

— Ei, nu se mai spune acum bună ziua? răspunse Julie.

— Scuză-mă, sunt foarte agitată.

— Pe punctul de a devora o ciocolată întreagă?

— Cu siguranţă.

— Vai de mine! E grav! Atunci, povesteşte-mi, mănânc eu ciocolata în locul tău.

— Vezi, e cam complicat, începu Alicia.

— Totdeauna e complicat când e vorba de un bărbat.

— Cum ai ghicit?

— Draga mea, ai uitat că ne cunoaştem de aproape douăzeci de ani! E suficient să aud sunetul vocii tale ca să ştiu ce probleme ai. Hai, dă-i drumul!

— Mitch are o fată.

— Aoleu!

— Aşa e.

— Şi cum e?

— Are şase ani, e un copil adorabil, cu nişte ochi de o tristeţe dezarmantă.

— Şi te-a prins, spuse Julie.

— Nu... În sfârşit. Nu tocmai... Dar aproape.

— Şi de aici complicaţiile.

— Mai întâi, Mitch nu mi-a vorbit despre acest copil decât în ajunul sosirii ei, şi atunci prins cu uşa.

— Prima greşeală. Cum ai reacţionat tu?

— Mai degrabă prost. M-am simţit încă o dată manipulată. Apoi...

— Mai e ceva? Stai puţin, am nevoie de muniţie, o întrerupse Julie.

La capătul celălalt al firului se făcu linişte, apoi Alicia auzi un zgomot surd de mestecat şi în sfârşit pe prietena ei, îngăimând cu gura plină:

— Gata, poţi continua.

— Mitch şi cu mine ne-am certat atât de tare, încât am crezut că totul s-a sfârşit. Dar când a venit Audrey n-am putut să rezist şi i-am propus lui Mitch să mă ocup de ea. Mitch mi-a refuzat oferta şi aproape că l-am forţat să accepte.

— Acum, la început, poate că n-ar fi fost rău să refuzi.

— Exact asta mi-a spus şi el.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Că nu-l credeam suficient de şmecher ca să conceapă o astfel de tactică.

Julie izbucni în râs.

— Se poate spune că tu ştii cum să-i iei pe bărbaţi. Pariez că el n-a apreciat gluma.

— La drept vorbind, a surâs, spuse Alicia cu o voce blândă. Are un surâs absolut dărâmător!

— A, dar văd că nu e totul pierdut pentru el!

— Acum, am nevoie de sfatul tău, pentru că nu ştiu cum să mă mai descurc.

— Explică-te!

— M-a invitat din nou să ies cu el.

— Stai, c-ai sărit un episod. Ce înseamnă „din nou"? întrebă Julie.

— Am fost ieri toţi trei la lacul Maligne. Am petrecut o după-amiază de vis şi Mitch mi-a spus că ar vrea să reînnoim acestă experienţă.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Nimic.

— Asta nu prea ţi-e în fire.

— Ştii că eşti bine! Nu ştiam ce să-i spun. Când sunt în faţa lui, am impresia că sunt în „montagne

russe". Într-o zi, sunt perfect convinsă că i-am plăcut, a doua zi sunt sigură că a încercat să se folosească de mine şi apoi mă văd silită să recunosc că m-am înşelat.

— Dar el, el îţi place?

— Depinde. Uneori da, alteori mă calcă pe nervi. Şi tot aşa.

— Şi azi cum eşti? se informă Julie.

— Azi îmi place la nebunie.

— Şi când aţi fost în excursie la lacul Maligne?

— Îmi plăcea enorm.

— Am impresia că sunt mai dese ocaziile în care îţi place, decât cele în care te enervează. Şi, adaug eu, cred că nu ţi-ar place atât, dacă nu ţi-ar displace în egală măsură.

— Poate că ai dreptate...

— Dar e evident. Ciocolata asta mă face să văd clar. Şi să mă îngraş de asemenea. În consecinţă, pentru astăzi sfaturile s-au terminat.

— Mulţumesc, Julie. Eşti o adevărată prietenă.

*

* *

Când Mitch, ceva mai târziu, se opri în faţa biroului de la Riverside Lodge şi o întrebă pe Alicia dacă i-ar place să vină cu ei la gheţarii din Columbia săptămâna viitoare, ea nu putu decât să accepte.

Din nefericire, conversaţia lor fu surprinsă de Darlène Humphries. De îndată ce Mitch plecă, Darlène ieşi din spatele suportului cu cărţi poştale care o ascundea şi se opri lângă Alicia.

— De multă vreme voiam să fac o plimbare pe acolo, spuse ea. Dar niciodată n-am reuşit să-l conving pe Dick să mă ducă. Ştiaţi că gheţarii se topesc şi asta, peste tot în lume? Precis or să dispară înainte ca eu să mă hotărăsc. Dar nu pot

să-l desprind nici un moment de pescuitul lui. Prietenul d-tale este oare de asemenea un iubitor al acestui sport?

Darlène, în orice caz, ar fi mers cu mare drag la pescuit... informaţii, dar Alicia refuză să muşte din momeală. Se mulţumi doar să răspundă.

— Nu, nu cred că dl. Johnson ar fi adeptul acestei activităţi.

— Ai noroc. Crede-mă, îţi spun din experienţă. Nu te lăsa prinsă de momeala unui pescar... dacă-mi permiţi gluma.

— Mulţumesc. Am să-mi aduc aminte, Darlène. Până atunci, iată un pliant cu gheţarii din Columbia, pe care îi vei putea arăta soţului în acestă seară. Şi oricum, există grupuri organizate pentru această destinaţie. Mi-ar face o deosebită plăcere să vă rezerv un loc. Nu eşti obligată să-l iei şi pe Dick. Vei putea foarte bine să mergi singură.

— Nu-mi plac excursiile în grup. Oamenii vorbesc tot timpul şi-ţi pun tot soiul de întrebări... Oh! Iată-i pe Dennyson-i. Par normali, nu-i aşa? Ei bine, închipuieşte-ţi că sunt ornitologi.

— Dar *sunt* normali, replică Alicia.

Acest tânăr cuplu din Toronto făcea parte dintre clienţii ei preferaţi. Şi adăugă:

— Sunt de asemenea foarte amabili.

— Nu spun altfel, dar îi găsesc puţin bizari, ca toţi cei ce observă modul în care stau păsările. Ssst! Iată-i că vin.

Darlène se întoarse către familia Dennyson, surâzându-le.

— Bună ziua. De unde veniţi voi doi?

— Am urcat pe muntele Whistlers, urmărind o potârniche cu coada albă, răspunse Meg. E un specimen cu poicioare palmate, destul de rar. Şi

când mă gândesc că mi-am uitat „binoclii" înainte de a pleca.

— Ăăăă... Da. Bineînţeles.

Darlène se dădu înapoi uitându-se la Dennyson-i de parcă scăpaseră dintr-un azil psihiatric.

— Bineînţeles... hm! Vă rog să mă scuzaţi, trebule neapărat să plec. Ar fi fost minunat să mai pot flecări cu dvs.

Îndată ce Darlène se făcu nevăzută, cei trei tineri se priviră izbucnind în râs.

— Era cât pe-aici să-mi pierd firea din cauza „binocli"-lor d-tale, declară Alicia.

— Bi-ocularul, este vorba despre binoclul meu, explică Meg. Ştiu... Ştiu că n-ar fi trebuit, dar nu m-am putut împiedica să nu o arunc în ceaţă. Această femeie mă calcă pe nervi. Se poartă cu noi de parcă am fi...

Bill interveni:

— Nişte păsări ciudate.

— Am încercat să-i explic că observarea faunei noastre este dată din ce în ce mai mult pe mâna amatorilor, reluă Alicia, dar nu mă asculta deloc. De fapt, voiam să-ţi mulţumesc în numele lui Audrey. Ai fost foarte drăguţă să-i arăţi gaiţele acelea gri. De atunci stă mereu cu ochii pe sus ca să nu piardă trecerea lor.

— Nu-i nevoie să ne mulţumeşti, răspunse Meg. E delicioasă micuţa.

— O să fie nevoie de atenţie cu ea când va fi mare. Iată o domnişoară care va frânge multe inimi, adăugă Bill.

Alicia fremătă. Nu dorea nimănui să aibă inima frântă, începând cu ea însăşi.

*

* *

— Tată, cum învaţă puii să zboare?

Era genul de probleme fundamentale cu care îi asalta Audrey de când părăsiseră Riverside Lodge pentru a ajunge la gheţari. Alicia îl privi cu milă pe Mitch. De data asta era rândul ei să răspundă. Tocmai ieşise dintr-un impas: de ce este cerul albastru şi nu mov cu picăţele albe!

Mitch repetă întrebarea:

— Cum învaţă puii să zboare? Hm, ... Cu multă grijă, pariez.

Alicia izbucni în râs, dar gluma nu fu pe placul fetiţei, care se bosumflă. Administratorul suspină şi explică:

— Părinţii îi învaţă să zboare.

— Mama sau tatăl? inistă Audrey.

Alicia surprinse expresia descumpănită a lui Mitch şi zbură în ajutorul său.

— Dar tu ce crezi?

— Cred că tăticul, când vine acasă. Dacă nu, mămica angajează pe cineva pentru asta.

Curioasă remarcă, gândi Alicia. Ce părere are fetiţa asta despre familie, despre educaţie...

— Tată, de ce zăpada este albă iar gheţarii nu?

— Cred că este rândul tău, şopti Mitch.

— Dar ţie ţi se adresează, răspunse Alicia printre dinţi.

— Mă dau bătut, micuţa mea.

Audrey suspină.

— Dar ţi-am pus o întrebare, tată.

Aliciei îi fu milă de Mitch şi luă iniţiativa:

— O întrebare foarte interesantă. Iată ce trebuie să facem. Când ne întoarcem acasă, consultăm enciclopedia lui tata, ce zici?

— Nu-mi plac cărţile, afirmă Audrey. Nu-mi place decât televiziunea.

Mitch se apără:

— Ştii, îi citesc poveşti în fiecare seară.

— Bravo, îl felicită Alicia.

— Şi tata poate chiar să-l invite şi pe rățoiul Donald, adăugă micuța.

— Ei, dar nu-ți cunoşteam talentul ăsta, murmură Alicia, maliţioasă.

— Nu ştii multe despre mine, răspunse el provocator. Dar nu pierzi nimic aşteptând.

— Am multă răbdare, voi aştepta, promise ea.

—Oh! Priviți animalele. Ne putem opri să le dăm de mâncare? Sunt aşa de înfometate încât mănâncă murdării!

— Este interzis să hrăneşti animalele, îi aminti Alicia fetiţei. Sunt capre sălbatice şi alimentaţia noastră nu li se potriveşte. Nu au acelaşi stomac ca al nostru.

— În orice caz, dacă vor continua să înghită tot ce este pe jos se vor îmbolnăvi cu siguranţă, îşi susţinu Audrey punctul de vedere.

— Nu trebuie să crezi asta. Găsesc minerale şi alte elemente preţioase pentru sănătatea lor.

— Bleah! Sunt sigură că ar prefera o prăjiturică.

— Te înşeli.

— În orice caz, adulţii sunt nişte zgârciţi.

— Audrey! exclamă Mitch.

— Ba da. Obligă animalele să înghită orice, iar pe mine să port aceşti pantofi oribili.

— Sunt perfecţi pentru mers, replică administratorul.

— Eu îi prefer pe ceilalţi. Cei cu buline albe.

— Dar pe gheaţă ai fi alunecat.

— Vom putea patina?

—Nu, ţi-am explicat deja. Vom face o excursie, vom merge pe un gheţar.

— Există pizza acolo?

— Nu, doar gheaţă.

— Şi se poate mânca?

— Nu, doar privi.

— O! Nu e prea vesel!

Mitch se încruntă. Fetiţa tocmai pronunţase una din expresiile favorite ale lui Iris.

— O să ne distrăm foarte bine, afirmă el de parcă ar fi dat un ordin.

Fetiţa se aşeză în spatele maşinii, scoţând un lung suspin.

După această călătorie cam agitată, fură toţi trei încântaţi să ajungă la destinaţie. Timpul era frumos, spre marea uşurare a Aliciei, iar Audrey reperă imediat un magazin de suveniruri.

— Ador cumpărăturile, declară ea. Mămica mea mi-a dat chiar o carte despre asta, când eram mică. Ei îi place tot atât de mult, e chiar o specialistă, ştii?

— Nu, nu ştiam, răspunse Alicia.

— E cea mai mare specialistă din lume.

Bine. Dar era ea oare cea mai bună mamă? Întrebarea părea capitală şi pentru moment Alicia se îndoia de aceasta.

— Ei bine! spuse Mitch cu însufleţire, sunteţi gata pentru marea aventură?

— Ce aventură? întrebă Audrey.

— Plimbarea pe gheţar.

— Credeam că vom face...

— Mai târziu. Deocamdată vom lua autobuzul care ne va duce la locul cu pricina.

Audrey părăsi tevatura magazinului, uitându-se cu coada ochiului la nişte cercei în formă de scoică, mult prea mari pentru ea.

— la priveşte acolo, gheţarul Athabasca. Acolo mergem.

— De ce? replică fata.

— Pentru că. Pune-ţi pull-overul. E frig acolo.

Şi o ajută să-şi pună pull-overul în timp ce ea îşi ridica ascultătoare braţele.

Acolo sus nu numai că era frig, dar terenul era înghețat după cum descoperi Alicia când voi să se îndepărteze de urmele lăsate de ghidul care îi conducea pe gheţar.

— Ţine-te lângă mine, îi sugeră Mitch petrecându-şi braţul în jurul mijlocului tinerei femei.

Alicia nu avu nevoie de o a doua invitaţie. Tălpile păreau să-i alunece ca pe rulmenţi, făcând-o să-şi piardă echilibrul.

— Cu puţin noroc, poate vom auzi o avalanşă, anunţă ghidul.

Tânăra gândi că s-ar fi lipsit bucuroasă de un astfel de noroc. Pentru moment, nu avea decât un singur ţel, să rămână la verticală. În sfârşit, descoperi un loc pe unde mersul era mai uşor.

— Aşa. E mai bine acum. Du-te înainte cu Audrey. Eu o să fac câteva fotografii, îi spuse ea lui Mitch.

— Sau trei duzini, o tachină el.

Aliciei îi reţinuse atenţia micul fir de apă care curgea din gheţar. Lumina juca pe apă dând naştere acelor reflexe albăstrii şi reci, proprii întinderilor înghețate. Tânăra se aplecă pentru a-şi potrivi unghiul de vedere, apoi se aplecă, cu aparatul, spre a declanşa. Degetele apăsară pe declanşator. Bun. Se ridică satisfăcută şi se întoarse, când îl alunecă piciorul. O secundă mai târziu, Mitch era acolo. O opri din cădere şi o ajută să-şi revină. Îi simţea căldura liniştitoare a mâinilor în jurul mijlocului şi, lipită de pieptul său auzea prin pull-over bătăile liniştite ale inimii lui. Privirile li se întâlniră şi nu se mai părăsiră. S-ar fi putut prăbuşi o avalanşă lângă ei şi nu şi-ar fi dat seama de nimic. El se apropie încet ca să o sărute, iar Alicia aştepta cu gura întredeschisă şi respiraţia tăiată mângâierea buzelor lui.

— Ei! Ce faceţi voi aici? se auzi o voce ascuţită.

Tresăriră atât de tare încât Alicia fu cât pe-aci să alunece din nou.

— Nimic deosebit, Audrey, spuse Alicia. Era să cad şi tatăl tău m-a salvat, asta-i tot.

— Mincinoaso, îi şopti Mitch la ureche.

— Eşti îmbujorată toată, remarcă Audrey.

— Adevărat? răspunse Alicia, ducându-şi mâinile la obraji. Cu siguranţă am făcut o insolaţie.

— Ştiţi ceva, mi-e indiferent că vă sărutaţi, spuse Audrey ridicând din umeri. Sunt la curent cu şmecheriile astea. La televizor am văzut sute de oameni care se sărutau.

Drace! Dată fiind libertatea de care dispunea Audrey în ceea ce priveşte alegerea programelor de televiziune, Alicia nu îndrăznea să-şi imagineze ce putuse micuţa descoperi pe micul ecran.

Mitch însuşi părea încurcat.

— Hm! Ei bine.. vom vorbi mai târziu. Autobuzul o să plece. Ar trebui să ne grăbim, spuse el.

— Aş vrea să ştiu un singur lucru. O să am un frăţior sau o surioară? Pentru că eu aş prefera o surioară. Băieţii sunt cam proşti.

Alicia şi Mitch rămaseră cu gura căscată...

*
* *

— Am crezut că nu va adormi niciodată, declară Mitch revenind în salon.

Audrey insistase ca amândoi să-i citească câte o poveste. Era prima oară când Alicia intra la ei. Ca şi celelalte bungalow-uri, şi acesta cuprindea două camere şi o bucătărioară. Dar Mitch nu adusese nimic din personalitatea lui în această locuinţă care acum era căminul său actual.

Camioneta lăsa să se întrevadă mai multe din personalitatea lui. Doar dormitorul pe care i-l lăsase lui Audrey avea cu adevărat aerul că este locuit, cu cele câteva jucării care zăceau pe jos, câteva cărţi, un tablou şi câteva haine de copil proaspăt călcate.

— Mulţumesc că ai rămas, spuse Mitch.

— Nici o problemă.

Tânărul se aşează pe canapea şi bătu o pernuţă, invitând-o pe Alicia să se aşeze. Ea veni lângă el şi reluă:

— N-am putut rezista invitaţiei lui Audrey.

Dorinţa micuţei fusese exprimată cu atâta spontaneitate! Iar sărutările ei din această seară nu se datorau politeţii, ba dimpotrivă, erau impregnate de o asemenea aviditate de afecţiune încât îi merseseră Aliciei drept la inimă.

— M-a făcut să sărut fiecare păpuşă de „noapte-bună". Dar cum a putut să înghesuie atâtea în valiză?

— Nu a adus nici una de acasă.

Iris uita întotdeauna să pună cărţi sau jucării în valiza micuţei. Mitch era obişnuit acum cu acest lucru.

— I-am cumpărat câteva fleacuri la sosire.

— Văd.

În materie de „fleacuri", o răsfăţase de-a dreptul.

— A propos, adăugă ea voiam să te felicit pentru modul în care l-ai imitat pe Donald. Copia e perfectă.

— Lasă-mă să-ţi arăt şi un alt talent de al meu, spuse el cu o voce în surdină.

Şi o trase la pieptul lui. Încet şi delicat, atinse uşor buzele care se ofereau mângâierii lui. Gustă căldura febrilă a acestui răspuns şi începu să exploreze prospeţimea gurii ei. Un val de senzaţii până acum necunoscute o năpădi pe Alicia şi se îmbrăţişară, îmbătaţi să se descopere.

Degetele lui Mitch, încercând precipitat să-i descheie nasturii bluzei, o făcură pe Alicia să-şi revină în simţiri. Audrey dormea în încăperea de alături, ar fi putut să se trezească oricând şi să-i găsească... Cum de ajunseseră până aici? Tânăra încercă să-şi adune gândurile, dar îi era foarte greu s-o facă în timp ce Mtch îi acoperea umărul de sărutări.

— Aşteaptă, murmură ea.

Fu nevoită să repete, cu o voce mai dură:

— Aşteaptă!

Tânărul ridică privirea şi o fixă cu ochii lui albaştri şi pătimaşi, încât ea fu pe punctul de a-şi pierde firul ideii.

— Nu pot, spuse ea.

Părăsi strânsoarea braţelor lui cu o mişcare hotărâtă.

— Nu cu Audrey care doarme alături.

Şi aruncă o privire nervoasă către uşa camerei.

— Ai dreptate. Nu suntem singuri. Ce ai spune de o seară în doi?

— Sună interesant.

— Şi nu vei fi decepţionată. Îţi promit.

Şi întări promisiunea printr-un sărut.

*
* *

Alicia se analiză cu atenţie. Mitch urma să vină dintr-o clipă într-alta. O invitase la cină şi Gloria se oferise să stea cu Audrey.

Mătăsoasa rochiei, de un albastru la fel de profund ca apa oceanelor flutura la cea mai mică mişcare în jurul picioarelor sale lungi, punându-le în valoare. Pantofii cu tocuri nu prea înalte accentua fineţea siluetei şi îi dădeau un aer că e gata să zboare.

Dar Mitch oare ce va spune? Ce va vedea, privind-o? O femeie minunată sau o companie excelentă pentru fiica sa? Nimic n-o putea îndepărta de această bănuială. Nu era însă momentul cel mai potrivit pentru întrebări. Era vorba acum să profte de această seară, să se distreze. Prea nervoasă ca să rămână în camera ei, Alicia ieşi să-l aştepte pe Mitch pe verandă. După puţin îl văzu venind către ea, de o eleganţă desăvârşită. Îşi schimbase veşnicii jeanşi şi bluza largă cu un costum de culoarea antracitului şi o cămaşă de seară de un alb imaculat. Cravata era ornată cu motive tradiţionale şi îşi scosese pălăria înainte de a-i oferi Aliciei un minunat buchet de flori.

— Oh, garoafe! Sunt florile mele preferate! Mulţumesc!

— Salut! Unde plecaţi voi doi?

Darlène Humphries răsărise dintr-o dată de lângă distribuitorul de băuturi.

— Bună seara! Ne scuzaţi, trebuie s-o ştergem, spuse Mitch.

O luă repede pe Alicia de braţ şi o trase după sine. Alergătura spre camionetă o lăsa pe aceasta fără suflu şi... îndoită de râs.

— Hai repede, înainte să ne ajungă din urmă, murmură Mitch.

O ridică pe Alicia şi o depuse cu precauţii pe scaunul din faţă. Tânăra femeie tresări sub mâinile care îi cuprindeau mijlocul.

— Am reuşit! strigă el demarând.

— Uf! Am reuşit să evadăm. Şi acum?

— O să vezi. E o surpriză.

Într-adevăr! Administratorul opri camioneta în apropierea unui restaurant de patru stele care tocmai se deschidea, la periferia Jasper-ului.

— De aici avem o privelişte splendidă asupra munţilor, declară el, conducându-şi partenera spre salonul foarte elegant.

De unde ştia? Mai venise oare şi cu altă femeie? Alicia încercă să alunge gelozia care o invada. De fapt, nu avea nici un drept asupra lui. Nu erau decât nişte prieteni. Nu. Mai mult decât atât. Pentru moment, trebuia să recunoască faptul că relaţia lor nu era prea bine definită. Prieteni? Amanţi? Alicia se îmbujoră la această idee şi aproape că se înnecă de emoţie.

— Totul e în regulă? întrebă Mitch.

— De ce-mi pui întrebarea asta? răspunse ea. Sigur că e-n regulă.

— Pentru că ţii meniul invers.

— A! Pardon!

Şi puse, confuză meniul corect.

— E mai bine aşa?

— Oricum, e mai uşor de citit. Eu am să iau o friptură, tu?

Alicia nu putu să-şi reprime un surâs: meniul le oferea o gamă variată de preparate — porc cu sos de prune, raţă sălbatică umplută cu cireşe, cambulă cu lămâie şi sos de alune — iar Mitch comanda o friptură!

— Nu renunţi niciodată la fripturi, nu-i aşa? îl tachină ea, alegând o raţă exotică.

— Eu cred în plăcerile simple ale vieţii, replică el, privind-o cu intensitate.

Oare se număra şi ea printre acestea? Alicia tresări. Totul era atât de perfect... Muzica în surdină, romantică, cadrul, de o distincţie rafinată, dar fără ostentaţie, şi peisajul pe care-l iubea, mereu prezent. Masa lor era aproape de o fereastră care se deschidea către munţi şi mai ales către torentele gheţarului Athabasca.

Alicia contemplă râul şi se simţi captivată de schiorii care coborau în viteză. Participase şi ea la

o coborâre de viteză într-o zi. Păstra de atunci o amintire extraordinară: aceea a fricii, ca şi atracţia pericolului în stare brută. Mitch avea asupra ei acelaşi efect.

Bău un gât de apă rece ca să-şi potolească emoţiile şi-şi fixă atenţia pe şerveţelele care decorau masa. Motivele imprimate pe ele relatau fapte din istoria regiunii.

— Ce ai descoperit? Pariez că deja cunoşteai toate astea.

Alicia aprobă.

— A răspunde la întrebările clienţilor, a le da informaţii instorice, asta face parte din munca mea. Îmi place să-i fac pe clienţii noştri să descopere particularităţile ţinutului nostru, să le spun mici povestioare despre acesta.

— Sunt convins că eşti o povestitoare înnăscută.

Alicia se învioră.

— Atenţie! Dacă mă lansez pe această temă, nu mă mai opreşti. Sunt atâtea poveşti minunate! Şi totuşi, toată lumea îmi pune mereu aceleaşi întrebări. De exemplu, de unde vine denumirea de Jasper?

— Şi care e răspunsul?

— Parcul a purtat mai întâi acest nume. Era numele unui bătrân vânător de animale cu blană.

— Norocul nostru! Dacă tipul s-ar fi numit Simplet, am fi fost acum în parcul naţional Simplet.

Alicia izbucni în râs.

— Cred că atunci ar fi căutat alt nume.

— Şi tu, tu ce cauţi?

Această întrebare absurdă o luă prin surprindere.

— Cum aşa? De ce-ar trebui să caut ceva neapărat?

— Suntem cu toţii în căutarea a ceva... chiar de-ar fi doar fericirea.

— Dar sunt fericită, foarte fericită, spuse ea încet în timp ce-l privea, el care nu era străin de fericirea ei. Şi tu?

— Şi eu.

— Entuziasmul tău este pur şi simplu dărâmător, se amuză ea.

— Deci vrei să fii dărâmată, replică el cu un surâs înşelător. Aşteaptă să cinăm şi voi fi bucuros să-ţi îndeplinesc toate dorinţele, când ne vor fi martori doar stelele.

Tânăra femeie nu se îndoia că i-ar putea îndeplini ele mai intime dorinţe, dar oare ea nu-l va dezamăgi?

O sărută ceva mai târziu în noapte, având doar stelele ca martori. Rămaseseră în faţa camionetei, într-o parcare pustie, la poalele munţilor Whistlers. Ea se simţea într-al nouălea cer.

— Niciodată n-am ajuns până aici pe bancheta unei camionete, mărturisi ea între două îmbrăţişări.

— Nu?

— Nu. Dar fac şi eu ce pot, spuse ea cu acel abandon pe care Mitch şta să-l stârnească în ea.

— Pentru că îţi place atât de mult... murmură el, la rândul lui vrăjit.

— Mmm...

Cuvintele fură uitate în vâltoarea îmbăţişărilor care îi scufundară în abisuri de voluptate. Alicia ardea de nerăbdare să cunoască aceste noi teritorii pe unde o conducea Mitch. Dar eleva era dotată şi deseori îşi depăşea maestrul pe drumul plăcerii.

Înfrigurată sub sărutul fierbinte, era străbătută de fiori fierbinţi. Gura bărbatului cerea mai mult şi ea se supuse, intimidată. La impetuozitatea lui Mitch răspunse cu o spontaneitate care îl înflăcăra pe

tânăr. Buzele li se uniră din nou într-un sărut pătimaş.

— Lisha, eşti o vrăjitoare, murmură el înfiorându-i ceafa cu o sărutare uşoară. Ce faci din mine? Am să-mi pierd firea.

Îmbrăţişarea deveni mai strânsă şi ea putu să simtă cât de puternică îi era dorinţa. Cum să nu-ţi pierzi firea? Cum să nu uiţi restul lumii? Niciodată până acum nu mai fusese pradă unei sentiment atât de intens. Era de-a dreptul magic.

Curând, timpul fu abolit. Alicia realiză ca prin ceaţă că era întinsă alături de Mitch, dar nu-şi amintea de nimic. Îşi dorea de mult să fie acolo, ca să-şi poată strecura braţele în jurul lui Mitch şi degetele în deschizătura cămăşii lui, să-i simtă freamătul fierbinte al pielii şi bătăile de tunet ale inimii.

Respiraţia lui deveni sacadată când degetele îi alunecară peste sânii ascunşi sub ţesătura rochiei. Alicia se lipi de el, cu capul răsturnat, dar se lovi şi şocul o făcu să vadă stele verzi. Dar de această dată nu era vina lui Mitch.

— Au, capul meu!

Îşi frecă creştetul. Se lovise de ceva al dracului de tare!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mitch.

— Era cât pe-aci să mor, constată ea, cu lacrimi în ochi din cauza violenţei loviturii.

— Arată-mi unde te doare, şi voi goni durerea cu sărutările mele...

— A, nu. Sărutările tale sunt prea periculoase. M-am lovit de volan.

— Şi eu care credem că persoana mea este cauza ameţelii tale.

— Foarte amuzant. Cred c-o să am un cucui superb. Bănuiam eu că e riscant să faci prostii în camionetă.

— De acord cu tine. Ne oprim aici.

Şi o aşeză cuminte la locul ei.

— Ce vrei să spui?

Întebarea ar fi trebuit să sune aşa: ce facem acum?

— Şi răspunsul...?

— N-am gândit-o bine. Lasă-mă să găsesc pentru data viitoare un loc ceva mai confortabil pentru nebuniile noastre.

CAPITOLUL 7

Alicia era în genunchi, încercând să plivească un răzor, când două mânuţe mici îi acoperiră ochii.

— Cine e? întrebă o voce piţigăiată.

— Minnie Mouse.

— Nu.

— Frumoasa cu părul de aur.

Această poveste, pe care i-o istorisise Alicia devenise acum preferinţa fetiţei.

— Ai câştigat! Sunt Frumoasa cu părul de aur.

— Ia te uită, ce ciudat. Eu credeam că semeni cu o fetiţă pe care o cunosc şi care se numeşte Audrey, spuse Mitch, ivit pe neaşteptate.

— Tati, opreşte-te! Era un joc.

— A, văd. Dar spune-mi şi mie, pare foarte distractiv.

— Foarte, răspunse Alicia surâzând.

— Ia priviţi! Uite-o pe Red! strigă Audrey.

Setter-ul aducea un disc în gură şi căuta pe cineva să i-l arunce. Câteva minute mai târziu,

câinele şi fetiţa ţopăiau împreună într-o babilonie de lătrături şi râsete.

— Vreau şi eu să mă joc, murmură Mitch, atingând uşor gâtul Aliciei cu buzele. Coafura asta îţi vine de minune, continuă el.

Ea se răsuci, cochetă.

— Ştiu.

— Sunt două săptămâni de când...

— Ştiu.

Da, timpul trecuse prea repede de la întâlnirea lor pasională din camionetă. Oare unde s-ar fi putut întâlni fără a fi întrerupţi cu brutalitate? Cu siguranţă nu în bungalow-ul lui Mitch. Audrey ar fi putut oricând ieşi din cameră şi reclama un păhar cu apă sau o ultimă mângâiere.

— Nu crezi c-am putea găsi şi noi un colţ liniştit în tot parcul ăsta? murmură Mitch.

— Am încercat deja, ţi-aduci aminte?

Respiraţia bărbatului îi mângâia ceafa.

— Mi-aduc foarte bine aminte. Cum se face că lacul Pyramide este atât de frecventat?

— Suntem în plin sezon turistic! Totul pare să se coalizeze împotriva noastră, adăugă ea, ironică.

— Crezi? întrebă el, luându-i mâna.

— Opreşte-te, am putea fi văzuţi.

O lăsă, cu o părere de rău vizibilă.

— Cu siguranţă trăim într-o zonă mult prea frecventată, după gustul meu.

— Ceea ce ne permite să trăim. Nu ţi-a spus tata că rezervările acoperă toată vara, până la sfârşitul lui august?

— Ba da, mi-a spus, mormăi Mitch.

— Ar fi bine să vezi partea bună a lucrurilor. De exemplu, Darlène Humphries şi-a terminat în sfârşit sejurul.

— Slavă Domnului că ne-a făcut favoarea asta! Deşi a fost foarte repede înlocuită de cei trei gemeni Thompson.

— Cei care au înfundat toaletele cu biberoanele?

— Chiar ei. Mi-a trebuit o zi întreagă ca să repar stricăciunile lor.

— Aş putea să te deturnez de la ferestrele înţepenite şi încălzirea defectuoasă ca să te invit să mă însoţeşti la pick-nick-ul organizat de Julie sâmbăta următoare?

— Sâmbătă? Dar lucrez sâmbătă.

— Dat fiind că îl cunosc foarte bine pe patronul d-tale, mă fac forte să-i smulg o zi de concediu pentru d-ta, de altfel binemeritată. Şi o vom putea lua şi pe Audrey, va fi plin de copii pe acolo. Ce zici?

— De acord.

— Entuziasmul d-tale mă...

Nu putu sfârşi fraza, căci Mitch îi astupă gura cu un sărut. Apoi, întrebă, ridicând cu arătătorul arma:

— Ce spuneai?

Tânăra femeie înghiţi în sec, zâmbind surprinsă.

— Nimic... Nimic.

— Perfect.

*
* *

— Mi se pare că mi-ai spus că la acest pick-nick nu vor fi decât prietenii lui Julie. Judecând după numărul de maşini parcate, jumătate din Jasper şi-a dat întâlnire aici!

— Am spus: prieteni şi familia. Şi sunt foarte numeroşi.

— Părul meu stă oribil, gemu Audrey.

— Ba nu, e foarte reuşit, o asigură tatăl său.

Ei, da! Alicia nu era o expertă în folosirea fierului de frizat. Dar totuşi nu se descurcase prea rău. Din păcate, Audrey nu era de aceeaşi părere şi făcea mutre încă de dimineaţă.

— Urăsc rochia asta, declară fetiţa.

Alicia ştia acum că cea mai bună metodă de a-i opri lamentările era să o încurajeze.

— Şi eu o detest pe a mea, întări Alicia. Cu toate acestea, purta fusta ei preferată de chambray albastru. Cu un bluzon alb care se potrivea de minune unui pick-nick.

— Haide, vino. Cred că totuşi o să ne distrăm bine.

O luară fiecare de câte o mână şi o traseră către petrecere. În astfel de momente, Alicia realiza legăturile care se creaseră între ei. Mitch oare le sesizase?

— Zburăm, anunţă Mitch ajungând pe trotuarul din faţă.

O ridicară pe fetiţă care un timp valsă în aer doi sau trei paşi cât dură traversarea. Audrey râdea cu poftă, uitând şi de păr şi de rochie. Jocul de-a avionul era jocul ei preferat.

— Mai vreau, zise, deşi, de-abia ajunsese pe pământ. Haideţi, mai vreau!

Îi făcură pe plac şi se auziră din nou hohote de râs.

Ajungând la casa Juliei, Mitch şi fiica sa avură câteva clipe de ezitare în faţa unei astfel de mulţimi de invitaţi. Până acum nu văzuseră ce înseamnă un pick-nick la Jasper! Alicia observă şi îi trase după ea.

— Haideţi, mototoilor! zise ea, întrebuinţând o expresie preferată a administratorului. O să vă conduc.

Mitch îşi dădu brusc seama că nu poate memora numele tuturor celor ce îi fuseseră prezentaţi şi renunţă. În orice caz, toţi păreau amabili, oameni bine, cu siguranţă. Şi care ştiau să primească şi să se amuze.

Fusese pregătită suficientă mâncare, răcoritoare şi distracţii pentru toate gusturile, de la basket la crochet. Copiii nu fuseseră uitaţi şi, spre marea surpriză a tatălui său, Audrey se amestecă iute într-un grup de copii, lăsându-l cu Alicia. Tânăra surprinse privirea îngrijorată a acestuia şi îl linişti.

— Nu te nelinişti, totul va fi bine. Geoffrey, fiul cel mare al Juliei o va supraveghea pe Audrey. Ia uită-te cum o supraveghează pe sora lui.

În faţa aerului neîncrezător al lui Mitch, Alicia îl tachină:

— Ai să te duci după ea în chip de gardă de corp când va avea prima ei întâlnire cu un băiat?

— N-am ajuns încă acolo, spuse el, străduindu-se să pară sever.

— Ai să ajungi mai repede decât crezi.

O resăsiră pe Audrey ceva mai târziu. Stătea la coadă în faţa unei mese acoperite de bunătăţi apetisante, de la cruditäţi la hotdogs-i, şi chiar hamburgeri în curs de prăjire. Audrey se lăuda în faţa unui copil de lângă ea:

— Tăticul meu îmi dă voie să mănânc hot-dog şi cartofi prăjiţi în fiecare zi.

— Nu te obligă niciodată să mănânci varză Brocoli?

— Niciodată.

— Ai noroc. Mi-ar place să am nişte părinţi ca ai tăi.

Cei doi copii se îndepărtară şi Alicia îl privi pe Mitch cu un aer reprobator.

— Aşa o hrăneşti tu? Ştii din ce sunt făcuţi hot-dogs-ii?

— Nu. Şi nu ţin să aflu.

Şi, cu aceste cuvinte îşi puse doi în farfurie.

— De altfel, Audrey adoră asta.

— Şi presupun că adoră şi îngheţata. Şi totuşi n-o laşi să mănânce numai asta.

— Şi de ce nu? Oare îngheţata nu face parte din cele cinci grupe de alimente de bază? ripostă administratorul.

— Mai întâi că există patru grupe de alimente de bază şi nu cinci. Dar ia spune, nu-i dai într-adevăr decât asta toată vara?

— Bineînţeles. Unde e problema?

Alicia ridică din sprâncene.

— Glumeam, reluă Mitch. Nu te îngrijora. Îi mai dau şi altceva afară de hot-dogs. Câteodată îi fac şi macaroane cu brânză, sau hamburgeri. La Denver, Audrey nu mănâncă decât mâncare chinezească. Îţi dai seama? Nu e de mirare că poftește atât de tare la un hot-dog.

Mai devreme sau mai târziu în astfel de serbări, bărbaţii se strângeau la un loc, iar femeile la o mică bârfă.

— Dar ce faci? exclamă Alicia când Julia o luă de mână şi o duse la bucătărie.

— Ia spune-mi. Eşti îndrăgostită de Mitch Johnson?

Alicia, şocată făcu ochii mari.

— Ce?

— Te-am văzut după cum îl priveai. Dacă nu e vorba de dragoste, jur să-mi mănânc espadrilele mâine dimineaţă la micul dejun.

— Da' ştii că eşti complet nebună?

— Şi tu la fel... dar după el.

— Cred că ai făcut insolaţie. Ar trebui să urci şi să te odihneşti puţin. Va fi mai bine mâine dimineaţă.

— Ah, asta nu cred. Voi avea tot atâtea greţuri şi mâine dimineaţă ca şi azi. Sunt însărcinată.

— Ei, nu se poate! Ce veste grozavă! Felicitări! Ar trebui să te aşezi, poate.

— Ei hai, mă simt foarte bine. *Tu* mă îngrijorezi.

— Eu? Dar de ce, Dumnezeule mare?

— Pentru că te-ai îndrăgostit de un tip care, în cel mai bun caz este o pasăre călătoare, iar în cel mai rău un aventurier. În altă ordine de idei, în câteva săptămâni te vei întoarce la Minneapolis, iar el va pleca, D-zeu ştie unde. La asta te-ai gândit?

— Nu, răspunse Alicia. Iar Mitch nu este un aventurier. Cred mai degrabă că este gata să se stabilească undeva... Şi nu mă mai privi aşa.

— Cum?

— Cum m-ai privit când ţi-am spus că voiam să-mi vopsesc părul blond. Nu m-ai crezut deloc.

— Era şi dificil.

— Da, mă simt atrasă de Mitch şi cred că este reciproc.

Julie sări în sus.

— *Crezi* doar!

— Dumnezeule, dac-aş fi ştiut că voi trece printr-un interogatoriu în toată regula, ţi-aş fi prezentat un chestionar detaliat. Calmează-te!

— Nu vreau să te văd încă o dată nefericită.

— Nici eu! Dar aventura mea dezastruoasă cu Rob n-o să-mi otrăvească sper toată viaţa!

— Viaţa cu Mitch?

— Poate. Depinde. Şi nu-ţi mai face griji pentru mine. Mai bine ai grijă de tine şi de bebeluşul tău. Sunt destul de mare ca să...

— Cunosc placa, murmură Julie.

— Acum mă laşi o dată să plec din bucătăria asta? întrebă Alicia, mestecând un morcov.

— Spune-mi mai întâi ce găseşti la el şi scuteşte-mă de banalităţile obişnuite.

Alicia păru uimită.

— Când l-ai văzut pentru prima oară, mi-ai spus că nu e genul tău. Mi-aduc foarte bine aminte de termenii pe care i-ai folosit: e prea necioplit şi prea sigur de el.

— Asta era înainte să-l cunosc cu adevărat. Ştii că prima oară când m-a văzut m-a făcut „diavoliţă"?

— Ce romantic!

— Nu înţelegi nimic. El de fapt a ghicit adevărata mea personalitate. Toată lumea mă vedea ca pe o persoană sensibilă şi raţională. Ei bine, el a simţit că puteam la fel de bine să fiu pasionată şi nepăsătoare.

— Ei bine! Iată o veste bună, de acum va trebui să facem faţă violenţelor tale.

În timp ce Alicia şi Julie flecăreau, David soţul acesteia din urmă îl întâlnise pe Mitch.

— O căutaţi pe Alicia, îi spuse el. Trebuie să fie în bucătărie cu nevastă-mea. Julie avea ceva să-i spună. De altfel pot să vă spun şi d-voastră. Nu mai este un secret. Aşteptăm al treilea copil.

— Felicitări!

— Mulţumesc. Dar, pentru moment, sarcina mea este de a veghea asupra celor mari.

— Da, bineînţeles.

— Ăştia nu se potolesc niciodată. I-am cronometrat într-o zi, s-au fugărit fix trei ore şi paisprezece minute. Pur şi simplu mă epuizează.

— Din păcate nu mai avem aceeaşi energie, răspunse Mitch.

—Altădată era mai uşor. Tot ce aveau de făcut taţii, era să aducă banii în casă, să bombăne când un copil nu era cuminte şi să se joace din când în când baschet cu ei. Tatăl meu n-avea nici o obligaţie faţă de noi. Dar acum e altceva. Trebuie

să-i schimbi, să-i supraveghezi când sunt bolnavi... Dar, ştii, mă simt mult mai aproape de ei decât era tata de noi şi n-aş da locul meu nici pe un imperiu.

Mitch credea că a uitat de multă vreme cum era pe când Audrey era bebeluş şi, deodată, amintirile reveneau. Bineînţeles, nu găsise atunci că experienţa ar fi minunată, dar astăzi îşi amintea ce bine mirosea după ce o îmbăia, primul ei surâs, deşi Iris susţinea că sugarii nu zâmbesc. Era pur şi simplu fascinat de perfecţiunea degetelor ei atât de mici de la mâini şi de la picioruşe, de primii ei paşi, de primul cuvânt. Toate astea îl făcură nostalgic...

O căută din priviri pe fiica sa şi o descoperi tocmai când arunca un fursec într-un alt copil.

— Audrey, să nu mai faci asta.

— Ah! E minunat să fii copil, nu-i aşa? râse David cu jumătate de voce. Crezi c-o să supravieţuieşti?

— Nu ştiu cum te descurci cu amândoi.

— Nu sunt singur. Ei drace! Ligheanul ăsta e pe punctul de a cădea, exclamă David.

Îşi puse berea pe masă şi încercă să salveze câteva halbe care mai rămăseseră întregi.

— Ar trebui să iau gheaţa asta înainte ca masa să fie complet inundată. Mitch, mai este un lighean în depozitul din spatele casei. Vrei să-l aduci tu, te rog?

— Nici o problemă.

Şi administratorul se îndreptă în direcţia indicată. Ajuns la depozit, deschise uşa. Avea câţiva paşi de făcut ca să ia recipientul...

...Când căzu ca într-o gaură neagră.

Nu-şi amintea nimic. Doar că uşa se închisese în urma lui şi că acum se afla într-o obscuritate totală. Ca altădată, panica îl cuprinse cu aceeaşi intensitate, ca un curent violent de maree. Un moment mai devreme, totul era în ordine şi acum trebuia să lupte cu vechii săi demoni.

Îşi luă capul în mâini. Da... Era prizonier sub tone de moloz. Oamenii săi contau pe el, viaţa lor depindea de el. Trebuia să ia cele mai eficiente hotărâri, să economisească oxigenul. Dar piciorul:.. Nu-şi mai simţea piciorul. Nişte gemete traversau întunericul dens. Mintea îi era la fel de înţepenită ca şi piciorul.

Atunci, vru să-şi facă drum spre exterior, dar gâtul îi rămase încleiat, în timp ce aerul se împuţina din ce în ce mai mult.

*
* *

— Mitch, eşti aici?

Nu-i răspunse nimeni.

Intrigată, împinse uşa construcţiei şi-l găsi pe Mitch în picioare, cu faţa palidă şi mâinile tremurătoare. Încercă să se protejeze de lumina orbitoare a soarelui.

Alicia se repezi la el.

— Ce se întâmplă?

Dar uşa se trânti din nou.

— Uf! David ar fi trebuit să se gândească să fixeze uşa asta batantă. Nu se vede nimic. Aşteaptă, am să încerc altceva.

Alicia, pipăind, prin întuneric, reuşi să găsească clanţa şi să deschidă uşa, lăsând-o întredeschisă şi fixând-o cu o cărămidă.

— Aşa. Acum spune-mi ce ţi s-a întâmplat.

Mitch scutura din cap, ca pentru a alunga gândurile care îi alergau prin minte. Trebuia să se convingă că nu erau reale. Nu era decât un vechi coşmar. Acum era în siguranţă.

— Mitch?

— Nimic, zise el cu o voce răguşită. Nu-i nimic.

— Nu mă prosti în faţă. Văd foarte bine că ceva nu e-n regulă.

Bărbatul o împinse spre ieşire şi trase adânc aer în piept ca şi cum nu mai respirase de zile întregi.

— Eşti claustrofob? întrebă Alicia cu blândeţe. Nu trebuie să te ascunzi. Fiecare din noi are fobiile sale. De exemplu, pune-mă pe mine pe o scară şi înnebunesc.

Nu era nevoie să mai adauge! Mitch ştia că era înnebunit în astfel de momente. De la ieşirea din spital, nici măcar nu mai putea trece pe lângă un şantier. Risca să leşine. Altfel spus, nu mai era bun de nimic. De altfel, nu fusese în stare să-i salveze pe cei doi oameni. Rămăseseră sub ruine. Toată lumea îi spusese că n-are nici o vină, dar ruşinea se instalase în el, minându-l. Dar ce se întâmplase, de fapt? Prăbuşirea imobilului, sau a căsătoriei sale? În amintirea sa, cele două cataclisme erau simultane. Părăsise în grabă Denver-ul. Tocmai se pronunţase divorţul, şi nu era pe de-a-ntregul vindecat de rănile sale. Era atât de profund atins încât nu credea că se va vindeca vreodată de rănile sale. Medicii îl asiguraseră că nu vor fi sechele, dar adevăratul dezastru era de ordin moral.

Munţii fuseseră salvarea sa. Lucrase în domeniul drumurilor, de la Colorado la Montana, apoi în Wyoming înainte de a ajunge în Canada. Un nou ţinut, o nouă viaţă. Departe de Denver. Îi plăcea să albă cerul senin deasupra, viaţa simplă, să lucreze cu mâinile, să înfrunte problemele vieţii cotidiene mai degrabă decât să vadă ca altădată schimbându-se un oraş întreg. Astfel, îşi regăsise somnul, coşmarele diminuaseră. De luni de zile. Dar acum, totul părea să fi revenit...

Alicia citi o suferinţă cumplită în privirea lui. Ar fi vrut să-l strângă în braţe, să-i spună că totul era în ordine. Dar...

— Vino.

Îl trase ceva mai departe.

— Hai să facem câţiva paşi.

— Audrey...

— ...e foarte bine în compania Juliei. Fiica ta e fascinată de Geoffrey, ştii.

Mitch nu răspunse nimic. Cu siguranţă, nu-i era bine deloc. Mâinile îi erau acoperite de o sudoare rece. Ea îşi strecură degetele în mâna lui şi-l trase după sine.

— Hai.

Merseră pe lângă câteva case şi tânărul se destinse puţin câte puţin. Sângele îi circula din nou prin vene şi respiraţia îi deveni mai puţin sacadată.

— Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— E evident, nu? Nu suport spaţiile închise.

— Am bănuit eu. Dar ştii şi de ce?

— Da, spuse el, amar. Ştiu.

— Şi nu vrei să spui.

— Nu.

Răspunsul său căzu ca o uşă pe care cineva ar fi trântit-o în nasul Aliciei. Nu. Punct. Intrarea interzisă. Pericol de moarte. Ea crezuse că-i câştigase încrederea, dar Mitch îi interzisese accesul. Nu voia încă să-i spună nimic şi ea nu-l forţă. De ce această ostilitate? Cum putea să mai aibă încredere în el în astfel de condiţii?

Se întoarseră tăcuţi la Riverside Lodge şi fiecare şi-i regăsi pe ai săi. Dar, cu siguranţă, această zi era cu ghinion. Când Alicia reveni la bungalow către seară, o descoperi pe Audrey cu o pereche de foarfeci în mână. Împrejurul ei erau numai bucle brune. Îşi tăiase părul cât mai scurt posibil, cu excepţia unei şuviţe lungi la spate, la care nu ajunsese.

— Audrey!

Alicia îi smulse foarfecele din mână.

— Ce-ai făcut?

— Mi-am tăiat părul.

— Văd. Dar de ce?

— Vreau să mă iubească Geoffrey şi el a spus că fetele sunt proaste fiindcă se ocupă mai mult de părul lor şi de poveşti. Şi a mai spus c-ar prefera să se joace cu băieţii. Atunci mi-am spus că dacă voi semăna cu un băiat, poate că o să-i plac mai mult.

— Draga mea! Dar ce va spune tatăl tău?

— Ei drăcie strigă Mitch, care tocmai sosise. Se întoarse furios către Alicia.

— Ce te-a apucat? De ce i-ai făcut asta?

Alicia se ridică, indignată.

— Audrey n-a avut nevoie de ajutorul meu, închipuieşte-ţi.

— Dar uită-te la masacrul ăsta. Asta-i noua modă?

— E un secret, interveni Audrey aruncând o privire complice tinerei femei.

Mitch izbucni furios:

— Cum aşa, un secret? O duc pe Red la plimbare şi te sfătuiesc să-ţi pregăteşti o explicaţie rezonabilă pentru când mă întorc. Dumnezeu ştie ce va spune maică-ta când te-o vedea aşa!

Aşadar reacţia lui Iris conta pentru el!

Îndată ce se găsiră singure, Alicia o sfătui pe Audrey să nu-i ascundă nimic tatălui ei.

— Cred c-ar trebui să-i mărturiseşti ce mi-ai spus.

— Nu pot vorbi cu el despre băieţi.

— Ba sigur că poţi.

— Dar astea sunt de-ale fetelor. El n-ar înţelege.

— Şi dacă i-aş vorbi eu? sugeră Alicia.

— A, nu, nu vreau.

Tânăra încercă atunci o altă tactică:

— Ştii, tatăl tău a fost şi el mic. Ţi-ar putea da un sfat bun în legătură cu Geoffrey.

— Crezi?

— Posibil. Dar oricum, nu serveşte la nimic să-ţi tai părul ca să placi unui băiat.

— Ar fi trebuit să-l bat, ce zici?

— Dumnezeule, sigur că nu. De unde ţi-a venit ideea asta?

— Geoffrey pare că adoră loviturile de pumn. Se bate mereu cu prietenii săi.

— Trebuie doar să fii tu însăţi. Şi încă o dată, dacă nu te iubeşte, cu atât mai rău pentru el.

— Şi dacă totuşi i-aş trage un pumn?

— Nici nu poate fi vorba.

Alicia profită pentru a-şi relua ideea:

— Cred într-adevăr că ar trebui să vorbeşti cu tatăl tău.

— Nu. Şi mai întâi că nu eşti mama mea. Aşa că nu trebuie să-mi spui tu ce să fac, mormăi Audrey.

Aceste ultime cuvinte îi străpunseră inima Aliciei. Păli. Şi totuşi, auzise deseori aceste cuvinte în gura micuţilor care veneau la bibliotecă. Se descurcase mereu cu ei. Dar aici era vorba de altceva, fusese lovită prea dureros.

— Poate că nu sunt mama ta, replică ea, dar insist. Cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut este să-i vorbeşti sincer tatălui tău.

— Nu-mi da mie ordine! strigă fetiţa şi fugi în camera ei, trântind uşa.

Alicia îşi jură să nu plângă. Oh! Ziua fusese plină de emoţii, dar nu era momentul să se transforme în fântână arteziană. Trebuia să fie puternică şi calmă. O batistă ar fi fost binevenită.

Mitch păstra totdeauna o cutie la îndemâna lui Audrey. În sertarul mesei. Alicia deschise sertarul. O aştepta o surpriză. Rama fotografiei era de argint, figura semăna cu cea a unui manechin vedetă. Pe dos, o inscripţie, cu un scris dezlânat: „Lui Audrey, fiica mea dragă, de la mămica ei".

Iris nu era demonstrativă, dar ce frumuseţe! Dacă Mitch fusese atras de ea, cum îi putea place acum Alicia? N-avea nici o şansă.

Privi fotografia cu atenţie, căută un defect, oricât de mic ar fi fost. Nimic altceva decât perfecţiunea. Se aşeză fascinată, ca şi cum ar fi privit un şarpe în ochi şi nu s-ar fi putut desprinde.

Lătrăturile lui Red o avertizară despre întoarcerea lui Mitch. Se gândi să pună fotografia la loc. Dar nu, prefera să fie sinceră. O lăsă la vedere.

— Unde este Audrey?

— În camera ei. Acum e rândul meu să-ţi spun o întrebare. De ce nu mi-ai spus că fosta ta soţie e atât de frumoasă?

Alicia îi urmărea reacţia. Dar nu citi în privirile lui decât nerăbdare.

— Întrebarea ta e în afara discuţiei.

— Cum poţi să-mi faci mie curte după ce ai fost căsătorit cu o astfel de frumuseţe? Nu-i ajung nici până la gleznă.

Mitch smulse fotografia din mâinile tinerei femei, o aruncă în sertar pe care-l închise cu violenţă.

— Dar nici nu vreau să-i semeni! M-a făcut să trăiesc un iad! Crezi c-aş avea chef s-o iau de la capăt? Am fost subjugat de frumuseţea ei, dar n-aş face de două ori aceeaşi greşeală.

Subjugat... Cu siguranţă, Alicia ştia că niciodată nu va stârni o astfel de reacţie! Ceea ce nu prea semăna cu o consolare!

— Oare pentru că sunt atât de diferită de soţia ta te interesează persoana mea? întrebă ea, decisă să înfrunte situaţia.

— De ce îţi este atât de dificil să accepţi că aş putea fi atras de tine pentru ceea ce eşti tu însăţi?

— Te-aş fi crezut mai uşor, dacă ai fost la fel de cinstit în toate ocaziile şi mai ales dacă nu mi-ai fi ascuns existenţa lui Audrey.

— Iarăşi revii la asta...

— Aşa se pare. Nu pot avea încredere în tine atâta vreme cât continui să ascunzi adevărul. Azi după-amiază de pildă, m-ai exclus cu totul din universul tău.

— Sunt anumite chestiuni despre care nu pot vorbi.

— Sunt o *grămadă* de lucruri despre care nu poţi vorbi. Mă laşi cu consecvenţă în ignoranţă.

— De ce vrei să cunoşti toate detaliile vieţii mele?

— Nu-i vorba despre asta. Dar păstrezi esenţialul pentru tine.

— Ştii ce trebuie să ştii.

— Cunosc doar ceea ce *vrei* să ştiu. E o diferenţă.

— Nu şi pentru mine. Fapt e că sunt atras de tine, dar eşti prea încăpăţânată ca s-o crezi. În loc să ai încredere în mine, îmi cauţi nod în papură.

— Nu-i adevărat. În fiecare moment mă întâlnesc cu câte o surpriză. Şi toate astea pentru că refuzi să vorbeşti.

— Vezi numai probleme peste tot.

— Şi scena din depozit, din această după-amiază? Am visat-o, poate? Nu erai urmărit de nu ştiu ce viziune de coşmar?

La această amintire, Mitch fu scuturat de un frison.

— Dacă nu m-ai hărţui atât...

— Îmi pare rău că te deranjez, spuse ea, teapănă. N-am să te mai deranjez de acum încolo.

Şi, cu aceste cuvinte părăsi bungalow-ul trântind uşa după ea.

CAPITOLUL 8

Miezul nopţii. Ora vrăjitoarelor. Alicia nu-şi găsea somnul. Din cauza lui Mitch. A câta oară cobora în bucătărie, sorbind un pahar cu lapte şi devorând o prăjitură cu banane şi nuci. Se auziră nişte paşi în holul casei şi câteva momente mai târziu Alicia îşi văzu tatăl.

— Tată, ce faci aici la ora asta?

— M-a trezit Gloria şi nu mai pot s-adorm. Gândeşte cu voce tare.

— Glumeşti?

— Deloc, interveni Gloria, care li se alătură. Dă-mi o prăjitură, te rog, am nevoie acum. Într-adevăr, tocmai mă gândeam la mama mea.

— Te gândeai e oare cuvântul potrivit? interveni Ray.

— Nu eram tocmai trează când m-a întrebat tatăl tău la ce mă gândesc.

— O întrebare foarte bună, adăugă cel interesat.

— ... şi mi-a declarat că-l împiedic să doarmă.

— Se gândea la o mie de ture pe minut.

— Dar nu mişcam un deget, protestă Gloria.

— Suntem căsătoriţi de douăzeci şi doi de ani şi acum pot să ţi-o spun: gândeşti prea mult, declară Ray.

— Şi mi-a cerut să mă culc. Am încercat şi, zece minute mai târziu m-a ameninţat că dacă mai continui o să doarmă pe canapea.

— Şi după cum vezi, am făcut un ocol prin bucătărie.

— Şi pe la prăjituri, notă Gloria, cu umor.

Această dispută tandră o lăsă pe Alicia visătoare. „Iată ce mi-ar place. Să fii alături de cineva care te cunoaşte mai bine decât tine însuţi. Cineva care să mă iubească suficient încât să fie lângă mine şi peste treizeci de ani".

Să fie Mitch acest bărbat ideal? Ţinea el la ea oare tot atât ca şi ea, sau căuta doar o antiteză a lui Iris? Tânăra părăsi în grabă bucătăria, pradă întrebărilor care o frământau. Ajunsă în camera ei, se ghemui aproape de fereastră. De aici putea observa bungalow-ul lui Mitch, unde lumina încă ardea. Oare rumega şi el aceleaşi idei?

Niciodată nu se simţise atât de puţin sigură pe ea până să întâlnească acest bărbat. Îi schimbase complet modul de a vedea lucrurile. Pe de o parte, îi dăduse voie să-şi regăsească lipsa de griji, să guste plăceri uitate, iar pe de altă parte o făcuse să se scufunde în abisuri dureroase de incertitudine.

Oare de ce-i ascundea atâtea lucruri din existenţa sa? De acord, o prevenise că nu era omul care să se confeseze atât de uşor. Dar asta nu era

suficient, ca s-o liniştească. Ce secret va fi nevoit să surprindă oare mâine?

*
* *

Alicia petrecu aproape toată noaptea la fereastră, astfel încât a doua zi de dimineaţă era cam în ceaţă. Pentru că avea nevoie să-şi pună ordine în gânduri îl evită pe administrator şi fiica acestuia. Îi ceru Gloriei s-o înlocuiască şi plecă să se plimbe pe malul râului.

Acolo o găsi Julie după amiază.

— Uite ce ţi-ai uitat la pick-nick. Ceasul. M-am gândit c-o să-ţi lipsească.

— Nu pe cât îmi lipseşte Mitch, murmură Alicia cu voce scăzută.

— Au apărut norişori în paradis?

— Dacă vrei... Ai făcut bine că m-ai pus ieri în gardă.

— Oh! S-ar fi putut să mă înşel, ştii.

— Cum? Ţi-ai schimbat deja părerea?

— Poate l-am judecat pripit. Dar mai bine spune-mi de ce ţi-ai schimbat tu părerea.

— Fosta lui soţie e o frumuseţe.

— A, da? Şi?

— Şi nu poate spune acelaşi lucru despre mine.

— Nu văd unde e problema.

— De ce un om care a fost căsătorit cu o astfel de femeie superbă şi-ar coborî ochii asupra mea?

— Aş putea să-ţi dau cel puţin douăsprezece motive.

— Păcat că Mitch nu poate.

— L-ai lăsat măcar să-ţi explice?

— Am avut o discuţie ieri, se apără Alicia.

— A propos de frumuseţea fostei sale neveste!

Era adevărat că, astfel prezentat, totul părea acum destul de stupid.

— Nu, reluă Alicia, am vorbit despre misterele pe care le menţine în legătură cu viaţa sa.

— Ascultă, începu Julie, îl cunosc puţin pe Mitch dar nu-mi pare atât de secretos pe cât vrei tu să-l arăţi. Nu uita că-l cunoşti de puţină vreme. Are fără îndoială nevoie de timp.

— Mi-a spus că îl presez prea tare.

— Şi asta te-a rănit, aşa-i?

— Evident!

Alicia îşi muşcă buza ca să nu izbucnească în plâns.

— De ce totul e atât de complicat? strigă ea deodată.

— Se spune că drumurile dragostei sunt ascunse.

— Ai dreptate, seamănă cu acest râu, care se rostogoleşte brusc şi undele lui devin furtunoase fără veste. Nu e prea uşor...

— Şi totuşi...

— Altfel spus, găseşti c-ar trebui s-aştept cu răbdare să se confeseze singur.

— Eu aş sugera o negociere, spuse Julie sec, şi nu o cedare fără condiţii. Vorbeşte-i, spune-i ce simţi.

— Ieri mă puneai în gardă, îmi spuneai că Mitch e un...

— Nu mă lua în seamă. Sunt însărcinată, asta mă face să-mi schimb des dispoziţia în ceea ce priveşte acest subiect. Şi, de altfel, eram prea atentă la tine ca să mă ocup de el. Dar David mi-a împărtăşit impresiile sale.

— Şi care sunt concluziile voastre?

— Ziceam că pari a fi unica speranţă a lui Mitch în această lume de nebuni. Îl încânţi şi-l fascinezi.

Alicia păru zbuciumată.

— Ai citit tu toate astea în privirea lui?

— Ce vrei? Sunt extraordinar de perspicace.

— Sau exagerat de imaginativă.

— Să nu-mi spui acum că te consideri prea urâtă pentru a atrage privirile unui bărbat, insistă Julie.

— Nu e vorba de asta. Pur şi simplu nu cred toate astea.

— Atunci draga mea, nu pot face nimic pentru tine.

— Mulţumesc.

— Ce vrei să fac? N-am baghetă magică.

— Păcat!

— Când l-am întâlnit pe David, mi-ai dat un sfat foarte bun, ţi-aminteşti?

— Eu?

— Da, tu. Mi-ai spus să-mi ascult inima, fără să-mi uit însă capul. Şi ai concluzionat cu un argument irefutabil.

— Care?

— Trebuie două persoane ca să se poată dansa tango.

— Şi pentru a duce de asemenea un dialog.

— Bravo!

Iată... Alicia ştia acum ce-i rămânea de făcut. Îi va vorbi deschis lui Mitch. Şi mai ales îl va asculta fără să se înfurie. Căci îi scăpase o informaţie preţioasă, în cearta lor: anume că el ţinea la ea. Asta îi dădu puterea de a trece peste starea ei şi se îndreptă drept spre bungalow-ul administratorului.

Era tocmai pe punctul de a bate la uşă, când auzi o discuţie prin fereastra deschisă.

— Alicia nu mă mai iubeşte, afirma Audrey hotărâtă.

— De unde ai scos-o şi pe asta? răspunse Mitch. Te găseşte minunată. Şi eu la fel, micuţa mea.

— Atunci de ce v-aţi certat?

— Mi-e greu să răspund, dar pot să-ţi spun că nu e vorba de tine aici. Când o să fii mare, o să-ţi întemeiezi o familie şi ai să înţelegi că adulţii câteodată se şi ceartă.

— Nu vreau să-mi întemeiez o familie, declară Audrey, sigură pe ea.

— Şi de ce asta?

— Pentru că, copii nu fac decât să-i deranjeze pe părinţi şi să le facă o mulţime de probleme.

— Oh, draga mea...

Alicia auzi cum vocea lui Mitch se frânge şi ochii i se înceţoşară de lacrimi.

— Hai vino pe genunchii mei, reluă administratorul emoţionat. Te iubesc, micuţa mea. Tu n-ai fost niciodată o piedică pentru mine. Niciodată. Imediat ce te-ai născut, mi-ai oferit cele mai mari bucurii din viaţa mea şi acum sunt mândru să-ţi fiu tată, să te văd crescând şi devenind atât de minunată. Eşti cel mai frumos cadou care mi-a fost făcut. Ştii părinţii sunt cam proşti şi nu spun totdeauna ce simt. Eu te iubesc, şi dacă n-o spun prea des, ei bine, adu-mi tu aminte s-o fac. De acum înainte, ai dreptul să mă ciupeşti, nu prea tare, ca să-mi amintesc. De acord?

— Ne-am înţeles. Şi eu te iubesc, tăticule.

Pe jumătate orbită de lacrimi, Alicia făcu calentoarsă. Nu voia să tulbure acest tête-à-tête şi plecă în vârful picioarelor... nu prea departe, pe veranda casei. De acolo putea privi spre bungalow.

Se aşeză, înconjurându-şi genunchii cu braţele. De ce doare dragostea?

Red apăru din întuneric şi-i linse mîinile.

— Îl iubesc, Red, şopti ea.

Mitch nu închisese ferestrele şi Alicia putu să-l vadă ducându-şi fiica adormită în camera ei, apoi ieşind să-şi fluiere câinele.

— Vino aici, frumoasa mea.

Şi Red se apropie, urmată de Alicia. Tânăra femeie îşi simţea inima bătând nebuneşte. Nu putea să-i vadă faţa lui Mitch în penumbră, dar când văzu strălucirea surâsului său, crezu că va leşina. Totul urma să se aranjeze. Era nesperat.

— Pot să mă aşez? întrebă ea, cu respiraţia tăiată.

— Cu cea mai mare plăcere, sunt încântat să te primesc sub acoperişul meu. Eşti invitata mea.

Alicia tresări. Dorea să fie mai mult decât invitata lui, voia să fie dragostea vieţii lui, şi chiar mai mult decât atât, o parte din viaţa sa. Se abandonă în braţele unui fotoliu la intrarea în bungalow. Mitch se aşeză lângă ea.

— Măi să fie! Dacă-aş fi ştiut că era suficient s-o chem pe Red ca să apari...

— Mi-ar place să vorbim despre...

El îi puse mâna pe gură.

— Aşteaptă. Eu încep. Ştiu că uneori e dificil să fiu înţeles şi nu pot să-ţi promit că mă voi schimba începând de mâine. Dar ţin să-ţi spun că de acum încolo voi avea mare grijă de tine, prinţesă, crede-mă.

— Te cred, şopti Alicia. Dar când te închizi ca o stridie în cochilia ei, nici nu ştii cât de tare mă răneşte asta.

Îi îndepărtă cu delicateţe şuviţele de păr care-i acopereau obrazul.

— Îmi pare sincer rău. Nu voiam să-ţi fac rău, dar îmi vine foarte greu să mă confesez.

— Chiar şi unei persoane la care ţii?

— Mai ales unei persoane la care ţin şi care nu mi-a spus niciodată că ar ţine la mine.

— Dar n-aş fi fost aici, altfel. Aş fi abandonat de mult partida, spuse Alicia, surâzând.

— Eram sigur, dar voiam să te aud spunând-o.

— Ai dreptate. Şi eu m-am gândit. De asta aveam nevoie să vorbim. Crede-mă, ştiu ce greu este să-ţi dezvălui cuiva secretele, să vorbeşti despre trecutul tău, despre greşelile tale. Nu ţi-am vorbit prea mult nici eu despre trecutul meu. Nu e prea cinstit din partea mea să cer de la d-ta ceea ce nu ţi-am acordat nici eu. Aşa că am să încep acum.

— Nu eşti obligată să...

— Eu cred că da. Nu mai vreau să ne certăm.

Alicia îi povesti pe scurt despre relaţia ei cu Rob.

— M-a cerut în căsătorie, dar pentru el nu reprezentam decât o guvernantă pentru mormolocii lui. Am surprins o conversaţie care m-a lămurit, deşi în mod dureros. Atunci, când mi-ai anunţat pe neaşteptate sosirea lui Audrey, am gândit imediat...

— ...că şi eu sunt un astfel de individ josnic.

— Mitch, eram pe punctul de a mă mărita cu acest om şi nu bănuisem nimic până atunci.

— Îl iubeai?

— Cel puţin aşa credeam, răspunse Alicia.

— Nu eşti prea sigură.

— Tu erai sigur, când ai întâlnit-o pe Iris?

Întrebarea îi scăpase...

— Oh! Îmi pare rău, iată-mă din nou indiscretă.

— Nu te scuza. Ai dreptul să ştii, ar fi trebuit să vorbim mai curând, dar fosta mea soţie nu constituie subiectul meu preferat de discuţie. Aşa că evit pe cât posibil să-l abordez.

Alicia îşi puse mâna peste a lui.

— Dacă te deranjează...

— Mă deranjează mai tare când nu mă înţelegi.

Îşi amestecă degetele strânse cu cele ale tinerei.

— Iată. Am dorit-o pe Iris încă de la prima noastră întâlnire. Dar ce e în capul unui bărbat? Eram fascinat de frumuseţea ei, asta-i tot. Din păcate, eram deja însurat când mi-am dat seama că această perfecţiune nu era decât exterioară. În spatele ei n-am găsit nici urmă de suflet. Iris nu se interesează decât de ea însăşi.

— Nici de fiica ei?

— Oh! O iubeşte pe Audrey în felul ei. Atât cât poate s-o iubească.

— Audrey mi-a spus că este expert în achiziţionarea de obiecte de artă.

— Aşa e, specialist în obiecte provenind din Asia. Face două călătorii pe an în Extremul Orient.

— Cine are grijă de Audrey în acest timp? se interesă Alicia.

— Când se gândeşte să mă prevină, eu. Când nu, are o guvernantă.

Alicia îşi aminti cuvintele lui Audrey. „Cred că tăticii-păsări, când sunt acasă îi învaţă pe pui să zboare. Dacă nu, mămica lor angajează pe cineva s-o facă".

— Nu fi tristă, spuse Mitch. Nu trebuie să te temi de Iris. Tu eşti caldă, afectuoasă, veselă şi generoasă. Când surâzi, am impresia că renasc.

— E cel mai frumos compliment pe care mi l-ai adresat vreodată, murmură tânăra, mişcată.

— Adevărat? Atunci mi-am ratat toate obligaţiile.

— Nu spune asta. N-ai nici o obligaţie faţă de mine.

— Alicia, priveşte-mă.

O luă de bărbie şi-i întoarse faţa spre el.

— Nu spuns nimic fără să gândesc profund. Poate că nu pot întotdeauna să spun *suficient*, dar întotdeauna gândesc ce spun. Ai înţeles?

— Am înţeles, spuse ea cu voce răguşită.

— Bine!

Mitch se aplecă să-i sărute buzele... dar o voce îl reţinu.

— Tati...

— Vin, răspunse repede.

O luă pe Alicia de mână şi o trase după el în salon, unde fiica sa stătea în picioare, pe jumătate adormită şi îşi freca ochii cu mânuţele.

— Ce se întâmplă, micuţa mea? întrebă el înaintând spre fetiţă şi luând-o în braţe.

— M-am trezit şi n-am mai putut dormi.

— Am o surpriză pentru tine. Ia priveşte pe cine am adus cu mine.

Alicia surâse cu stângăcie.

— Bună seara, Audrey, sunt dezolată că n-am putut veni mai devreme să-ţi spun bună seara. Mi-a lipsit povestea de dinainte de culcare.

— Adevărat?

— Sigur.

— Şi mie mi-a lipsit. În seara asta am adormit înainte ca tata să fi terminat povestea. Poţi să mi-o citeşti acum?

Alicia căuta răspunsul în ochii lui Mitch.

— De acord. Dar numai de data asta. Ora de culcare a trecut de mult, ştii?

— Vreua să-mi citiţi *amândoi*.

Când Alicia se regăsi pe pat, între Audrey şi Mitch, ştiu că viaţa ei luase o întorsătură nouă şi că nimic nu va mai fi la fel. Bineînţeles, Audrey se va întoarce la mama sa peste două săptămâni şi propria ei plecare la Minneapolis nu era departe... Privirea aruncată de Mitch părea să spună că şi el ştia că timpul trecea, dar că astfel de momente vor reveni. Fără nici o urmă de îndoială.

*

* *

— Red voia să vină cu mine în avion, dar i-am explicat că ar trebui să rămână aici cu tata ca să nu fie singur de tot, declară Audrey, în timp ce Mitch încărca valizele în camionetă.

Alicia surâse.

— Ai făcut bine.

— Şi tu o să iei avionul să te întorci acasă?

— Da, şi eu la fel.

— Dar tata rămâne aici, nu?

— Pe câte ştiu eu, da.

— Eşti gata, micuţo? întrebă Mitch.

Alicia ştia din experienţă cât de dureroase sunt aceste despărţiri. Audrey şi Mitch de abia avuseseră timpul să refacă legătura care îi unea şi deja venise ora despărţirii.

— Am să te revăd? întrebă Audrey.

— Sper din tot sufletul.

— Ai să-mi lipseşti, să ştii.

— O, şi tu, draga mea. Dar am să-ţi scriu, îţi promit. Ţi-am pus deja o scrisoare la cutie. Ai s-o găseşti la sosire.

— O scrisoare! făcu Audrey reconfortată.

— Supraveghează cu atenţie cutia de scrisori. Şi uită-te bine în valiză când ajungi, ai să găseşti o surpriză.

Alicia strecurase o copie mărită a fotografiei luată la lacul Maligne. Mitch şi fiica sa. Rama nu era de argint masiv, iar fotografia nu fusese făcută într-un mare studio profesionist ca cea a lui Iris, dar Alicia pusese mult suflet. Fericirea şi dragostea care îi lega pe tată şi fiica sa izbucneau în această fotografie. Audrey avea încă una pentru Mitch.

— Trebuie să mergem, mititico, spuse Mitch.

Şi fetiţa îl urmă. Rucsacul îi era plin de cărţi şi jucării, iar Gloria adăugase un săculeţ cu prăjiturele făcute de ea. Alicia nu putea să-şi desprindă ochii de pe fetiţa care se îndepărta. Audrey plecase fără să se mai întoarcă. Dar deodată se răsuci pe călcâie şi alergă să se arunce în braţele tinerei femei.

Aceasta se aplecă ca s-o primească pe fată. Simţi că-i dau lacrimile când Audrey îi şopti la ureche:

— Te iubesc.

Apoi tot atât de repede pe cât venise, fugi după Mitch.

Alicia rămase în picioare lângă aleea cu tatăl ei şi cu Gloria. Camioneta dispăruse din vedere, dar tânăra nu se mişca.

— Ei bine! S-au dus, spuse Ray.

Gloria îi înconjură Aliciei umerii cu braţul şi o sărută tot atât de blând pe cât o făcuse Audrey de pătimaş.

— Vă veţi regăsi, voi trei. Sunt sigură de asta.

— Sper să ai dreptate.

— Eu am totdeauna dreptate, afirmă Gloria, surâzând.

Când Mitch reveni la Edmonton, amurgul începea să cadă peste reşedinţă. Pentru prima oară, acest moment preferat al zilei nu îi putea linişti. Despărţirea îl solicitase cam mult. Se simţea sfâşiat în interior şi avea nevoie de Alicia. Ea îl aştepta pe verandă, încântătoare în cămaşa ei roşie şi fusta de jeans bleu. Semăna cu femeia visurilor sale, care mirosea a flori şi a apus de soare. Această imagine îi îndulci durerea, dar fiica sa îi lipsea totuşi.

— Cum a fost? întrebă Alicia cu blândeţe.

— Nu prea bine. Audrey mi-a spus imediat că nu vrea să plece.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Ce dracu' vroiai să-i răspund?

Trase un pumn în gard.

— Urăsc situaţia asta.

— Ştiu cât e de dureros.

— Era la fel de greu să-ţi părăseşti tatăl, când erai mică?

— Nu era uşor. Dar ştiam că voi reveni anul următor şi că voi avea repede veşti de la el. Îmi telefona, îmi scria, îmi trimitea fotografii şi Gloria îmi trimitea prăjituri.

— Îţi mulţumesc pentru ideea cu scrisoarea. E adorabilă. Ar fi trebuit să mă gândesc eu însumi la asta. I-am trimis o carte poştală după decolare.

— Eşti un tată extraordinar, Mitch.

— Mmmh... Rămâne de verificat.

Dar Alicia nu mai avea nevoie de alte dovezi pentru a-şi da seama cât de mult ţinea Mitch la

fetiţa sa, cât de mult o iubea şi cum se gîndea la ea. Pe parcursul acestor două ultime săptămâni, făcuse tot posibilul ca Audrey să ştie că era iubită. Nu avea să-şi facă nici un reproş.

— Dar unde e Ray? întrebă Mitch.

— E ziua crizelor familiale, suspină Alicia. Cumnata Gloriei a sunat de la Vancouver: soţul ei a avut un atac de cord. Au plecat la căpătâiul lui câteva ore după ce ai plecat tu. Le-am spus să nu se îngrijoreze în ceea ce priveşte reşedinţa, că ne vom descurca foarte bine noi doi.

Mitch aprobă. Înţelesese oare el toate implicaţiile acestei absenţe? Tânăra nu era chiar atât de sigură. Vor fi singuri în această noapte. Ca să vegheze asupra bungalow-urilor?

— Am pregătit cina aşteptându-te. M-am gândit că-ţi va fi foame.

— Mulţumesc. Nu cred că pot înghiţi nimic.

— Vrei să te las singur? întrebă ea, ezitând.

— Nu.

Îi luă mâna.

— Vino, să facem o plimbare.

Plimbarea lor se termină în salonul bungalowului. Mitch aprinse focul în şemineul din piatră şi Alicia îi luă uşurel pălăria de pe cap.

— Cred că nu o să mai ai nevoie de ea în seara asta.

Mitch îşi trecu nervos mâna prin păr.

— Plângea, ştii.

Vocea îi era răguşită de tristeţe.

— Imediat ce-am ajuns la aeroport, a izbucnit în lacrimi.

Cuvintele erau în plus. Alicia îi mângâia faţa tristă cu buzele. Avea pielea caldă...

Deodată, o trase spre el şi o îmbrăţişă cu aviditate. Pasiune. Dorinţă. Nevoie de ea. Ceea ce începuse atât de blând exploda acum furtunos, ardent, absolut irezistibil. Alicia îl înlănţui strângându-l în braţe şi răspunzând sărutărilor lui nebuneşti. Ceva mai târziu se rostogoleau pe covorul indian din faţa căminului. Cum ajunseseră aici? Alicia nu-şi amintea decât ca prin ceaţă. Dar ce importanţă avea! Nu mai avea decât un gând, ca aceste clipe să se eternizeze.

Tremura de fericire în braţele lui Mitch care o acoperea de sărutări, punând stăpânire pe gura ei ca un lup flămând. Sufocată de valul de sentimente care năvăleau peste ea, tânăra abia auzi foşnetul cămăşii descheiate care îi aluneca de pe umeri. Mitch descoperi albul mătăsos al pieptului ei. Îşi puse mâinile calde pe sânii Aliciei, mângâindu-i până ce ea fu gata să cadă. Şi când buzele lui îi sărutară, făcând să se nască în ea un amestec de plăcere şi durere, crezu că-şi va pierde cunoştinţa. Pierdută, cu ochii închişi îşi strecură mâinile în părul lui Mitch şi se lipi de el cu o voluptate până atunci necunoscută.

Deodată, Mitch se ridică într-un cot, ca s-o poată privi mai bine şi murmură:

— Nu faci asta ca să mă consolezi, nu?

— Nu, o fac pentru că...

Ea se opri. Oare putea să-i mărturisească faptul că-l iubea?

... pentru că o doresc.

— Şi eu prinţesă.

El se ridică şi o ajută pe tânăra femeie să se ridice.

— Te iau cu mine, spuse el.

— Unde?

— În patul meu.

CAPITOLUL 9

Alicia îşi lăsă cămaşa în antreu iar el agăţă T-shirt-ul de clanţa uşii. Când ajunseră în pat, fusta şi sandalele ei se evaporaseră.

În timp ce Mitch încerca să-şi scoată ghetele, Alicia se ridică într-un cot şi sărută uşor umărul bărbatului. El se ridică, aruncându-şi jeans-ii şi o răsturnă între cearşafurile proaspete.

— Eşti o adevărată vrăjitoare, murmură el.

— Şi nu-ţi place asta?

— Ba da. Foarte mult.

Urmări cu degetul relieful sânilor ei.

— Aş vrea să mă las vrăjit de pe acum.

Alicia se simţea deopotrivă timidă şi plină de temeri. Mângâie cu o mână tremurătoare torsul musculos şi căldura emanată de corpul bărbatului o făcu să tresară. Luându-şi inima în dinţi, începu să deseneze arabescuri pe pielea lui Mitch.

— Te joci cu focul, Lisha.

Şi o imobiliză în braţele sale. Imaginaţia ei prinse aripi. O strânse şi mai tare în braţe, acoperindu-i obrajii cu o ploaie de sărutări atât de blânde, încât ea simţi cum îi dau lacrimile, iar Mitch ştiu să vadă în aceste mărgăritare mărturisirea mută a unei dorinţe pătimaşe.

Îmbătată de senzaţii noi, ameţitoare, Alicia se pierduse pe sine. Ca prin vis, hainele ei zburau prin aer şi se simţi înveşmântată doar în privirile cercetătoare ale lui Mitch.

Mitch se bucura de perfecţiunea corpului ei, de curba domoală a umerilor, de linia sinuoasă a sânilor, de pântecul neted şi alb ca o întindere de zăpadă care nu cere decât să se topească sub focul soarelui.

Îi luă buzele în stăpânire, gustând savoarea fructată a gurii ei în timp ce mâinile lui mângâiau lujerul sidefiu al gâtului care i se oferea, tremurător. Din nou, întinse mâna, răsfăţându-i pieptul...

Alicia fremăta, prinsă în capcana unei voluptăţi nerăbdătoare. Întredeschizând ochii, întâlni privirea grea de dorinţă a iubitului, îi simţi degetele alergându-i pe piele, trezind la viaţă cele mai intime cotloane ale fiinţei ei. Şi o dată ajunsă aici, simţi că se clatină totul, că se pierde, şi o cuprinse teama... Dar să renunţe acum ar fi însemnat o tortură.

Mitch sesiză ezitarea. Surâse tandru apoi, ducându-i mâna la buze, o chemă să-l descopere la rândul ei. Din instinct, ştiu cum. Blândeţea palmelor ei, delicateţea unghiilor care abia îl atingeau îl ameţiră curând pe Mitch. Întins, beat de fericire, se abandonă mângâierilor atât de rafinate încât crezu că nu va fi în stare să se controleze. Se îndepărtă repede de ea.

— Îmi pare rău, spuse Alicia, consternată. Nu mă prea pricep.

— Dacă te pricepeai şi mai bine, muream aici.

— Adevărat?

Ca s-o convingă, îi aşeză din nou mâinile pe corpul său bronzat.

— Dăruieşte-mi blândeţea ta doar, spuse el zâmbind.

Şi ea îi făcu pe plac pe îndelete. Mângâie pieptul bărbatului, coborî spre pântece cu o fermecătoare timiditate în timp ce simţea crescând în ea dorinţa de a-l chema să astâmpere această foame care o tortura ca o rană ascunsă, insuportabilă.

— Vino, şopti ea.

Cum să spună nu? Era cea mai blajină poruncă, iar Mitch o asculta cu o bucurie care-l depăşea. Când se întâlniră, ea lăsă să-i scape un strigăt de surpriză şi Mitch savură acest cântec de dragoste închizând ochii. Cât de suplă era, cât de caldă... Întâlni o uşoară rezistenţă. Era... virgină. Mitch deschise ochii mari de surpriză.

— Eşti...

— ...gata să mor pentru tine.

Ea îşi înfipse mîinile în umerii lui şi şopti:

— Vino, te rog.

Atunci, dincolo de orice reţinere, Mitch se aruncă în beţia pasiunii, luând-o cu el pe Alicia care îl asculta, căutând fără să ştie această uniune absolută, această dăruire totală şi unică iar el, fermecat de fiinţa ei graţioasă, prelungea cu rafinament subtila plăcere a aşteptării.

Frenezia învinse şi Alicia se simţi învinsă de un irezistibil extaz luminos care o făcu să-şi piardă conştiinţa în timp ce Mitch, încordat ca un arc parcurse cu un ultim frison drumul în doi, nesperat de frumos, către culmile fericirii.

*

* *

Furtuna se potolise. Alicia avu impresia că eşuase pe o plajă mângâiată de alizee şi că auzea, ca printr-o cochilie, foşnetul valurilor muribunde.

— Cum te simţi? şopti Mitch, îndepărtând cu delicateţe şuviţele care-i ascundeau faţa surâzătoare.

— Minunat. Dar ştiu că mai ai multe de dăruit.

— Am să încerc. A fost pentru prima oară pentru tine? Nu ştiu dacă...

— Sunt aici. Iubeşte-mă. Doar atât.

Puse stăpânire pe buzele ei senzuale, încă umede, şi când fură un singur trup el murmură:

— Bine ai venit în regatul meu, prinţesă.

Regatul lui, făcut din murmure răguşite, din şoapte catifelate care luau locul suspinelor aspre, din plânset şi strigăt; regatul tandreţii şi al febrei unde fiecare se abandona, la rândul lui, într-o supunere urmată de dăruirea totală pentru fericirea celuilalt. Un regat acum împărtăşit şi de Alicia. Mitch o conducea, oferindu-i cheile cu generozitate...

Se mira, cu o candoare înduioşătoare:

— De ce eu? o întrebă el pe tânăra femeie. De ce mi-ai dăruit mie ceea ce altora ai refuzat?

Cum să-i spună că era primul pe care-l iubea?

— Mai ales să nu te simţi responsabil. Sunt suficient de mare ca să iau o decizie şi să nu regret nimic. Nici o secundă. N-ai nici o obligaţie faţă de mine.

Mitch o opri.

— Ce înseamnă prostiile astea? Dar *vreau* să am obligaţii faţă de tine.

— Cavalerul se simte vinovat că mi-a răpit virginitatea? Dar nu m-ai forţat, Mitch. M-am dăruit ţie. Nimic nu te leagă de mine.

— Şi dacă îmi place să fiu legat? E incredibil! Şi dacă îmi place să mă simt responsabil pentru că sunt mai vechi în asta şi... şi mai ales pentru că sunt îndrăgostit de tine?

Alicia îl privi consternată.

— Da, adăugă el, nu e cel mai potrivit, dar e felul meu de a-ţi spune că te iubesc.

— Că mă...

— Te surprinde? Şi... plângi?

Alicia clipi repede.

— Nu. Spui că mă iubeşti?

— Da. Te iubesc. Şi tu?

— Sigur... te iubesc. Dar... Nu o spui doar din simţul datoriei, nu?

— Ah! Femeile! Mereu complică lucrurile! bombăni el. Ţine minte doar atât: te iubesc, mă iubeşti.

Îi întoarse faţa spre el şi o sărută cu delicateţe.

— Crezi că ai înţeles?

Ea aprobă şi-i înconjură gâtul cu braţele.

— Bine, concluzionă el, întinde-te lângă mine să verific.

— Iarăşi?

El surâse încet, cum avea obiceiul.

— Iarăşi.

Lumina trecea prin perdele când se trezi Alicia. Era deja dimineaţă. Îl văzu pe Mitch, privind-o.

— Ce faci?

— Te privesc, răspunse el.

— De ce?

— Vreau să fiu sigur că n-am visat,

Îi luă mâna, punându-i-o pe piept.

— Sunt aici.

— Da, eşti adevărată, şi atât de frumoasă! Dar trebuie să vorbim.

— Să nu începi iar cu scrupulele tale deplasate.

— Nu, nu cred că mai are rost să insist asupra incredibilei mele şanse. Te-am găsit, eşti a mea, e tot ce contează. Când ne revedem? murmură el, sărutând-o.

— Când?

Ea aruncă un ochi spre ceasul deşteptător. Ora şase, deja! Sări din pat, atât de repede încât Mitch fu cât pe-aci să cadă.

— Ah, Dumnezeule! Clienţii încep să sosească! Sper că n-a venit încă nimeni să mă caute!

— Mă părăseşti deja?

Surâse şi-i mângâie ridurile care-i încreţeau fruntea.

— Nu sunt prea departe. Biroul meu este la mai puţin de 200 de metri.

— Pentru moment. Dar curând... Când pleci la Minneapolis?

— Săptămâna următoare.

— Am câteva zile de concediu. Aş putea lua avionul cu tine şi rămâne puţin în oraş. Ce zici? Mă vrei?

Ea îi mângâie uşor obrazul.

— Da, te vreau.

El îi îndepărtă şuviţele de păr care-i acopereau ceafa şi-i sărută curba delicată a gâtului.

— Arată-mi cât de mult mă doreşti, şopti el, ispititor.

— Mai târziu.

Înainte ca el să poată schiţa vreun gest, ea sărise din pat, drapându-se în cearceaf şi lăsându-l fără replică.

*
* *

— O, v-aţi şi întors!

Ce primire pentru Gloria şi Ray care sosiseră de la Toronto, epuizaţi.

— Ei bine! Nu se poate spune că ţi-am lipsit prea mult, broscuţo! remarcă Ray.

— Ba da. Ce face fratele tău? o întrebă Alicia pe Gloria, după ce o îmbrăţişă.

— Îşi revine încet-încet. La drept vorbind, a fost cam pripită călătoria noastră, dar nu-i nimic. Am putut vorbi cu doctorii, care m-au liniştit. Acum e

în afara pericolului. Nu eram de mare folos acolo, aşa că am preferat să ne întoarcem. E totul în regulă?

— Da.

— Nici o problemă? întrebă Ray.

— Nici una.

— V-aţi putut ocupa de toate, tu şi Mitch? reluă Gloria.

Alicia aprobă şi-şi muşcă buzele ca să nu roşească. Ei hai! Nu mai era o şcolăriţă. Dar amintirea unora dintre activităţile lor... Ca să-şi mascheze jena, uză de un vechi truc care consta în a număra până la zece în latină. Din păcate, de această dată trucul părea ineficace.

— Dar parcă simt o mireasmă de tarte cu struguri, spuse Ray, pofticios.

— Da, se repezi Alicia, salvată. Tocmai am scos o tavă. Sunt pe masa de la bucătărie.

Ray nu aşteptă să i se spună de două ori şi dispăru.

Gloria, rămasă în urmă, îi aruncă Aliciei un surâs complice şi o bătu pe umăr.

— Mitch e un om bun. Ai făcut o alegere reuşită.

Mută de uimire, tânăra rămase blocată, în timp ce mama ei vitregă se îndepărtă încet.

*

* *

— Puneţi-vă centurile, vă rog. Vom ateriza în curând.

Oare cum de trecuse vara atât de repede! Alicia nu-şi revenea. Lăsase în urmă familia, munţii şi bărbatul vieţii sale ca să se întoarcă la Minneapolis. Ce nebunie!

Două zile de aşteptare. În două zile va veni şi el. Ray şi Gloria se vor ocupa de Red şi vor beneficia de motocicleta lui Mitch, spre marea bucurie a tatălui Aliciei.

Preferase să părăsească Riverside Lodge. Ea citise în ochii lui albaştri promisiunea că nu va întârzia multă vreme. Şi, ca şi în anii precedenţi, tatăl ei o conduse la aeroport.

La sfârşitul verii, despărţirea de acest ţinut iubit era întotdeauna un moment greu, dar în acest an era mai greu ca oricând pentru că era îndrăgostită.

Când avionul survola Jasper-ul, Alicia privi intens ferma minusculă unde rămânea omul pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume.

Nu-şi dădu seama cum trecu timpul pentru că era absorbită de amintiri. Şi când ajunsese la Minneapolis, Alicia crezu că iese dintr-un vis şi revine la realitate. Cerul era apăsător, atmosfera umedă şi sufocantă. Din fericire, apartamentul Aliciei era situat pe malul lacului Calhoun, dar murmurul râului de la Riverside Lodge îi lipsea deja.

Ea alesese acest apartament pentru ambianţa lui deosebită. Planşeele erau din lemn natur, iar ferestrele imense lăsau să intre soarele în valuri. De obicei savura bucuria de a fi acasă, dar astăzi... astăzi nimic nu mai este la fel. De altfel nimic nu mai era la fel de când îl întâlnise pe Mitch.

Alicia îşi consacră prima sa zi aerisirii camerelor, deschiderii scrisorilor care se adunaseră în timpul absenţei sale. Şi de asemenea, visând la Mitch a cărui prezenţă îi lipsea dureros de mult.

A doua zi îşi umplu frigiderul şi-şi luă înapoi plantele de la vecini. Mitch îi lipsea tot atât de tare.

În sfârşit, totul era impecabil, aspirase prin cele mai mărunte colţuri, gândindu-se mereu la... Şi aşa se făcu că, distrată fiind decapită o ferigă splendidă pe care o întreţinea cu grijă de ani de zile. Se consolă, gândind că şi aşa ar fi trebuit să fie tunsă.

*
* *

Era destul de devreme când auzi bătăi la uşă. Alicia nu era încă gata. Purta nişte jeans-i tăiaţi la genunchi şi un tricou, iar părul era vâlvoi pe umeri. „Deja? nu poate fi el. O doamne! Cum arăt!" Panica femeilor îndrăgostite o cuprinse îndată. Se grăbi să ajungă în faţa oglinzii, aruncă o privire, găsi că situaţia era disperată şi ireparabilă şi, resemnată, deschise.

Era chiar el...

Era în prag, era *în sfârşit* aici şi o privea cu ochii aceia albaştri care o făceau să plângă de bucurie.

— Bună... murmură el mângâindu-i obrazul. Am luat până la urmă primul avion. Nu te deranjează?

— Ba da... Ăă, nu! O, Mitch! M-am încurcat. Te aşteptam mai târziu şi... Priveşte-mă, parcă aş fi un vagabond, spuse, încercând să-şi prindă cumva părul.

— A, da? Cred că pot să te ajut să rezolvi problema asta.

El închise uşa în urma lui, îşi puse bagajul jos şi o luă în braţe. Mâna lui alunecă pe spatele Aliciei până la mijloc, apoi îşi făcu loc pe sub pantalon, atingându-i pielea care fremăta sub degetele lui.

— Dar nu porţi nimic pe dedesubt?
— Păi... Nu, făcu ea, tremurând.
— Şi-mi place parfumul ăsta de lămâie.
— Mitch, e spray-ul pentru covoare.
— Nu mă săruţi de bun venit? şopti el lângă buzele ei.

Alicia îl sărută uşurel. Şi nu-i ură numai „bun venit", ci îi şopti „te iubesc, mi-ai lipsit, mi-e dor de tine, am nevoie de tine" Gurile lor se căutau lacome, trupurile lor fremătau.

— Eşti gata? murmură în urechea ei.
— O ştii la fel de bine ca şi mine.

Şi alunecară pe jos înlănţuiţi, dăruindu-se unul altuia pe covorul îmbălsămat de parfumul lămâii verzi.

CAPITOLUL 10

— Eridicol, murmură Alicia. Ştii foarte bine că am un pat foarte bun în camera mea.
— Îl vom încerca mai târziu. Pentru moment, nu pot să mă mişc.
— Poate pentru că sunt eu deasupra.
— Ce perspicacitate!
— Te îndoiai?

Ea îi descoperi fruntea şi surâse descoperind o dungă de piele nebronzată.

— Unde ţi-este pălăria?
— Am lăsat-o la Jasper, dar mă simt dezbrăcat fără ea.
— Dar eşti dezbrăcat.
— Mmm...
— Şi găsesc asta minunat.

— Da, mi-e bine, reluă el.

— Mi-ai lipsit mult, spuse ea cu o infinită blândeţe.

— Şi tu mi-ai lipsit.

Câteva clipe mai târziu se hotărâse să meargă în camera tinerei. Mitch fu surprins să descopere o cameră foarte simplă, de o eleganţă lipsită de ostentaţie departe de zorzoanele de la Riverside Lodge.

Tânăra femeie îi urmărea privirea, încercând să ghicească la ce se gândeşte. Covoarele ţesute manual erau subţiri, dar ei îi plăceau aerul lor artizanal. Fotoliul şi bancheta de piele roşie o costaseră jumătate din salariul ei lunar, dar erau atât de confortabile! De altfel se potriveau foarte bine cu o statuetă Art nouveau din cristal purpuriu înfăţişînd o femeie cu aripi larg deschise, care trona la loc de onoare. Lumina după-amiezii cădea pe transparenţa cristalului, creând curcubee pe pereţii albi. Mitch admiră această armonie.

Camera era refugiul Aliciei. Acolo, putea lăsa să iasă la iveală acea parte din ea însăşi pe care o ascundea celorlalţi. Dar nu şi lui Mitch.

Îl văzu zâmbind şi recunoscu ridurile subţiri care brăzdau obrajii bronzaţi.

— Îmi place aici. Îţi corespunde perfect, constată el.

Se aşeză pe pat şi sări în sus luând cu el cuvertura roşu cu alb.

— Salteaua e moale ca un vis.

— Nu mă privi aşa. Tocmai ne-am pierdut pe noi înşine acum o oră.

Cu toate acestea era îngrozitor de atrăgător, aşa cum stătea întins, cu pieptul gol în faţa ei.

— Îmi place când vorbeşti ca o bibliotecară. Dar ceea ce pot spune sigur, e că nu săruţi ca o bibliotecară.

Întinse braţul şi neştiind cum, Alicia se regăsi întinsă lângă el.

— Şi de unde cunoşti tu atâtea bibliotecare? întrebă ea bănuitoare.

— Ai câştigat. Gata, mărturisesc. Eşti singura bibliotecară pe care am sărutat-o vreodată. Dar buzele astea — şi le atinse cu vârful degetului — mă fac neom. Nu ştiu de ce. Poate curba lor atât de senzuală...

O sărută în fugă în colţul gurii.

— ... sau poate acest parfum de fragi, murmură el. Mi-au plăcut întotdeaun fragii. Şi nu mă săturam niciodată de ei. Şi nici de tine, de altfel.

De astă dată, o sărută avid, aproape sălbatic. Ameţită de mângâiere, Alicia simţi că se clatină.

— Nu te nelinişti, şopti el. N-o să ne „abandonăm" din nou.

— Nu?

— Nu imediat.

Ridică pe deget câteva şuviţe de păr de ale ei şi le răsuci.

— Îmi place fineţea lor. S-ar zice că e mătase. Şi miros aşa de bine.

— Şampon cu caprifoi! răspunse ea.

El surâse tandru. Oare cum de nu cunoscuse până acum senzualitatea parfumurilor atât de simple ca lămâia sau caprifoiul? Erau mai preţioase decât orice efluvii costisitoare ale vreunui creator de renume.

„Îmi place". Două cuvinte, simple de altfel. Care o răscoleau. Cum de era posibil? Avea darul de a-i

tăia respiraţia. Cu el alături, se simţea frumoasă. O făcea frumoasă.

— Şi mâinile astea, spuse el, ducându-le la buze. Aceste mâini extraordinare. Iar eu sunt primul care descoperă ce minuni ştiu să facă aceste mâini.

— Şi tu eşti minunat.

Vocea Alicie era voalată de chemările ce se năşteau în ea cu încetul.

— Când mă atingi, mă simt pe jar.

— Când te ating?

Şi el urmări uşor, cu vârful degetului, linia nasului ei, apoi gura şi coborî până către curba sidefie care anunţa promisiunea sânilor.

Ea gemu stins.

— O, da...

— Aş continua călătoria asta, dar n-ar trebui să ne „abandonăm" din nou, nu?

— Crezi?

— Tu ai spus-o.

— Probabil nu ştiam ce spun.

— Vrei să mă opresc?

— Niciodată.

Dar el continua s-o atâţe.

— Eşti sigură?

— Am să-ţi dovedesc eu cât sunt de sigură.

Se clătină şi-l împinse.

— Ai să vezi...

Părea un înger plin de promisiuni. El o acoperi de sărutări din creştet până-n tălpi, fremătând în jurul ei.

Îşi pierdu respiraţia curând.

— Unde ai învăţat asta? gâfâi el.

— Am citit mult, pe parcursul studiilor mele, spuse ea zâmbind maliţios.

— Şi ce-ai mai învăţat?

— Am să-ţi arăt.

Şi deschise fermoarul jeans-ilor lui.

Lecţiile ei de dragoste reprezentară o surpriză pentru amândoi, o culme a voluptăţii. Alicia îşi descoperea talente şi comori de dragoste până atunci nebănuite.

*

* *

Zilele care urmară fură pline de surprize pentru Alicia. Îl luă pe Mitch cu ea la cumpărături şi descoperi că îi plăceau atât de mult măslinele negre încât era capabil să cumpere în fiecare magazin în care intra. Când făcură turul lacului pe bicicletă, Alicia află că Mitch prefera călăria. A doua zi, el o provocă să-i propună ceva cu totul nou, ceva ce ea nu mai încercase până atunci.

Ea acceptă provocarea.

— Am o idee. Cunosc locul cel mai potrivit.

Mitch, cu orgoliul lui de mascul, credea că ea vorbeşte despre trupul lui, despre un loc neexplorat.

— N-am fost niciodată pe un tobogan acvatic, continuă ea. Mi-ar place să încerc.

El o privi ca şi cum i-ar fi propus să traverseze Thailanda pe spinarea unui elefant.

— Da, bineînţeles. E un bazin nu departe de aici.

Ea remarcă aerul lui interzis.

— Ce se întâmplă? Cow-boy-ii şi toboganele nu fac casă bună? Ţi-ai adus un costum de baie, nu?

— Da, dar..

— Perfect. Mă duc să-l iau pe al meu şi mergem!

*
* *

Ajunsă în vestiarul parcului, Alicia începuse să se îndoiască de buna sa idee. Costumul ei de baie bleu şi alb era cam strâmt. Şi decolteul! Numai de n-ar trăda-o ţinuta la coborâre. Îngrijorată îşi ajustă bretelele.

În sfârşit, totul părea în ordine. Fără să piardă un minut măcar, se îndreptă către bufetul cu răcoritoare unde o aştepta Mitch.

Bineînţeles! Trebuie să se fi gândit. Îşi comandase un hot-dog. Era superb în bermudele lui bleu. Decontractat şi sigur de el fără a fi ostentativ — rar lucru de când cu cluburile de sport pentru narcisiacii convinşi. „Gândeşte repede şi ţinteşte drept". Astfel i-l descrisese Gloria pe Mitch. Ea surâse. Într-adevăr, ăsta era Mitch.

O privea apropiindu-se şi ea văzu cu plăcere ochii lui luminându-se. Dar ceva mai departe văzu două blonde sculpturale devorându-l din priviri.

— E minunat, spuse el, cu ochii la decolteul Aliciei.

— Sunt fericită că-ţi place. Şi tu arăţi bine. Hai să mergem.

Ce grabă! Dar era vital să-l ţină departe de creaturile acelea care începuseră să manevreze către ei.

— De ce atâta grabă?

— Nu e nici o grabă. Credeam că ţi-ai terminat hot-dog-ul.

— Nu încă. Vrei o îmbucătură?

Ea încreţi din nas şi-l sărută rapid. Avea gust de muştar şi ketchup. Îşi linse buzele. Mitch fremătă sub mângâiere.

— Cred c-ai dreptate. Ar fi mai bine să intrăm cât mai repede în bazinul cu apă rece. Haidem. Şi aruncă restul de hot-dog la coşul de gunoi.

— Mă întreb dacă ideea mea a fost atât de bună, spuse ea în timp ce urca scara care ducea în vârful toboganului.

— Opreşte-te, o să devenim nervoşi, bombăni el.

— Ceea ce urmează o să te enerveze mai tare.

— Deloc. Uită-te, copiii se înghesuie. Mie de ce mi-ar fi frică?

— Nu ştiu ce-i aşteaptă, replică ea.

— Ba da, ia ascultă.

Şi-i arătă un băieţel de opt ani care se adresa prietenului lui, cam palid.

— O să vezi. Te aşezi pe el şi apoi îţi dai drumul. E colosal.

— Cred că te-ai liniştit. Sper.

Încă sceptică, Alicia observă grupul care tocmai „îşi dădea drumul". Hop, şi gata, decolaseră.

— Doar un singur lucru, spuse ea, ironică. Ţi-ai aranjat asigurarea pe viaţă?

— Haide. Aşează-te, ne vom arunca în necunoscut!

Se aşezară unul în spatele celuilalt, ca doi copii pe sanie. Mitch în spatele ei strângea între picioare corpul Aliciei. Ea nu avu vreme să guste plăcerea torsului bărbătesc deasupra spatelui său gol. Deja coborau panta cu o viteză ameţitoare.

Alicia crezu că se apropie de o moarte sigură. Dar, cum nu se întâmpla nimic, începu să guste farmecul aventurii. Erau zgâlţâiţi în toate direcţiile, udaţi de apa care curgea pe tobogan, îmbătaţi de viteză.

Când ajunseră în bazin, era cucerită.

— Din nou! strigă, ştergându-şi ochii.

În acelaşi moment, un alt săritor o proiectă peste Mitch.

— Dar ia spune, acum te arunci aşa în braţele mele în public? Locul îmi pare prea puţin frecventat pentru astfel de demonstraţii, nu crezi?

— Cred mai degrabă că ai o imaginaţie debordantă.

— Asta-i farmecul meu.

— Cu culoarea pe care o are pielea ta când e udă...

— Faci aluzie la duşul comun de azi-noapte?

Ea îi puse mâna peste buze.

— Ssst! Mai sunt şi copii pe aici!

— Aha, atenţie, s-a întors bibliotecara, mormăi el printre degete înainte de a-i săruta palma cu afecţiune.

Alicia fu străbătută de un fior. Acest om ştia să ajungă la sufletul ei şi să-i zguduie simţurile. Ştia s-o facă să râdă şi câteodată chiar s-o înfurie. Dar mai ales trăiau împreună intensitatea pasiunii. Ca el s-o iubească i se părea prea frumos ca să fie adevărat.

*
* *

A doua zi dis-de-dimineaţă, Mitch măsura salonul în lung şi-n lat. Timpul lor se scursese. Cele câteva zile petrecute în compania Aliciei îl ajutaseră

să vadă clar. Înainte de a-i cere să împartă viaţa cu el, va trebui să şi-o pună în ordine. Să plece la Denver, să înfrunte trecutul, să se lupte cu vechile himere. Abia după aceea va fi un om liber.

Când Alicia se trezi, era singură în pat. Îşi îmbrăcă în grabă halatul de casă din mătase roşie şi-l găsi pe Mitch în salon, gata îmbrăcat, aplecat asupra unui maldăr de hârtii. Oare era acelaşi bărbat? Nu-şi credea ochilor. Cu costumul acesta sobru şi ochelarii cu ramă de baga semăna mai degrabă cu un om de afaceri decât cu un cow-boy-ul pe care-l cunoscuse ea. Transformarea era evidentă.

— Nu ştiam că porţi ochelari.

Cu siguranţă, ştia prea puţine despre el. Era momentul să-i spună totul. Dar tentaţia era prea mare, ca să nu-i cedeze. O luă uşor de mijloc şi o trase pe genunchi. Acolo, depuse pe buzele încă moleşite de somn o sărutare de o blândeţe atât de sfâşietoare încât Alicia fu cuprinsă de îngrijorare. Inima începu să-i bată mai tare. Era oare un sărut de adio?

Încercă să-l facă să zâmbească.

— O să ţi se aburească ochelarii, murmură ea.

El se mulţumi să-i scoată şi să-i pună pe masă.

— Mitch, ce nu merge?

— Trebuie să mă întorc la Denver.

Declaraţia o luă pe nepregătite.

— Denver?

El aprobă, o ridică şi se ridică şi el atât de repede încât ea crezu că va pleca pe loc.

Alicia nu mai putea vorbi. Îşi drese glasul şi întrebă:

— De ce? Eşti obligat? E vorba de Audrey?

— Trebuie să-mi pun ordine în viaţă. Am fugit destul de trecut. A venit momentul să-i fac faţă.

— Dar de cine şi de ce ai fugit de fapt? Nu înţeleg. Ea se agăţă de un fotoliu, tremurând în aşteptarea unui răspuns.

— De toată viaţa mea din Denver.

Alicia crezu că i se va opri inima-n loc. Bâlbâi:

— Adică... căsătoria ta?

— Nu. Antrepriza mea de construcţii. Nu pot să-l las pe asociatul meu să se ocupe la infinit de treburile mele.

„Iată ce simţise probabil Alice în căderea ei în vizuina lepurelui de Martie: cu susul în jos".

— Antrepriza ta... de construcţii! reluă ea, aproape strigând.

— N-am fost mereu administrator, declară el scurt.

— Văd.

Dar nu vedea nimic. Cuvintele îi veneau pe buze necontrolat.

— A fost un accident.

Părea foarte agitat.

— Un accident oribil. Acoperişul s-a prăbuşit. Am fost prinşi în capcană. Eram şef de şantier. Doi oameni de-ai mei şi-au pierdut viaţa. După aceea, nu mai putem trece pe lângă o construcţie fără să încep să tremur ca o frunză bătută de vânt. Nu mai puteam rămâne acolo. După divorţ, am plecat în Nord.

— Ai fost grav rănit? întrebă ea, impresionată de suferinţa care i se citea pe figură.

— Picioarele mi-au fost atinse, dar ce e mai rău este că am rămas cu această claustrofobie, acest tremur care mă paralizează încă atunci când...

— Oh, Mitch!

— Nu ţi-am povestit toate astea ca să mă compătimeşti.

Ea recunoscu acel ton spart şi-şi aminti că detesta mila. În acelaşi timp, simţea cum i se urcă furis la cap. Cum îi putuse ascunde toate astea atâta timp? Accidentul, antrepriza la Denver... Un Mitch necunoscut apărea în faţa ei.

Se simţea cuprinsă de o ciudată răceală. O impresie pe care o cunoştea foarte bine. Mitch îi ascunsese mai întâi că avea o fiică, apoi, frumuseţea lui Iris, şi acum, faptul că nu era administrator...

Explodase o nouă mină sub picioarele ei. Oare câte mai erau, gata să zboare în aer? Şi pe când trebuia să se mai aştepte la o nouă lovitură de teatru?

— Ai amuţit, spuse el, după o lungă tăcere.

Ea ridică din umeri.

— Ce-aş putea să spun?

— Cred că mă aşteptam să te văd emoţionată. Mă aşteptam la reproşuri, poate la ţipete.

— Şi la ce ne-ar servi? Oricum tu faci ce vrei, fără să te gândeşti la ce-aş avea eu de zis.

— Nu-i adevărat.

Ea se întoarse, sfidându-l.

— Zău?

— Nu-i adevărat.

— Îmi spui că pleci la Denver. M-ai întrebat şi pe mine? Mi-ai anunţat doar asta. Nu avem deci ce discuta.

— Analizezi fiecare cuvânt al meu.

— Nu ştiu decât ce *alegi tu* ca să-mi spui şi când ai decis tu.

— Dramatizezi.

— Eu? foarte bine. Atunci, ne oprim aici. Numai dacă nu-mi anunţi ora plecării tale.

— Azi după-amiază.

Aşa de repede! Alicia nu-şi putu reprima un strigăt de durere. Se simţea trădată. Nu-i acordase nici măcar o zi înainte de plecare.

— E într-adevăr frumos din partea ta că m-ai prevenit, spuse ea, cu o voce sugrumată. Trebuie fără îndoială să mă consider norocoasă că n-am găsit un bilet pe pernă: „Mulţumesc, a fost foarte drăguţ. Plec".

— Voi reveni.

— Aşa se spune mereu în cazuri din astea.

— Te asigur.

— Foarte bine.

— Cum de nu poţi avea încredere în mine, dacă spui că mă iubeşti? întrebă el, afectat.

— E un reproş?

— Da. Nu ţi-am dat niciodată motive să te îndoieşti de mine.

— Îmi pare rău, dar nu sunt de acord. Mi-ai ascuns prea des adevărul.

— Exagerezi!

— Haide, bravo, acum acuză-mă! Asta este in-cre-di-bil! Tu-mi ascunzi că ai o fată, că soţia ta este un model de frumuseţe, că de fapt nu eşti administrator şi tot eu sunt de vină! Iată de ce sunt în stare bărbaţii.

— Şi femeile la fel. Fac din ţânţar armăsar.

— Din nimic? M-ai minţit mereu.

— Nu te-am minţit.

Aliciei îi veni o idee.

— Tata ştie că pleci?

— Nu, nici eu nu ştiam până ieri seară.

— Şi Red? O abandonezi şi pe ea?

— Dar nu abandonez pe nimeni! strigă el. Încerc doar să fac ordine în viaţa mea. E prea mult?

— Departe de mine ideea de a te împiedica. Ba chiar am să te ajut să-ţi faci valizele. Şi încă repede!

— Un moment!

Vru s-o ia în braţe, dar ea se desprinse repede.

— Ai lucruri mult mai importante de făcut. Ca de exemplu, un avion de luat.

„Fără mine" gândi ea, disperată.

*
* *

Mitch era gata. Taxi-ul îl aştepta la uşa imobilului. O privi pe Alicia nemişcat, cu o expresie fermă întipărită pe faţă.

— Ştii, cred că nu sunt singurul care trebuie să-şi examineze viaţa.

— Ce vrei să spui?

— Crezi că ţie nu ţi-e teamă de nimic? De ce nu poţi crede că te iubesc? De ce te crezi urâtă? De ce mi-ar trebui un interes meschin ca să ţin la tine? Ca de exemplu o altă mamă pentru Audrey sau o antiteză pentru Iris? În sfârşit, cum crezi că ai putea reprezenta doar un capriciu pentru mine? A iubi, înseamnă mai întâi de toate a avea încredere.

— Aşa e. Atunci, de ce mi-ai ascuns atâtea?

— Şi vrei să mă faci să plătesc toate astea?

— Nu.

Alicia îşi înghiţi lacrimile. Oare cum era posibil să ajungă aici, după ce fuseseră atât de apropiaţi? Era acum între ei o prăpastie mai mare decât Marele Canion.

— Ai să pierzi avionul.
— Voi reveni.
— Fără promisiuni, te rog.
El stărui cu privirea asupra ei.
— Voi reveni.
Şi dispăru.

CAPITOLUL 11

Alicia suferea prea mult ca să mai plângă. Ea, care fusese mereu acuzată că izbucnea în plâns pentru orice fleac! Acum, ochii ei erau uscaţi.

Toate astea erau înnebunitoare. Simţea că îşi pierde minţile. Nimic nu mai avea sens.

Totul îi amintea de lipsa lui Mitch. Perna încă şifonată unde dormise, divanul pe care discutaseră. Imposibil să rămână în acest templu al amintirilor. Se schimbă în grabă şi părăsi apartamentul. De multă vreme îşi promisese să alerge în jurul lacului, dar lipsa de antrenament îşi făcu simţită prezenţa dureros de tare.

Se opri, împiedicată, cu o durere imposibilă la glezna stângă. Şi din nou o cuprindeau ideile negre. Dorea să plângă, dar lacrimile nu veneau s-o uşureze.

Nici o veste de la Mitch. Alicia sperase că îi va da un semn îndată ce va ajunge la Denver. Ce naivitate din partea ei! Fără îndoială că vârtejurile trecutului l-au înhăţat din nou. Se întorsese oare la Iris? Poate că ea era cauza plecării lui bruşte? Erau împreună acum? Această presupunere o făcu să dispere. Dar lacrimile tot nu voiau să vină.

Nu putea să rămână inactivă! Începu să curețe sala de baie. Dar după ore, trebuia să recunoască faptul că nu reușise să facă nimic altceva decât să întoarcă totul cu susul în jos.

A doua zi, ca să meargă la lucru, Alicia decise să-și pună una din toaletele ei preferate. Un taior cu pantalon albastru. Se apropia începutul școlii. Își petrecu ziua pregătindu-se pentru acest eveniment.

Tresări când se văzu obligată să aleagă ilustrații pentru un tablou cu cele patru grupe alimentare de bază. „Înghețata nu face parte din cele cinci grupe alimentare de bază!" Alicia auzi atât de clar vocea lui Mitch punând această întrebare încât se întoarse ca și cum acesta ar fi apărut brusc în spatele ei. Dar n-o văzu decât pe prietena ei, învățătoarea Pamela Muller. Ce decepție! Alicia puse ilustrațiile la locul lor în cutie. Mai era timp pentru ele.

— Imaginează-ți! N-a început încă școala și deja să se interzică o carte la bibliotecă! declară Pam, sprijinindu-se de biroul Aliciei. Părinții unui elev nou mi-au sugerat să ștergem din catalog „Vrăjitorul din Oz". În ochii lor reprezintă un șablon al literaturii pentru copii. Ședința cu părinții de anul acesta riscă să fie animată.

— Înduioșător.

— Găsești asta înduioșător, să ne conteste alegerea într-un mod atât de stupid?

— Scuză-mă. Mă gândeam în altă parte.

— Iar ești în munții tăi. Ce noroc pe tine să-ți poți petrece vacanța în Munții Stâncoși! Știi că te invidiez! A propos, mulțumesc pentru cartea poștală. E într-adevăr tot atât de frumos ca în fotografie?

Alicia aprobă.

— Dar spune, adăugă Pam zâmbind, eşti tare vorbăreaţă azi!

„Inima mea e sfâşiată. Sufăr ca un câine". Iată ce-ar fi vrut Alicia să răspundă. Durerea despărţirii era atât de intensă ca în prima clipă, când Mitch plecase fără să se mai întoarcă.

Mai târziu, noaptea, simţi că se prăbuşeşte vizionând o reclamă pentru o agenţie matrimonială la televizor. Izbucni într-un torent de lacrimi şi epuiză rapid o cutie întreagă de batiste de hârtie.

Colegii ei fură destul de discreţi în ceea ce o privea, a doua zi. Dar apărură comentarii printre copii.

— Ai o figură!

— Când tata a cumpărat o nouă maşină, mama avea aceeaşi expresie!

— Şi sora mea are ochii roşii când merge la piscină.

— Pe mine mama mă ţine acasă când am ochii aşa.

„Ei bine, eu nu am norocul ăsta" gândi Alicia.

Telefonul tocmai suna când intră pe uşă. Alicia îşi aruncă geanta pe jos şi se precipită.

— Alo?

— Tu eşti, broscuţo? Dar ce tare gâfâi! Totul e-n ordine?

Tânăra femeie încercă să-şi ţină durerea în frâu şi ocoli ultima întrebare a tatălui său.

— Tocmai eram la uşă. Ai cumva veşti de la Mitch?

— Ne-a sunat. E la Denver. Ştiai?

— Da, da.

— A, ţi-a telefonat şi ţie.

— Nu, dar mi-amintesc că mi-a vorbit de întoarcerea lui la Denver.

O voce răutăcioasă îi şopti: „alături de Iris, fără îndoială."

Alicia reluă:

— Era bine?

— Foarte bine.

— Cât timp credea că va sta acolo?

— Tocmai pleca. A spus că va trece să-şi ia bagajele şi pe Red, desigur.

— A părăsit Denver-ul?

Ea izbucni în lacrimi.

— Dar nu e nici un motiv să plângi, draga mea. Nu te necăji. Vom găsi noi alt administrator.

— Dă-mi-o mie, interveni Gloria! Alo, Alicia?

— Da... Crezi că alegerea mea era bună?

— V-aţi certat iar?

— Ştii că nu era administrator? Are o antrepriză de construcţii la Denver.

— Ne-a spus şi nouă.

— Dar cum e posibil? Şi, în plus vă lasă şi pe voi baltă!

— Nu-i aşa de grav. Am şi găsit un înlocuitor.

Un înlocuitor! Cine ar putea să-l înlocuiască vreodată pe Mitch! Ea aruncă încă o batistă, poate a suta, în coşul de hârtii. Dacă ar putea arunca la fel de uşor şi sentimentele!

— Alicia! Mai eşti acolo?

— Da.

— Ce ţi-a spus Mitch, exact?

— Că se va întoarce.

— Atunci, care-i problema?

— Nu cred. Cum aş putea să-l cred? Îmi ascunde mereu adevărul şi-mi spune doar câte ceva aşa, din când în când.

— Dar îl mai iubeşti încă!

— Ştiu şi eu asta. Dar ce nu e în ordine cu mine?

— Nimic.

— Cum să fiu sigură de dragostea lui?

— Nu există rețete. Pentru nimeni, din nefericire. Cred că trebuie să te bazezi pe instinct.

— Tu erai sigură de dragostea tatălui meu când v-aţi căsătorit? insistă Alicia.

— Ştiam sigur doar că-l iubesc, că vreau să trăiesc alături de el, că sunt capabilă să-i spăl ciorapii şi să-i înghit glumele proaste până la sfârşitul zilelor mele. Dar că mă iubeşte? Nu. Aveam încredere, dar asta cere timp. Crezi, în străfundurile tale, că Mitch te iubeşte?

— Câteodată.

— Ştii, şi eu mă puteam îndoi. Oare Ray nu căuta şi el o mamă pentru copiii lui? Şi, în plus, tatăl tău îşi putea închipui că mă mărit cu el pentru bani...

— Cum aţi evitat discuţiile astea?

— Datorită unei mici luminiţe care sclipea în noi, încrederea. Dar nu încrederea oarbă, care te lasă să fii călcat în picioare, ci adevărata încredere, care te ajută să ai un cuvânt cu greutate de spus. Aceea care te face să spui ştiu cine eşti, îţi cunosc puterea şi slăbiciunea cred în tine dacă şi tu crezi în mine. Să admitem că Mitch a fost cam prost inspirat ascunzându-ţi anumite adevăruri. Dar nu-i aşa că şi-a ţinut mereu promisiunile?

— Ba da.

— Şi eu credeam la fel. Mitch şi-a respectat întotdeauna cuvântul.

Dar bineînţeles, se lumină Alicia. Mitch nu avea nimic de-a face cu aceste îndoieli care o chinuiau

pe ea. Dezastruoasa ei experienţă cu Rob o făcuse să devină prea neîncrezătoare.

— Ei drăcie! N-o să mai las eu canalia asta să-mi mai strice viaţa multă vreme! strigă ea.

— E... vorba de Mitch?

— Nu, de Rob.

*
* *

Totul era clar, acum. Oare cum de fusese în stare să-i compare? Rob ar fi tratat la fel de prost orice femeie. Mitch îi spusese cât de mult îi place entuziasmul ei, bucuria ei de a trăi, desenul buzelor ei, parfumul părului ei. Cuvinte unice, doar pentru ea.

Şi mai ales, era vorba de calităţile lui care o fermecaseră. Hotărârea lui, simţul onoarei, maniera în care strângea din ochi, felul de a-l imita pe Donald Duck şi trifoiul cu patru foi din portofel.

Ar fi vrut să-i spună: „Voi crede în tine dacă vei face la fel". Dar Mitch nu se îndoise niciodată de ea! Îi spusese că se va întoarce, aşa că o va face. Va fi aici îndată ce va putea. Era sigură acum. Rămânea doar să aibă răbdare!

*
* *

Niciodată nu trecuse atât de greu o săptămână întreagă! Nici când avea cinci ani şi nu mai venea odată Crăciunul, sau la treisprezece ani când se temea de întârzierea prietenului ei, sau la douăzeci şi cinci, când aştepta răspunsul pentru angajare.

Mitch plecase de exact cinci zile şi două ore. Le număra. Şi totuşi era foarte ocupată să claseze în acelaşi timp cărţi, să achiziţioneze noutăţi, să verifice cote! Biroul ei semăna cu un câmp de bătaie.

Un copil o trase de mânecă.

— D-şoară, mă puteţi ajuta? Vreau o carte cu enigme.

„Îţi plac enigmele! Ei bine, gândeşte-te la relaţiile dintre un bărbat şi o femeie" gândi Alicia.

— Sau despre câini, adăugă micuţul.

— Am una care tocmai ne-a sosit, spuse Alicia.

Următoarea jumătate de oră nu-i lăsă loc pentru reverii. Tânăra bibliotecară trebui să ofere cartea care plăcea fiecăruia din cei treizeci de copii din această clasă şi apoi să verifice cărţile care trebuiau restaurate.

Era la litera „O" când auzi un zgomot de voci şi o frază sunând ceva mai puternic decât altele.

— Ce se întâmplă?

Ridică ochii. Mitch era aici, în pragul sălii. Rămase nemişcată, rugându-se să nu fie cumva o halucinaţie. Dar halucinaţiile respiră? Au ochii albaştri, fermi şi sălbatici, plini de speranţă? Cea de aici avea.

Era chiar el, în carne şi oase. Ţinea o pălărie Stetson nou-nouţă în mână şi o răsucea pe degete.

— E un cow-boy, strigă unul din băieţei, cu admiraţie.

— Dar nu e 1 aprilie. Ce face aici?

— Unde-i e calul? se încăpăţână altul.

— Acum cow-boy-ii au elicoptere, spuse altul. Am văzut la televizor.

Mitch era bombardat de întrebări, dar nu auzea nimic. Ar fi trebuit să telefoneze, dar nu voia să se lungească, ar fi avut prea multe de spus. Şi acum nu mai putea scoate un sunet. Era absorbit în contemplarea acestei femei la care se întorsese. Fusta ei roşie şi bluza albă cu motive de un albastru palid făceau mai mult decât orice veşminte de la o mare casă de mode. Era o adevărată prinţesă.

Alicia îşi părăsi în sfârşit biroul, însoţită de un grup de copii fascinaţi.

Făcu un pas.

El făcu doi. Degetele li se întâlniră, apoi mâinile. Intensitatea acestei atingeri îi transportă într-un spaţiu al lor unde nimeni şi nimic nu-i putea despărţi. Prezenţa copiilor nu le permitea să se apropie mai mult, dar era suficient pentru ca fiecare să poată citi cuvintele pe care le aştepta pe buzele celuilalt: te iubesc.

*
* *

În intimitatea apartamentului Aliciei veniră şi explicaţiile. Se aşezară pe canapea, Mitch îşi trecu braţul în jurul umerilor Aliciei, iar ea îşi odihni obrazul pe pieptul lui puternic. Ar fi vrut să i se arunce în braţe. Şi l-ar fi pălmuit de asemenea, pentru că o lăsase atâta timp fără să dea nici un semn de viaţă! Se resemnă să-şi petreacă doar braţul în jurul mijlocului lui.

— De ce nu m-ai sunat?

— Ar fi trebuit, ştiu. Dar am preferat să-ţi spun prin viu grai. Am încercat să pun totul în ordine cât mai repede ca să vin lângă tine.

Ea urmări cu vârful degetului liniile feţei.

— Pari obosit.

— Şi tu la fel.

Mitch sărută degetele care îl mângâiau.

— Am atâtea să-ţi spun. S-a întâmplat ca lui Tom, asociatul meu, să-i vină ideea să cumpere partea mea din societate. Nu voia să îmi vorbească înainte de a fi sigur că nu doresc să-i iau locul. Când am ajuns acolo, totul s-a clarificat pentru mine. Nici vorbă să reîncep o viaţă acolo. Dar pot să lucrez din nou. Claustrofobia nu mi-a dispărut de tot, dar frigurile, da. Şi ţie îţi datorez asta.

— Eu? Dar ce-am făcut eu?

— M-ai iubit, cu tot sufletul. Mi-ai spus ce nu era în regulă. M-ai obligat să înfrunt realitatea. N-am vrut să-mi reiau activitatea, dar de această dată este o alegere şi nu o retragere, o fugă. I-am spus lui Tom că-i accept oferta.

Şi apoi am fost s-o văd pe Iris.

Alicia se crispă la aflarea acestei veşti. Respiră profund: doar n-o să sară în sus ori de câte ori se va pronunţa numele fostei lui soţii!

— Continuă, spuse ea.

— Am vorbit de Audrey. I-am spus că nu este fericită. În afara şcolii, care este de un snobism nemaipomenit, fata nu are ocazia să vadă copii de aceeaşi vârstă cu ea. Iris detestă zgomotul şi alergăturile pe lângă ea. I-am povestit că Audrey nu vrea să-şi fondeze o familie pentru că...

— ... pentru că, copiii nu fac decât să-i încurce pe cei mari.

O privi, stupefiat.

— De ude ştii?

— Eram afară, am auzit tot.

— Ei bine, a apărut foarte mişcată. Şi, pentru prima oară de foarte mulţi ani, am putut să vorbim

despre fiica noastră. N-a fost o dispută, ci mai degrabă un schimb de puncte de vedere. Şi, la sfârşit mi-a acordat dreptul de a o prelua eu pe Audrey.

— Oh! Mitch! Este minunat! Sunt atât de fericită pentru voi doi!

— Aşteaptă! Am hotărât să o iau pe Audrey, să locuim împreună la Minneanapolis. Sunt mai multe case de vânzare primprejur. Mă gândeam să cumpăr una şi s-o reamenajez. Cedând părţile mele, am destui bani ca să achiziţionez o casă, de exemplu cea bleu din colţul străzii. Mi-ar plăce s-o vizitezi înainte să iau o hotărâre.

— Vrei părerea mea asupra arhitecturii?

— Vreau să fii soţia mea.

Se lovi peste frunte şi izbucni în râs.

— Şi când mă gândesc că voiam să-ţi fac o cerere în căsătorie aşa cum se face, cu o invitaţie la cină şi trandafiri roz şi toate celelalte! Am ratat-o!

— Da.

— Cum da?

— Da, vreau să fiu soţia ta.

— Într-adevăr?

— Da.

— Împreună cu fiica mea şi câinele meu?

— Uiţi camioneta ta hodorogită şi trifoiul cu patru foi.

Surâseră.

Clipa atât de mult aşteptată sosise în sfârşit. Foarte încet, Mitch îşi apropie buzele de ale ei. Era o sărutare care pecetluia un legământ.

— Când? murmură el.

— Nu înţeleg, şopti ea.

— Când ne căsătorim?

— Când îi aduci pe Audrey şi Red la Minneapolis?

— Cât de curând posibil.

Îi atinse uşurel buzele.

— Mă gândesc să mă întorc la Jasper, să o iau pe Red şi restul de bagaje şi să vin apoi cu camioneta la Denver pentru a o lua pe Audrey.

Desena cu degetul conturul gurii ei.

— Dacă-ţi place casa, o cumpăr înainte de plecare.

— Ce-ai spune de Sf. Valentin?

— Haloween e mai aproape.

— Şi Anul Nou? sugeră ea.

— Vorbim mai târziu, spuse el, astupându-i gura cu un sărut. Nu-mi stă capul la asta.

Şi gura lui deveni din ce în ce mai stăruitoare. Alicia răspunse cu o astfel de pasiune şi abandon, încât Mitch se temea că nu-i va putea rezista.

— Mmm... Cred că nici ţie nu-ţi stă mintea la asta. Dacă ne-am aşeza în pat?

— Dar nu e nici ora cinci măcar, protestă ea, îndărătnică dar lăsându-se antrenată în cameră.

— Ce târziu e! Să nu pierdem timpul.

El desfăcu unul câte unul nasturii bluzei, acoperind cu buzele fiecare părticică dezgolită care i se oferea.

Timpul zboară când ai întâlnire cu fericirea.

Alicia, fără un cuvânt, se lăsă cuprinsă de extazul care i se oferea.

Pentru tot restul vieţii, va fi punctuală la întâlnirea cu plăcerea în ceea ce-l priveşte pe Mitch. Şi nu voia să piardă nici o secundă!

EPILOG

Aeroportul Internaţional din Edmonton.

Şase luni mai târziu.

— Sunt ale tale valizele astea?

Alicia surâse în faţa acestei întrebări. Dar, o clipă mai târziu încremeni, văzându-l că pleacă cu bagajele ei.

— Hei, vino înapoi! strigă ea.

El se opri, iar ea luă un aer uşor supărat.

— Dar nu sunt însărcinată decât de trei luni! Nu-i un motiv să mă opreşti să-mi duc bagajele.

Dar Mitch insistă.

— Ba da. Există unul. Priviţi! Bunicul Ray şi bunica Gloria! strigă Audrey. Nu vă certaţi, sau o să aveţi necazuri.

— Bine ai făcut că ne-ai prevenit, micuţa mea, răspunse Mitch.

Şi adăugă maliţios la urechea Aliciei:

— La drept vorbind, necazurile au început când ai trimis poliţistul acela după mine, exact acum un an...

Un an... Între timp, viaţa Aliciei se luminase, prezenţa lui Mitch alături de ea îi îmbogăţise universul. Cu siguranţă, totul părea schimbat, de când acest om fugise cu bagajele ei, luându-i

odată cu ele şi — sufletul... ca s-o facă să alerge după el! Oricum, spera ca până la sfârşitul vieţii să aibă parte numai de necazuri ca Mitch.

— SFÂRŞIT —

Tiparul executat la ROMCART S.A. sub cd. nr. 62